GRACE METALIOUS

EDITURA MIRON

Întoarcerea la PEYTON PLACE

O senzaţională întoarcere în orăşelul din New England, dezvăluind noi evenimente şocante din viaţa celor mai controversate personaje ale întregii literaturi americane

„O vor devora cititoarele
din nenumărate ţări."
DAILY EXPRESS

Pentru milioanele de cititori ai romanului „PEYTON PLACE" – uluitorul roman dintîi, alternativ elogiat şi atacat feroce, Grace Metalious revine, în cea de-a doua carte, la personajele pe care le-a creat cu o sinceritate atît de şocantă.

„ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE" descrie ceea ce se întîmplă cînd Allison MacKenzie scrie un roman despre oamenii şi evenimentele din propriul ei oraş natal – un roman care (asemenea lui „PEYTON PLACE") devine un bestseller mondial şi este ecranizat într-un film de mare succes, la Hollywood.

Personajele din „PEYTON PLACE" trăiesc din nou, în paginile acestei captivante povestiri, iar Grace Metalious, cu talentul şi neinhibata vitalitate a unei povestitoare înnăscute, le face să pară atît de reale, încît cititorul este prins în păienjenişul vieţii lor.

105.00

Grace Metalious

Întoarcerea la Peyton Place

Return to Peyton Place

by Grace Metalious

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Grace Metalious

Întoarcerea la Peyton Place

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-5-7

Cartea întîi

Capitolul 1

Uneori, iarna soseşte treptat în nordul Noii Anglii, astfel că succesiunea anotimpurilor şi a vremurilor are un element de ordine, iar căderea primei zăpezi nu miră pe nimeni, întrucît a fost aşteptată de un oarecare răstimp. Cînd iarna vine astfel, de obicei începe să ningă cu fulgi mari şi pufoşi, la mijlocul dimineţii, iar pe la amiază totul e acoperit cu o frumoasă pătură albă. După prînz, soarele iese din nori, cerul se înseninează, iar după-amiază, cînd ies copiii de la şcoală, de pe toate streşinile caselor din oraş picură apa zăpezii topite.

Atunci, bătrînii spun: „N-a dura. Nu de dat' asta. Nu încă."

Şi toţi cei ce-s încă tineri sînt dezamăgiţi şi puţin cam temători, căci poate fi adevărat că iernile de modă veche au părăsit pentru totdeauna Noua Anglie.

Iernile de pe vremuri soseau de obicei după veri toride şi secetoase. Atunci, ploile de toamnă începeau după Ziua Muncii[1] şi erau reci şi vîntoase, cenuşii şi distrugătoare, iar după acele ploi nu mai urma o toamnă frumoasă, cu strălucirea roşie şi aurie a frunzelor.

---

1. *Labour Day,* prima zi de luni din septembrie.

Copacii treceau repede de la verde la cafeniul veşted, iar ploaia reteza frunzele de pe crengi, cu şfichiuiri iuţi, crude. După ploi, pămîntul îngheţa bocnă şi toate zilele se asemănau unele cu altele, friguroase, mohorîte, aşteptînd zăpada.

Dar cei ce sînt vîrstnici îşi amintesc şi alte ierni de modă veche. Aceştia sînt cei care controlează cadranele rezervoarelor de la arzătoarele cu păcură, care s-au asigurat de mult că au radiatoarele maşinilor pline de antigel şi care ştiu că, odată cu zorii zilei următoare, va reveni şi vîntul.

Şemineurile caselor din Noua Anglie nu există numai pentru vetrele lor prietenoase şi ospitaliere. Se află acolo fiindcă, din cînd în cînd, soseşte cîte o iarnă de modă veche, iar cablurile electrice se rup ca nişte paie uscate, sub impactul vîntului şi al zăpezii. Aceia care-şi amintesc, au în pivniţe mici sobe cu lemne, pentru a împiedica să îngheţe apa în ţevi; fiecare buncăr e umplut, pînă dă pe dinafară, de butuci şi găteje, iar tinerii stau în faţa focurilor învăpăiate, îşi ung cu ceară schiurile şi se întreabă ce lume se va fi adunat la Franconia, dimineaţă.

Astfel a sosit iarna în cel de-al doilea an după ce s-a întors Allison MacKenzie la Peyton Place. Erau ceasurile patru ale unei după-amieze de noiembrie, iar Allison stătea în faţa ferestrei dormitorului ei, cînd a văzut primii fulgi de zăpadă.

Poate că se va întîmpla mîine, şi-a spus ea. *Poate că mîine, Brad va telefona şi va spune:* „L-am vîndut, Allison, ţi l-am vîndut; romanul tău a fost acceptat şi va fi publicat în primăvară."

Capitolul 2

Băcănia lui Tuttle se afla pe strada Ulmilor, principala arteră din Peyton Place, la jumătatea distanţei dintre Banca Naţională Cetăţenească şi farmacia lui Prescott, care se afla situată în colţ cu strada Arţarilor. De la vitrina lui Tuttle, bătrînii care stăteau iarna prin prăvălie puteau privi afară, văzînd judecătoria şi băncile unde îşi făceau veacul cînd vremea era frumoasă şi caldă. În timpul verii, Tuttle era aproape o atracţie turistică, fiind unul dintre puţinele locuri din nordul Noii Anglii de unde puteai cumpăra brînză *Cheddar* la felie sau la livră, din enorma roată de brînză a lui Ephraim Tuttle. În băcănia lui Tuttle se mai vindea zahăr candel şi dropsuri de lemn-dulce la gologan, iar cu un nickel[1] puteai cumpăra un castravete murat, destul de acru ca să ţi se strepezească dinţii, dintr-un enorm butoi ce stătea în colţul întunecos al magazinului.

Imediat după Memorial Day[2], în fiecare an, Ephraim Tuttle făcea concesia anuală faţă de ceea ce numea el „negoţul de vară". În acel moment, aducea din beci suluri viu colorate de stambă uni şi pînză cadrilată şi le înşira în ordine pe tejgheaua din faţă, la fel cum făcuseră tatăl şi bunicul său, înaintea lui, pe vremea cînd încă nu se găseau hainele de gata. Din cînd în cînd, cîte

---

1. Monedă de 5 cenţi.
2. Sau *Decoration Day*, 30 mai, comemorarea eroilor căzuţi în războiul civil (1861-1865).

cineva cumpăra cîţiva metri de material ca să-şi facă perdele pentru o tabără de vară, dar altminteri cupoanele de material stăteau pe tejghea pînă după Ziua Muncii, cînd Ephraim i le trimitea lui Ginny Stearns, ca să fie spălate, călcate şi apoi înfăşurate la loc pentru a fi depozitate, cu învelitori de plastic, în pivniţa lui, pentru încă o iarnă.

– O risipă de spaţiu, spunea Clayton Frazier, să-nşiri aşa toate cîrpele-astea aici, pe tejgheaua din faţă. Nimenea nu cumpără niciodat' atît cît să merite osteneala.

– Dă culoare prăvăliei, replica Ephraim. Vara, oamenilor le place culoarea. Ei numesc asta *atmosferă.*

Dar, odată cu sosirea toamnei, prăvălia lui Tuttle redevenea ceea ce fusese dintotdeauna: un magazin mixt de soi foarte vechi, cam prăfuit, de unde puteai cumpăra aproape orice, dacă erai în stare să găseşti. Jungla aceea de mărfuri includea reviste şi siropuri de tuse, dopuri pentru urechi şi ochelari de soare, vechi; roşii în pungi de celofan şi peşte la livră, dar numai vinerea; ouă pe care le luai cu mîna ta din cofraj şi le puneai cu duzina într-o pungă de hîrtie; mănuşi de lucru din piele de căprioară şi tutun de pipă, *Alka-Seltzer,* şi acadele, şi ziare de duminică. Toamna, Ephraim oprea cele două ventilatoare circulare din tavan, care se învîrtiseră încet toată vara, şi aprindea soba pîntecoasă cu lemne şi cărbuni, dar abia cînd dădea jos prelata ce-i umbrise vitrina toată vara şi începea să păstreze lăzile de ambalaj, tocmai bune pentru şezut pe ele; numai atunci bătrînii ce ocupau băncile din faţa judecătoriei ştiau că era timpul să se mute vizavi, în aşteptarea iernii.

– O să ningă, spuse Clayton Frazier. Sigur ca dracii din iad c-o să ningă.

– Cam îi vremea, răspunse unul dintre bătrînii ce stăteau cu picioarele pe placa sobei. Noiembrie. Şi-am

ştiut cu toţii c-o să vie mai devreme anu-ăsta.

– Prostii, zise Clayton, aşezîndu-se pe singurul scaun de lemn ce era rezervat pentru el. Am mai văzut eu toamne reci ca asta de multe ori şi niciodat' n-a nins pînă binişor în ianuarie. Da' azi o să ningă. Sigur ca dracii din iad.

– În iad nu ninge, Clayton, replică altul, aşteptînd un chicotit din partea prietenilor săi.

– Da' tu de unde-mi ştii, John? i-o întoarse Clayton Frazier. Fuseşi p-acolo-n ultima vreme?

Iar atunci, oamenii din jurul sobei rîseră în sfîrşit, iar Clayton se rezemă încîntat de spătar şi-şi aprinse pipa.

Uşa din faţă a magazinului se deschise deodată, lăsînd să intre un curent de aer rece, care amuţi imediat toate conversaţiile din jurul sobei. Clayton Frazier îşi ridică privirea spre străinul ce intrase, iar singurul mod în care putea şti cineva că Frazier era tulburat era acela că-şi ţinea pipa scoasă din gură; toţi cei dimprejurul sobei puteau spune că nu trăsese din pipă nici pe departe atît de mult ca să fie mulţumit de roşeaţa jarului.

– Ephraim! exclamă necunoscutul.

Ephraim Tuttle îşi ridică încet privirea.

– Ie-dară, zise el. Ce pot face pentru matale?

– Ephraim! repetă străinul, rîzînd. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai ţii minte?

Toţi oamenii din jurul sobei ştiau cine era străinul, dar nici unul nu schiţă vreun gest de recunoaştere.

– Eu sînt Gerry Gage, spuse acesta, încă rîzînd şi, acum, bătîndu-l pe Ephraim Tuttle pe umăr. *S.S. Pierce Co.*, din Boston. Nu-ţi mai aminteşti? Eu am fost cel care şi-a amintit să-l aducă înapoi, în oraş, pe băiatul ăla din Marină, băiatul pe care „l-a omorît" propria-i fiică. Acum îţi aduci aminte de mine?

– Fiică vitregă, preciză Clayton Frazier şi-şi vîrî pipa în gură.

– Ei, ce-o fi fost, spuse Gerry Gage. Oricum, eu îmi amintisem.

– Ie-dară, zise şi Clayton.

Se lăsă tăcerea, iar străinul îşi frecă servieta cu o mînă înmănuşată.

– Ei, spuse el într-un tîrziu. Ce-ţi trebuie, Ephraim? Am aici lista ta obişnuită şi m-aş putea lua după ea.

– Obişnuitele, răspunse Ephraim.

Deodată, Gerry Gage se supără.

– Ascultă aici, spuse el. N-am făcut decît ce consideram eu că era normal. La început, nici n-am vrut să fac ceva. Întîmplător, doar, am pomenit despre un băiat pe care-l lăsasem aici, în Peyton Place. Un autostopist. De unde să ştiu eu că stăteam de vorbă cu şeriful? El a-nceput totul. Eu n-am făcut decît ce-am crezut că era firesc. Atîta tot.

Şeriful Buck MacCracken aruncă o privire spre Gerry Gage.

– De ce nu faci treaba pen-care-ai venit, propuse el, fără s-o spună pe un ton de întrebare.

Gerry începu să bifeze articolele înşirate pe lista din mînă.

– N-aveţi de ce să-mi purtaţi pică, băieţi, zise el. Am făcut şi eu ce credeam că trebuia.

– Nu-i nime-n Peyton Place care să-ţi poarte pică matale, domnu' Gage, răspunse Clayton Frazier. Numa' că unii oameni vorbesc groaznic de mult, iar asta devine obositor.

– Credeţi-mă, spuse Gerry Gage, înţeleg perfect la ce vă referiţi. Înţelegeţi-mă, în meseria mea întîlnesc o mulţime de vorbăreţi. Dar, la o adică, e nevoie de tot felul de fapte, ca să umpli lumea, adăugă el, de parcă ar fi fost primul om care observase acest lucru.

– Ie-dară, făcu Clayton.

– Apropo, continuă Gerry. După toată povestea aia

cu crima, una-alta, am cerut să fiu transferat de pe ruta asta. Şi-am şi fost. Compania a înţeles. Vreau să zic, notorietatea şi-aşa mai departe. N-am mai trecut pe-aici de cînd m-au tîrît copoii înapoi să răspund la o droaie de-ntrebări despre Lucas Cross.

Nimeni nu scoase o vorbă şi, pe măsură ce treceau secundele, Gerry Gage devenea din ce în ce mai stînjenit.

– Ei, oricum, reluă el în cele din urmă. Ce mai e nou în Peyton Place? N-am mai auzit multe despre colţul ăsta de pădure de cînd nu s-a mai scris în ziare despre toate poveştile alea cu crima.

– N'ica, răspunse Clayton Frazier.

– Cum? întrebă Gerry.

– N'ica, repetă Clayton. Nu-i nimic nou în Peyton Place. Rareori îi. Nu s-a schimbat nimic-nimica.

Şi, pentru ochiul nedeprins al unui străin, s-ar fi părut că vorbele lui Clayton Frazier erau adevărate. Peyton Place arăta la fel ca întotdeauna: frumuşel, calm şi neatins de vîltori. În după-amiaza tîrzie de iarnă, ferestrele luminate ale magazinelor şi ale caselor îşi arătau unele altora şi restului lumii chipuri prietenoase, nevinovate.

Războiul se terminase, iar fabrica *Harrington* nu mai duduia în schimburi de cîte douăzeci şi patru de ore, străduindu-se să onoreze contractele armatei. Leslie Harrington continua să locuiască singur în casa lui mare de pe strada Castanilor şi, cîtă vreme timpul şi pierderea singurului său fiu, Rodney, îl îmbătrîniseră şi-l îmblînziseră puţin, era acelaşi Leslie Harrington, fapt de care toţi cei din oraş erau încă conştienţi.

Învecinat cu Leslie, doctorul Matthew Swain continua să practice medicina, iar prietenul său, Seth Buswell, continua să scrie editoriale în ziarul *Peyton Place Times*. Casa lui Charles Partridge era la fel de goală ca întotdeauna, căci nici timpul, nici achiziţiile şi nici soţia

avocatului, Marion, n-o putuseră umple cu nici un strop de căldură sau de iubire. Nici una dintre vechile familii nu se mutase şi nici un nou locuitor nu venise în oraş, sau cel puţin, după cum spunea Seth Buswell, nu destui ca să zguduie lucrurile sau să conteze cu ceva.

Nu, nu se schimbaseră prea multe în Peyton Place. Cel puţin, nici un lucru pe care vreun localnic să fie dispus să-l toarne în urechile unui străin. Iar dacă se produseseră schimbări în situaţiile particulare şi în persoanele individuale, cu siguranţă că aceste schimbări erau grija celor cărora li se întîmplaseră şi, din nou, nu erau destinate unor urechi străine.

Deci, îşi spuse Gerry Gage în timp ce ieşea din băcănia lui Tuttle şi se urca în maşină, *nimic nou în Peyton Place. Ce naiba, poate că fata aia, care l-a omorît pe babacu-său, a fost singurul fapt de seamă care s-a petrecut vreodată aici.*

Gerry Gage conduse maşina pe Elm Street, spre şoseaua ce ducea la White River, fiind, cum spunea el, al naibii de-ncîntat să se îndrepte spre un oraş care avea un hotel cu bar, unde se adunau şi alţi comis-voiajori şi aveau oricînd subiect de vorbă, băutură de dat pe gît şi bancuri de spus.

În *The Thrifty Corner Apparel Shoppe* de pe Strada Ulmilor, Selena Cross termină de acoperit complet o tejghea cu bluze de vînzare. Apoi, ridicîndu-şi privirea, văzu un fulg de zăpadă turtindu-se şi întinzîndu-se pe geam. Plecă de la tejghea, venind spre fereastra din faţă a magazinului pentru a se asigura că era într-adevăr un fulg de zăpadă, iar cînd privi, observă o maşină cu număr de Massachusetts îndreptîndu-se spre şoseaua de White River. Se întrebă un moment, ca orice locuitor al unui oraş ca Peyton Place, cine pe cine vizita, dar imediat maşina lui Gerry Gage dispăru, iar Selena nu se mai gîndi la ea.

Ninge într-adevăr, îşi spuse. *Trebuie să mă grăbesc acasă, la Joey.*

Îşi ridică din nou privirea cînd un nou fulg de zăpadă căzu pe vitrină, şi văzu două siluete grăbite trecîndu-i pe dinaintea ochilor. O secundă doar, inima îi bătu cu putere, după care se răsuci repede de la fereastră.

Afară, cei doi cotiră rapid pe Maple Street, dispărînd.

– Fuga-fuga, iubito, îi spuse Ted Carter fetei pe care o ţinea de braţ. Nu vreau ca soţia mea să moară îngheţată în prima ei iarnă la Peyton Place.

Fata rîse.

– Mîine, aminteşte-mi să-mi cumpăr o pereche de pantofi cu tocuri joase. Nu pot ţine pasul cu picioroangele astea ale tale, cînd port pantofi cu tocuri-cui. Am văzut mai încolo un magazin, parcă Thrifty nu-ştiu-cum, se numea. Voi merge mîine acolo.

Ted Carter nu rîse, grăbind însă paşii şi mai mult.

– La *Thrifty Corner* nu se vînd pantofi, răspunse el şi, ţinînd-o strîns de braţ, căută cu disperare să nu se gîndească la Selena.

Capitolul 3

Selena Cross tocmai începuse să stingă luminile din magazin, cînd uşa din faţă se dădu de perete şi intră Michael Rossi.

– Bună, Selena, o salută el. După cum zicem noi, băştinaşii, „o să ningă, sigur ca dracii din iad."

Îşi scutură umerii mantalei, unde zăpada se aşternuse deja ca o pulbere albă, fină, şi rămase pe loc, zîmbindu-i.

– Bună, Mike, răspunse Selena. Ce face Connie?

– Bine şi am ordine stricte să te-aduc acasă cu mine. Connie pregăteşte întotdeauna rom fierbinte cu unt pentru toată lumea, în ziua cînd cade prima zăpadă. Haide, ia-ţi haina. Maşina e în faţă.

Selena îşi întoarse capul în altă parte.

– Nu pot, spuse ea. Trebuie să merg acasă, la Joey. Ninge.

– Selena, insistă Mike, cu glas blînd, în timp ce-i punea mîna pe braţ, vino cu mine. Va fi în regulă. Cînd am văzut că avea să ningă, i-am spus lui Joey ca de la şcoală să vină direct la noi acasă. Acum e acolo, cu Connie şi cu Allison. Haide, Selena. Va fi bine.

Îl privi, cu ochii mai întunecaţi ca oricînd, umbriţi de amintirea spaimei, a groazei şi a durerii.

Mike Rossi îi luă haina şi o ajută să se îmbrace. În modul lui de a face acest lucru se simţea ceva din delicateţea agresivă a unei surori cu un pacient în convalescenţă.

– Hai, repetă el. Şi rămîneţi şi la cină. Vă duc eu cu maşina acasă, pe urmă, dacă vreţi să plecaţi.

Mîinile Selenei bîjbîiră orbeşte la nasturii mantoului şi, ieşind din magazin, încercă atentă uşa înainte de a-l urma pe Mike la maşină.

Timpul fusese generos cu Michael Rossi. Avea umerii încă laţi şi drepţi, sub materialul închis la culoare al hainei, iar dacă mijlocul i se îngroşase întrucîtva, o ştia numai soţia lui, care rîdea de el în intimitatea dormitorului conjugal.

Chiar îşi aminti de vremea aceea, întîmplarea derulîndu-i-se prin minte:

– Zeul meu grec devine cam bătrîior şi burtos? îl tachina Constance, zîmbindu-i într-un mod pe care ştia că Mike îl găsea provocator.

El îi luă mîinile, apăsîndu-şi-le pe trup.

– Burtos, hai? O privi în ochi, zîmbitor, răspunzîndu-i

la provocare.

– Încrezutule, replică ea. Tot timpul umbli ţanţoş ca un cocoş de Bantam.

Constance se desprinse din mîinile lui şi o zbughi spre baie, dar nu îndeajuns de repede. Mike o prinse din nou, strîngînd-o cu putere, în timp ce se zbătea rîzînd, lipită de el.

– Nu umblu ţanţoş. Retractează sau nu ştiu ce păţeşti.

– Niciodată, niciodată, niciodată! ţipă Constance, dînd din picioare cînd el începu s-o gîdile, mişcîndu-şi mîinile peste tot trupul ei.

Lupta îi desfăcu cordonul halatului, iar Mike i-l scoase.

– Termină! strigă Constance. Încetează imediat!

Încercă să pară severă, dar nu reuşi.

În timp ce Mike o săruta, degetele lui începură să-i descheie bluza de pijama; apoi, i-o trase încet de pe umeri, lăsînd-o să lunece de-a lungul braţelor, pentru a cădea pe jos. Mîna lui îi Mike găsi pantalonii de pijama şi i-i coborî peste şolduri pînă-i lunecară la glezne. Apoi, o ridică din cercul de mătase roz, îngrămădită, ducînd-o în braţe spre pat.

– Nu eşti decît un grecotei focos, Mike, spuse Constance, surprinsă să audă cum îi tremura vocea. *Vorbesc ca o mireasă speriată,* îşi zise ea.

Buzele lui îi frecară sfîrcurile, începînd s-o mîngîie cu gura.

– Iar tu, şopti, nu eşti decît o gospodină din Peyton Place, pură şi nevinovată.

– Şi ce-ai de gînd să faci, Mike, bătrîn cum eşti? îl tachină ea cu voce înceată.

– Am să te corup.

Iar cînd se aplecă din nou spre ea, trupul ei se răsuci, în întîmpinarea lui.

După ce termină, rămase ţinînd-o în curbura braţului, unde se simţea apărată de întreaga lume şi ferită de toate primejdiile acesteia.

– Niciodată nu adormi tu primul, murmură Constance somnoroasă, cu gura lîngă umărul lui.

– Nu se cade, la un gentleman, replică Mike; îi mîngîie părul, zîmbind în întuneric. În plus, numai bătrînii adorm grămadă peste femei.

Constance oftă şi, chiar înainte de a o fura somnul, mai spuse:

– Toată lumea ştie că zeii greci nu îmbătrînesc niciodată.

Mike o sărută uşor, spunîndu-şi: *Nimic în viaţă nu e mai minunat, decît să stai lîngă femeia pe care o iubeşti, în patul tău, în casa ta.*

Casa era aceeaşi dintotdeauna, albă, cu obloane verzi, iar oamenii din oraş, în pofida căsătoriei dintre Mike şi Constance, continuau s-o numească „La MacKenzie".

– Nu pune la inimă, iubitule, îi spusese Constance lui Mike. Multă vreme după ce toată lumea a crezut că devenisem o MacKenzie, încă au mai numit-o „Casa Standish". Nici o grijă. O să se-ntîmple. Într-o bună zi, toţi vor spune „Casa Rossi".

– De-aş trăi pîn-atunci, murmurase el trist.

Mike se dusese la Leslie Harrington care se pricepea la proprietăţile imobiliare mai bine decît oricine din Peyton Place.

– Ascultă, Leslie, cît crezi că valorează casa lui Connie? îl întrebase el.

– Casa lui Connie? repetase Harrington. Ce naiba tot vorbeşti, Mike? Doar nu plecaţi din oraş, tu, Connie şi Allison, nu?

– Ar trebui să-nveţi să-ţi vezi de ale tale, Leslie, replicase Mike. Dar, dacă te mulţumeşte cu ceva – nu, nu

plecăm din oraş. Acum, cît face casa lui Connie?

– Păi, se eschivase Leslie, valorile funciare au crescut, cu războiul şi cu toate celelalte. Dar casa lui Connie, bine îngrijită cum a fost întotdeauna... ia să vedem. Păi, aş zice, la prima mînă, dacă nu ţi-e cu supărare, aş da pe ea optişpe cu cinci.

– Maică Precistă! tunase Mike. Optsprezece mii cinci sute de dolari? Unde naiba te crezi? În centrul Dallas-ului?

Leslie Harrington se rezemase de spătar, zîmbind:

– Nu, dar dacă aş fi în locul lui Connie, n-aş primi nici c-un nickel mai puţin.

Mike revenise la Constance, întrebînd-o:

– Iubito, eşti bună să-mi vinzi mie casa ta, pentru, Domnul să aibă milă de noi, optsprezece mii cinci sute de dolari?

– De ce Dumnezeu? întrebă ea, uimită.

– Nu contează de ce. Mi-o vinzi?

– Da.

Mike a luat fiecare cent pe care reuşise să-l economisească şi a achitat avansul pentru casa lui Constance. Apoi, a împrumutat restul de bani şi a lichidat plata. Iar cînd totul s-a terminat, a ridicat în mînă noul titlu de proprietate, cu numele lui pe el:

– Leslie! Acum e casa mea?

Leslie Harrington se lăsă pe spate, zîmbind:

– Da, Mike, este. Şi a primit şi Connie un preţ bun, dacă o zic chiar eu.

– Ei, atunci, dacă-i într-adevăr a mea, vreau s-o fac cadou, continuă Mike.

Scaunul în care se tolănise Leslie Harrington căzu pe spate cu o bufnitură.

– Ce naiba îndrugi acolo? întrebă el.

– Este casa mea, răspunse Mike, şi vreau să i-o dăruiesc lui Connie de ziua ei.

– Ei, cîte nebunii afurisite am auzit la viaţa mea, tună Leslie, asta le-ntrece pe toate. Nu era nevoie să cumperi blestemăţia. Puteam schimba titlul de proprietate, ca s-apară pe el numele tău. La ce-a trebuit să-ţi baţi capul cu toată aiureala asta?

– N-ar fi fost acelaşi lucru, spuse Mike.

Aşa că s-a făcut, iar Mike a adus acasă la soţia lui noul titlu, pe care scria: *„Spre ştiinţa tuturor celor prezenţi, eu, Michael Rossi din Peyton Place, Statul New Hampshire, pentru suma de un dolar şi din alte considerente temeinice şi valabile, plătite mie în mînă de către Constance Standish MacKenzie Rossi din Peyton Place, statul New Hampshire, prin aceasta îi dau, garantez şi transmit, ei, moştenitorilor, succesorilor şi tuturor celor desemnaţi de ea, pentru totdeauna, în formă simplă, absolută, tot acel anumit teren, cu construcţiile şi amenajările de pe el, situat în Peyton Place, statúl New Hampshire."*

Constance izbucni în lacrimi:

– Smintitule! Nu trebuia să pierzi vremea cu atîtea prostii.

Lacrimile, însă, erau de mîndrie şi de fericire şi-şi strînse la piept soţul din răsputeri.

– Îţi mulţumesc, iubitule. Îţi mulţumesc.

– Ei bine, îi zîmbi Mike, n-ai nici un motiv de plîns. Ascultă, crezi că acum oamenii vor începe să-i spună „Casa Rossi"?

Constance se duse la gheridon, unde-i pregăti soţului ei o băutură.

– Nu, răspunse ea veselă. N-au să-i spună. O vreme, cel puţin.

Luă o sorbitură din pahar, înainte de a i-l da.

– Dar eu voi şti, iubitule, adăugă. O voi numi Casa Rossi toată viaţa.

Iar acum, maşina lui Mike opri în faţa casei pe care o

cumpărase de la soţia sa şi i-o dăruise tot ei. O privi cu ochi de proprietar. Niciodată n-o simţise ca fiind a lui, pînă nu i-o dăduse lui Constance. Ceea ce o făcuse să-i aparţină era faptul că dobîndise dreptul de a o dărui.

– Am ajuns, spuse el, iar capul Selenei se răsuci brusc, cu ochii speriaţi şi surprinşi. Glasul lui Mike o readusese la realitatea din Peyton Place. În gînd, se aflase la o lume întreagă distanţă. Acum, numai visele cu ochii deschişi o mai puteau apăra de ororile memoriei.

Porni pe cărarea din faţa Casei MacKenzie, iar uşa de la intrare se deschise repede, lăsînd să apară zîmbetul încîntat al lui Allison.

– Selena! exclamă Allison MacKenzie. Pentru numele lui Dumnezeu, te-am aşteptat şi te-am tot aşteptat să ajungi odată aici. Bună, Mike, întinse ea obrazul să-i fie sărutat, ai adus laptele?

– Da, draga mea fiică, o plesni Mike peste fund. Acum, toată lumea înăuntru. E frig şi-o să ningă, sigur ca dracii din iad.

– Bună, iubitule, salută Constance, venind să-şi îmbrăţişeze soţul, apoi şi pe Selena. Intră. Închide uşa. Ascultă, am pus la fiert cea mai divină băutură. Dacă bei doar o singură ceaşcă, nu mai ai nici o şansă-n lume să răceşti. E licoarea mea secretă, după o reţetă primită de la stră-străbunica mea, care a fost vrăjitoare. Protecţie garantată împotriva răcelilor la cap şi a spiritelor rele.

Îi puse Selenei mîna pe braţ.

Selena Cross privi prin cameră spre locul unde stătea aşezat, aşteptînd-o, Joey, fratele ei. Living-ul era luminos şi cald. Focul din şemineu arunca peste tot umbre, dansînd prietenoase.

– Hai şi stai jos, Selena, o invită Constance.

Selena rămase în uşă, iar Joey se ridică.

– Bună, Joey, spuse ea.

– Bună, S'lena, răspunse Joey. Ninge.

– Da, Joey, confirmă Selena. Ninge.

Urmă o mică pauză, în care nici Mike, nici Constance şi nici Allison nu găsiră nimic de spus. Un moment, prezenţa Selenei readusese în încăperea veselă umbrele nefericirii. Îi împărtăşeau durerea, stînd în jurul lor ca nişte bodyguarzi temîndu-se de asasini. Nu se puteau gîndi la nimic care s-o elibereze pe Selena din cătuşele amintirii şi de suferinţa pierderii. În sfîrşit, Mike risipi tensiunea:

– Bună vreme pentru un rom fierbinte cu unt, spuse el. Iar pentru tine, Joey, am o duzină de Coca-Cole scrise de sus şi pînă jos cu numele tău.

Selena apucă mîna lui Allison şi, în cele din urmă, se aşează greu, cu recunoştinţă, pe un fotoliu de lîngă foc.

Mulţumesc, ţipă, înlăuntrul ei. *Vă mulţumesc. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc că încă mă mai iubiţi. Sînteţi singurii oameni care ţin la mine.*

Nu era genul de iubire pe care s-o dorească cel mai mult în lume, dar tot însemna mai mult decît nimic.

Capitolul 4

Puţin după orele unsprezece, în aceeaşi seară, Mike Rossi a oprit maşina în faţa Casei Cross, iar Selena şi Joey au coborît.

– Intru şi eu cu voi, Selena, spuse Mike. Îl ajut pe Joey să facă focul.

Selena îl opri cu un gest al mîinii.

– Nu, mulţumesc, Mike. Ne descurcăm noi. Îţi mulţumesc, oricum.

Mike nu insistă.

– Bine, cum vreţi.

– Fugi înainte şi aprinde luminile, Joey, continuă Selena, iar după ce fratele ei plecă, se întoarse spre Mike. Noapte bună. Şi mulţumeşte-i încă o dată lui Connie din partea mea. A fost foarte drăguţă că ne-a invitat. Spune-i că data viitoare va fi rîndul meu.

– Oricînd, Selena. Ştii bine. Noapte bună.

Selena aşteptă pînă cînd Mike îşi întoarse maşina, pornind spre casă, înainte de a se apropia de uşa ei, pe alee.

– Am aprins focul, o anunţă Joey.

– Bem nişte ciocolată fierbinte, răspunse Selena.

– Şi jucăm o partidă de dame, Selena.

– E prea tîrziu, Joey. Mîine ai şcoală.

– Nu şi dacă ninge toată noaptea.

– Bine, se înduplecă Selena, mergînd spre bucătărie. Vin imediat.

Oare ne-ar face bine dacă am vorbi despre cele întîmplate? se întrebă ea, în timp ce încălzea laptele. *Dar ce cuvinte poţi spune ca să alungi nişte amintiri pline de groază?*

Prima oară cînd ninsese după moartea lui Lucas Cross, Selena nu-şi dăduse seama, la început, ce i se întîmpla. Începuse spre seară, îşi amintea ea. Se întîmplase la fel ca în acea zi, cînd primul fulg de zăpadă se turtise pe vitrina magazinului. Selena privise şi, deodată, se simţise năpădită de o panică iraţională, atotdevoratoare. Alergase la telefon şi o sunase pe Constance Rossi.

– Închid mai devreme magazinul, îi spusese ea lui Constance, incapabilă să-şi stăpînească tremurul din voce.

– Selena! Ce este? Ţi-e rău? Vin imediat.

– Nu. Nu, vă rog, doamnă MacKenzie, ţipă Selena. Numai că ninge şi trebuie să ajung acasă, la Joey.

– Repede, Mike, îi zise Constance soţului ei. Scoate maşina. Trebuie să mergem la Selena.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Mike.

– Nu ştiu. Dar Selena părea isterizată şi mi-a spus „doamnă MacKenzie". A zis că trebuie să ajungă repede acasă, la Joey, fiindcă ninge.

Cînd, însă, Constance şi Mike Rossi au sosit la *Thrifty Corner*, magazinul era cufundat în întuneric.

– O, dragul meu, exclamă Constance. Te rog, grăbeşte-te.

Maşina derapă peste zăpada proaspăt aşternută, cînd Mike smuci de volan, pornind spre casa Selenei Cross.

O văzură alergînd pe drumul desfundat care ducea spre Casa Cross, cu picioarele alunecîndu-i de sub trup, în fugă, şi paltonul descheiat fîlfîind în urma ei.

– Stai! strigă Mike. Selena, aşteaptă!

Ea, însă, nu-l auzi. O văzură căzînd, ridicîndu-se şi intrînd deja pe uşa din faţă a casei înainte ca Mike şi Constance să fi putut sări din maşină, urmînd-o.

Joey Cross stătea îngenuncheat pe placa şemineului, înteţind focul, aşa cum făcea în fiecare seară de iarnă, pentru ca sora lui să poată găsi întotdeauna living-ul luminos şi vesel cînd venea acasă, din frig. Acum, însă, trupul lui subţiratic era rigid şi avea ochii sticloşi. Selena se aruncă asupra fratelui ei, astfel că rămaseră amîndoi ghemuiţi lîngă cămin. Se agăţară unul de altul ca şi cum s-ar fi înecat, iar Joey începu să strige la nesfîrşit:

– S'lena, S'lena, S'lena...

Degetele ei tremurătoare încercau să-i acopere buzele, în timp ce suspina:

– Oh, Joey! Oh, Joey!

– Se va întoarce, şopti Joey, cu glasul pierit de frică. Se va întoarce, Selena.

– Nu, Joey. Nu, Joey. Nu se mai poate întoarce.

Dar tremura din tot trupul şi privi cu teamă peste umăr. Constance intrase în cameră, dar Mike se întorsese să închidă uşa, astfel că Selena nu-i văzu decît conturul întunecat al trupului în penumbră şi începu să zbiere. Îl împinse pe Joey de lîngă ea şi, dintr-o mişcare, se ridică în picioare, cu degetele încleştate pe vătrai.

– Selena! strigă Mike, venind spre ea. Potoleşte-te!

O apucă de încheietura mîinii şi i-o răsuci, iar vătraiul căzu pe podea; Selena continua să ţipe:

– Dă-mi drumul, Lucas! Dă-mi drumul!

Mike Rossi o pălmui cu putere peste faţă, prinzînd-o în braţe cînd ea căzu înainte, leşinată.

Joey Cross se ridică, încă ameţit.

– Plecaţi acasă, îi spuse el lui Mike. Pot avea singur grijă de sora mea.

– Stai jos şi taci din gură, replică Mike, ducînd-o pe Selena spre canapea. Constance, adu o pătură. Vin şi ei cu noi.

După aceea, întotdeauna cînd începea să ningă, iar vîntul sufla şi vîjîia prin viscol în serile de iarnă, Mike Rossi se ducea după Selena şi Joey Cross şi-i aducea acasă cu el. Selena şi Joey, însă, nu primeau să înnopteze cu Mike, Constance şi Allison. Cînd se făcea tîrziu şi vîntul se oprea, Selena se ridica întotdeauna spunînd:

– Haide, Joey. E timpul să mergem acasă.

Selena aduse ceştile cu ciocolată fierbinte în *living-room*.

– Am să-ţi trag o mamă de bătaie, declară ea, aşezîndu-se în faţa lui Joey la tabla de şah.

– N-ai decît să-ncerci, lăudăroaso, replică fratele ei.

Vîntul şoptea pe la colţurile casei, iar copiii lui Lucas Cross se prefăceau că nu auzeau cînd trosnea cîte o scîndură sau pocnea vreun lemn în cămin.

– Azi l-am văzut pe Ted Carter, spuse Selena.

– Pe ăla, zise Joey.

– O avea după el şi pe nevastă-sa.

– Fac o pereche reuşită. De ce nu s-or duce înapoi la Boston, unde le e locul?

– Locul lui Ted nu e la Boston. În Peyton Place este. Cel puţin, aşa a spus el dintotdeauna.

– Ted Carter spune mereu chestii în care nu crede, răspunse Joey.

– N-are importanţă. Nu-mi place să te-aud vorbind aşa, Joey.

– E un şobolan, insistă băiatul. Un şobolan cu două feţe.

– Încetează numaidecît.

– Cum poţi să mai ţii la individul ăsta, după felul cum s-a purtat cu tine? întrebă Joey.

– Ted a făcut ceea ce credea el că e drept, şi cu asta am terminat.

Am terminat, îşi spuse Selena; *în viaţă se termină atîtea.* O fi făcut Ted ceea ce crezuse el că era just, dar o durea totuşi.

Selena mută mecanic o damă spre centrul tablei, amintindu-şi cînd vorbise ultima oară cu Ted. Se întîmplase imediat după sfîrşitul războiului, cînd Ted învăţa de nici şase luni la facultatea de drept de la *Harvard.* Sosit la Peyton Place pentru a-şi vizita părinţii, îi telefonase Selenei, cerîndu-i să se întîlnească.

– Sigur, Ted, răspunsese Selena. Treci pe la ora opt.

Apoi, îl anunţă pe Joey:

– Ted Carter vrea să stăm de vorbă.

Nu avea secrete faţă de Joey. Îşi împărtăşiseră prea multe ca să-şi mai ascundă ceva.

– Cum ţi-ar plăcea să mergi la film, sau altundeva?

– Ăla? întrebă Joey, prea dispreţuitor ca să-i pro-

nunţe măcar numele. Îl laşi să vină în casă după cum s-a purtat cînd tu...

– Cînd aşteptam să fiu judecată? încheie Selena în locul lui. Joey, n-ai de ce te teme să menţionezi asta. Nu face bine să te gîndeşti mult la ceva şi să nu vorbeşti niciodată despre acel lucru.

– Şi dacă vrea să te întorci la el? întrebă furios băiatul. Ce-ai să-i spui?

Selena se întoarse, făcîndu-şi de lucru cu o vază de flori de pe o măsuţă.

– Nu ştiu, răspunse ea. Dar cred că voi zice da.

– Eşti sonată, aruncă Joey, dezgustat. Faci cît o duzină de Ted Carter.

Selena îl mîngîie blînd pe creştet.

– Ai prejudecăţi, zîmbi ea.

Joey s-a dus la cinema, la fel de posomorît ca la o corvoadă. Iar Selena l-a aşteptat pe Ted, aproape incapabilă să mai respire, la gîndul că-l va revedea. Ştia că era o greşeală cumplită, dar îşi permitea să spere. Mai mult decît orice pe lume, dorea să fie din nou cu Ted. Înspăimîntată de viaţă, în disperare de cauză, ajunsese să creadă că numai cu Ted putea fi vreodată în siguranţă.

– Nu ne-am mai văzut de mult, Selena, spuse el.

Stătea cu spatele spre uşă, învîrtindu-şi nervos pălăria în mîini.

Selena îi arătă spre un scaun, spunîndu-şi: *Cît de nehotărît a intrat în casa mea.* Vedea limpede, dintr-o privire, că nu venise din dragoste, nici măcar din dorinţă, ci numai fiindcă aşa îl îndemnase conştiinţa sa de neo-englez.

– Nu credeam că e cazul ca noi doi să ne pierdem vremea cu amabilităţi mondene, spuse Selena, cu un zîmbet crispat pe buze. Dar, dacă aşa vrei, perfect.

După care, cu o falsă voce „mondenă", ca o fetiţă jucîndu-se de-a oamenii mari, continuă:

– Da, Ted, de mult nu ne-am văzut. Să te tratez cu ceva?

– Nu beau, replică Ted. Şi cred că nici tu n-ar trebui.

Tonul lui era aproape cucernic, spre nemulţumirea Selenei.

– De ce? întrebă ea. Fiindcă tatăl meu a fost un beţiv? La asta te referi?

– Selena, pentru numele lui Dumnezeu, nici nu m-am gîndit la aşa ceva.

– Atunci ce-ai vrut să zici?

– Nu ştiu, răspunse Ted stingherit.

Stăpînirea de sine crispată a Selenei îl irita. Ar fi vrut să îngenuncheze, să-şi mărturisească vinovăţia, să-şi ceară iertare, dar în schimb nu făcu decît să spună:

– Chestiile-astea cu cocktail-uri mi s-au părut întotdeauna cam prea orăşeneşti.

– Nu intenţionam să-ţi ofer un cocktail, Ted. E ora opt seara şi mă gîndeam că poate vrei un brandy ca să-ţi cadă bine excelenta cină pe care ţi-a dat-o fără-ndoială mama ta, înainte de a te lăsa să pleci.

– Nu, mulţumesc, replică Ted cam crispat.

Se aşează într-un fotoliu, cu mîinile pe genunchi; deşi stătea aplecat spre ea, era totuşi reţinut, izolat de sentimentele sale de vinovăţie şi de durere pe care i le pricinuia revederea cu Selena.

Îi turnă brandy într-o cupă mare.

– Ei bine, zile fericite, toastă ea, sperînd ca lui Ted să nu-i scape ironia urării. Presupun că nici nu fumezi?

– Nu.

– Ei bine, eu da, declară ea sfidător, aprinzîndu-şi o ţigară. Despre ce voiai să vorbim?

Ted se ridică şi merse la una dintre ferestrele din

faţă. Îşi îndesă mîinile în buzunare, dîndu-şi capul pe spate ca pentru a-şi destinde muşchii încordaţi ai cefei.

– Mă gîndesc să mă însor, spuse el. Cu o fată pe care am cunoscut-o la Boston.

Selena nu scoase nici un sunet. Puse tăcută paharul jos şi-şi lăsă ţigara într-o scrumieră.

– Înţeleg, spuse ea într-un tîrziu, cu voce neschimbată.

Ted se răsuci încet, întinzînd mîinile, ca şi cum i-ar fi cerut ajutor.

– Încă nu am spus nimănui. Voiam ca tu să afli prima.

– De ce te-ai deranjat? îl întrebă Selena, de astă dată cu amărăciune vizibilă. De ce?

– Peyton Place e un oraş mic. Oamenii vor vorbi şi nu voiam să auzi de la altcineva.

– Al naibii de generos din partea ta, Ted.

– Selena, pentru Dumnezeu, nu-mi îngreuna situaţia şi mai mult.

– A, ţi-e greu, Ted? De ce ţi-ar fi? Am ştiut încă dinainte de proces că marele Ted Carter n-avea să-şi poată permite să ia de nevastă o asasină. Atunci, de ce ţi-ar fi acum atît de greu să-mi vorbeşti despre noua ta iubită?

– Ştii al dracului de bine ce simt pentru tine, Selena, răspunse Ted cu glas încordat. Asta n-o să se schimbe niciodată. Am trecut prin multe amîndoi, tu şi cu mine, dar nu ne-am fi putut face un viitor împreună.

– Să nu-ndrăzneşti să vii aici şi să-mi spui cît de mult te gîndeşti la mine, strigă Selena, sărind în picioare, cu pumnii strînşi. Toată lumea din oraş ştie ce părere ai despre mine, aşa că nu-mi sta aici ţinîndu-mi discursuri drăgălaşe. Ai cam rămas în urmă.

– Selena, vrei să stai jos un minut şi să m-asculţi?

Vreau să-ncerc să-ţi explic totul cît pot de clar.

– N-ai nimic de explicat, Ted, răspunse ea obosită. De ce n-o laşi aşa cum e?

Îi puse mîinile pe coate spunîndu-i:

– Te rog. Stai jos.

Selena ridică din umeri şi se aşeză, rotindu-şi brandy-ul în pahar.

– Selena, ştii că toată viaţa am vrut să fiu avocat, începu Ted. Nu doar un pledant de rînd, ca bătrînul Charlie Partridge, ci un jurist clasa-ntîi.

– A fost o vreme cînd nu-l credeai chiar atît de slab pe Charlie, îl întrerupse Selena. Desigur, asta se întîmpla demult, cînd nu ştiai dacă aveai să intri sau nu la *Harvard,* iar Charlie încă mai era în situaţia de a te ajuta.

Ted nu-i luă în seamă remarca înţepătoare, neavînd ce să-i răspundă. Era adevărat. El, mai bine decît oricine, ştia cît de adevărat era.

– Singură universitatea n-o să mă facă un jurist de mare succes, continuă el. Ca să ai succes în drept, îţi trebuie un spate solid. Ai nevoie de cineva mare la bază, să te împingă înainte.

– Încep să întrezăresc ideea, rosti Selena, turnîndu-şi încă puţin brandy. Fata asta din Boston, poate că tatăl ei e un avocat de zile mari?

Ted privi în podea. Toate motivele care pentru el avuseseră atîta sens, în timp ce venise spre casa Selenei, i se păreau acum de-a dreptul ridicole. Faţă în faţă cu realitatea Selenei, maşinaţiile făuririi unei cariere erau sordide şi copilăreşti. Dar se angajase deja; nu mai avea cale de întoarcere. În adîncul inimii, ştia că salvarea lui se găsea alături de Selena, dar era posibil să nu fie aşa. Nu putea fi aşa. Se consola cu acest gînd. Nu era cu putinţă! Era mîna sorţii la mijloc, nu a lui Ted Carter. Prin asemenea mijloace îşi salvează mîndria

oamenii slabi.

– Se numeşte Jennifer Burbank. Iar tatăl ei este John Burbank, de la *Burbank, Burrel and Archibald,* una dintre cele mai mari firme de drept din Boston.

Selena îşi azvîrli capul pe spate, izbucnind în rîs.

– Nu, termină, gîfîi ea. Sincer, e prea de tot! Jennifer Burbank! Cea mai mare firmă de drept din Boston!

Încerca să se oprească din rîs, dar aproape se temea s-o facă, ştiind că, dacă nu mai rîdea, ar fi plîns.

– Selena, te rog, o imploră Ted.

Iar Selena se întrerupse din rîs. Îşi răsuci capul, părul lung şi negru revărsîndu-i-se de pe umăr, pe spate. Ochii ei violeţi erau aproape negri, iar gura roşie, moale, pe care Ted o sărutase de-atîtea ori, se strînsese într-o linie subţire.

Doamne sfinte, îşi spuse el, privind-o, *acum îmi dau seama cum trebuie să fi arătat cînd l-a omorît pe Lucas. Niciodată n-am crezut-o în stare să arate aşa.*

– Vorbeşte-mi despre ea, Ted, începu Selena, cu voce înceată. Cum arată? Scundă, blondă, cu piele albă-trandafirie şi sîni ca două lămîi?

– Selena!

– A, dar ia seama cu genul ăsta, Ted, continuă Selena, pe un ton prea blînd, prea controlat. Unele dintre familiile astea putred de bogate din Boston au sîngele extrem de subţiat, ştii bine. Riscă să fie genul plăpînd. Peyton Place ar ucide-o. Sîngele ăsta albastru şi moleşit nu poate rezista [illegible]

– Nu vom locui la Peyton Place, răspunse calm Ted. Cînd termin studiile la *Harvard,* tatăl ei mă va angaja la firma lui.

– Şi spuneţi-mi, domnule avocat Carter, prea-nobilii Burbank ştiu de noi? De tine şi de mine, adică, şi despre Lucas? Sau au încetat să mai citească ziarele de

cînd a murit Henry Adams[1]?

– Ştiu că noi doi am învăţat la aceeaşi şcoală.

– Măi, măi, se prefăcu Selena surprinsă. I-auzi la micuţul Ted Carter. „La şcoală". N-ai observat niciodată că numai oamenii cu studii particulare spun că au fost „la şcoală"? N-ai observat asta, Ted? Noi ăştilalţi, bieţii sărăntoci care am urmat şcolile publice, spunem întotdeauna „în şcoală". Sînt atît de fericită să văd că înveţi limba noii tale familii, Ted. Aş fi dezolată dacă socrii tăi ar trebui să te considere o *chiftea*.

– Selena, vrei te rog să nu mai vorbeşti aşa? N-am putea sta de vorbă ca doi vechi prieteni? Asta care vorbeşte nu eşti *tu*, Selena.

– Poate n-oi fi vechea Selena, Ted. Poate că ai dreptate, poate nu sînt *eu*. Dar *voi fi* eu, Ted. Nu vreau să mai fiu vechea Selena cea mică, dulce şi nevinovată, prietena tuturor. Şi mai presus de orice, Ted, nu vreau să fiu prietena *ta*.

Vocea nu-i mai era blîndă; i se sfîşia din gîtlej, torturată şi înăsprită.

– Ia-ţi haina şi ieşi afară de-aici, ţipă ea.

Ted se ridică, privind-o cum îşi mai turna un pahar. Îmbrăcîndu-se cu paltonul, rămase neputincios în faţa ei.

– Mă săruţi la despărţire? o întrebă.

– Ieşi afară! zbieră Selena. Nu vreau să te mai văd niciodată. Mi se face rău cînd te văd, înţelegi? Mai degrabă aş săruta un gunoi, decît pe tine. Şi-acuma, ieşi!

---

1. Henry Brooks Adams, 1838-1918, istoric, memorialist, critic, moralist şi sociolog american, născut la Boston.

După plecarea lui, rămase aşezată mult timp, cu paharul de brandy în ambele mîini. Apoi, se ridică încet, intră în bucătărie şi turnă băutura în chiuvetă, de parcă prezenţa lui Ted ar fi infectat-o.

Tricota în fotoliu, cînd intră Joey.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el din prima clipă.

– Se însoară, răspunse calmă Selena. Cu o fată pe nume Jennifer Burbank, din Boston, Massachusetts.

Joey îşi privi atent sora, începînd să se descheie la haină.

– Te doare, Selena? întrebă el într-un tîrziu.

Selena îşi strînse lucrul de mînă şi-l puse într-o cutie.

– Da, răspunse, ducîndu-se în bucătărie să facă o cafea.

Regele negru al lui Joey ţăcăni pe tabla de şah, înlăturînd trei pioni de-ai Selenei.

– Cu asta, ţi-am luat opt partide, spuse el. Cine-i trage-o mamă de bătaie la cine?

– Cui, îl corectă Selena.

Ceasul de pe consolă bătu de două ori.

– E două noaptea, zise ea. La culcare.

Joey se ridică, întinzîndu-se.

– Cred că-mi iau doar o pătură şi mă ghemuiesc aici pe canapea, spuse el într-o doară. Vreau să mă uit la foc.

– Bine, Joey, îl sărută Selena pe obraz. Noapte bună.

Vîntul se oprise aproape complet, dar dincolo de pătratele negre ale ferestrelor din faţă, Joey vedea fulgii ce-aveau să cadă necontenit, toată noaptea. Mai încercă o dată broasca uşii de la intrare şi puse încă un lemn pe foc.

Selena se culcă în pat cu faţa spre fereastră, aşteptînd prima geană a zorilor, rugîndu-se ca ziua să

pună capăt amenințărilor nopții. *Mi-aș dori să fiu copil,* își spuse ea. *Aș vrea încă să mai cred că fantomele există în realitate și casele sînt cu adevărat bîntuite; casa asta n-o bîntuie decît propriile mele amintiri.* Începu să plîngă fără zgomot, cu fața în pernă. Se gîndea la Ted, dar nu după el plîngea. El nu făcea decît să simbolizeze tot ceea ce pierduse. *Acum nu mai am,* își spuse, *acum nu mai am decît singurătatea. Asta-i toată răsplata pe care am cîștigat-o de la viață.*

So luminase de ziuă și vîntul începuse din nou, cînd Solona și Jooy adormiră în sfîrșit.

Capitolul 5

Poate se va întîmpla astăzi, își spuse Allison MacKenzie, trezindu-se.

Sări în picioare și alergă să închidă fereastra dormitorului, în dimineața friguroasă, după care rămase tremurînd cu mîinile pe cercevea, copleșită de frumusețea de-afară. Un moment, își lipi fruntea de geamul rece, parcă pentru ca șocul s-o deștepte și să-i risipească visele din timpul nopții, spre a le face loc celor de peste zi. Își petrecea atît de multe zile cufundată în reverie, visînd la apelul telefonic de la agentul ei, Brad Holmes, care nu mai venea odată; visînd la romanul ei, tipărit, legat, publicat, la celebritatea și la succesul care aveau să urmeze.

Încă mai ningea, iar vîntul răscolea zăpada, aruncînd-o pretutindeni în panașe enorme. Tot ceea ce vedea Allison era alb, curat și moale la înfățișare, astfel părînd că întreaga lume era nouă și pură, ca și cum acolo nu s-ar fi putut întîmpla nimic rău sau trist.

Încet, desculţă, Allison se duse să deschidă uşa dormitorului şi, de îndată ce o făcu, simţi micile adieri de căldură furişîndu-i-se împrejurul gleznelor, de la parter. Sări înapoi în pat şi se ghemui sub pături, aşteptînd ca toată camera să se încălzească.

Lumea întreagă doarme încă, îşi spuse ea, amintindu-şi o fantezie din copilărie, *iar eu sînt singura care s-a trezit.*

Imediat, se simţi încălzită, în siguranţă şi încrezătoare în ea însăşi, aproape ca pe vremea cînd era mică şi se ducea în ascunzătoarea ei secretă din pădure, la „Capătul drumului". Atîta numai că acum se simţea mai bine, căci învăţase să nu se mai teamă cînd era timpul să revină în lumea reală. *Măcar cu atîta m-a ajutat viaţa la New York,* îşi spuse ea. Experienţa cu Brad, acel scurt şi intens interludiu, o făcea să se simtă bătrînă şi înţeleaptă. Ştia că nu era nici una, nici alta, dar ar fi dorit foarte mult s-o creadă. *Cînd ai dat atît de mult din tine,* reflectă Allison, *e necesar să salvezi ceva din ruine, oricît de mic. Chiar şi o minciună.*

Va ninge toată ziua. Iar eu am să mă scol şi voi mînca un mic dejun copios şi-mi voi ajuta mama la gospodărie, după ce tata va fi plecat la şcoală. Nu sînt o scriitoare celebră, sînt numai fiica mamei mele.

Nu-l numea niciodată pe Michael Rossi „tată". Uneori, în glumă, îi zicea „tăticuţule", sperînd să înţeleagă că simţea mai mult decît se putea îndura deocamdată să spună; cel mai adeseori, însă, îl numea Mike. Numai în sinea ei spunea „tatăl meu". La început, o făcuse cu titlu experimental, ca să vadă dacă nu o copleşea vinovăţia infidelităţii faţă de Allison MacKenzie, propriul ei tată decedat, dar nu simţise nimic. Părea că Allison MacKenzie nici nu fusese cu-adevărat tatăl ei, ci doar un bărbat cu care mama sa avusese o legătură amo-

roasă cam nefericită, demult, foarte demult.

– N-am regretat niciodată, spusese mama ei. L-am iubit şi a fost bun cu mine. Şi te-am făcut pe tine. Asta înseamnă mai mult decît au avut vreodată majoritatea femeilor.

La început, cînd înverşunarea lui Allison împotriva mamei sale atinsese apogeul, repetase iar şi iar în sinea ei hidosul cuvînt.

Bastardă.

Şi crezuse că avea să moară de ruşine şi de oroare. Îşi păstrase secretul la fel de bine pe cît o făcuse mama ei. Îl ţinea strîns, îl purta cu ea, trează şi adormită. *Nelegitimă, din flori* – cuvinte ca acestea săreau din paginile cărţilor pe care le citea; păreau a fi tipărite cu caractere mai groase. Mai mult decît atît, în perioada ei cea mai sensibilă, avusese sentimentul că fuseseră folosite numai ca s-o rănească, s-o jignească şi s-o insulte pe ea.

Nu spusese nimănui în ce împrejurări se născuse, nici chiar lui Stephanie Wallace, colega ei de cameră din New York, nici lui Bradley Holmes, care-i fusese amant.

În timpul săptămînilor şi lunilor de autocompasiune şi autoflagelare care urmaseră primei întoarceri a lui Allison la Peyton Place, îşi pusese adesea, cu amărăciune, întrebări despre Bradley Holmes. Nu ştia nici măcar unde să-l plaseze, cum să-l includă în marele plan al vieţii ei. Putea să-l numească iubit? se întreba ea. Dar asta ar fi implicat iubire, dar din partea lui nu existase nici urmă. Nu, era pur şi simplu doar primul ei bărbat, cel care îi făcuse cunoştinţă cu sexul, care-i răpise ceva. Şi îi dăruise, de asemenea, ceva. Din acest motiv era important pentru ea. Un om pe care n-avea să-l uite niciodată. Cu toată sofisticarea scrisului ei, Al-

lison încă nu se putea debarasa de convingerea că trebuia să-l iei de soţ pe bărbatul cu care făcuseşi dragoste prima oară.

Irosise mult timp urîndu-l pe Brad dar, în cele din urmă, datorită lui, începuse să-şi înţeleagă mama şi s-o iubească din nou. Ştiindu-se pe ea însăşi ca fiind umană şi capabilă de slăbiciuni, nu se mai aştepta din partea altora să fie supraoameni, nici măcar dintr-a mamei sale.

Allison auzi un freamăt la parter şi, în cîteva minute, rîsul mamei ei răzbătu în susul scării, pînă în cameră. Mama ei şi Mike nu se trezeau niciodată separat, întocmai cum niciodată nu făcuseră nimic unul aparte de celălalt. Dacă avusese vreodată nevoie de ceva care s-o convingă că între ea şi Brad nu putea fi vorba de iubire, nu-i trebuia decît să se uite la Mike şi la Constance. Allison îi auzise chicotind împreună ca nişte şcolari, nu o dată, în timp ce făceau cafeaua.

– E indecent, rîsese Allison, căci mama ei făcea întotdeauna baie în timp ce Mike se bărbierea.

– N-am ce face, răspunsese Mike. Mama ta mi-a trezit întotdeauna cele mai şocante sentimente. Şi, bănuiesc, întotdeauna o s-o facă.

– Şocante, măciuci, replicase fără eleganţă Constance. Ziua cînd te va şoca pe tine ceva, va fi ocazia declarării unei sărbători naţionale. Elevii o vor sărbători cu artificii, defilări şi compuneri.

Cînd coborî la parter, pe Allison o întîmpină aroma de cafea şi şuncă, iar primul lucru pe care-l văzu fu mama ei, într-un capot bleu-pal, cu părul auriu profilat pe geamul acoperit de zăpadă. Pe Allison o usturau ochii de lacrimi, ca întotdeauna cînd vedea ceva frumos.

– Bună dimineaţa, iubito, o salută Constance, să-

rutînd-o pe obraz. Chiar că-i o dimineaţă grozavă!

– În dimineaţa asta, mă fac bucătar la minut, adăugă şi Mike, în timp ce Allison îşi întindea obrazul spre el. Un ou sau două?

– Două! strigă ea, dintr-o dată copleşită de iubire şi o minunată convingere că ziua aceea avea să fie minunată. Azi o să se-ntîmple! mai exclamă, aproape sărind peste aragaz ca să-şi toarne o ceaşcă de cafea.

– O, draga mea, şi eu sper, răspunse Constance. Aşa ai visat?

– Nu, dar totuşi ştiu, se aşează Allison la masa din bucătărie. Azi, Bradley Holmes îmi va telefona de la New York. „Bună, Allison," va zice. Iar eu am să zic: „Bună, Brad." La care el zice: „Am o veste minunată pentru tine. Ţi-am vîndut cartea." Atunci, dacă nu leşin, eu voi începe să plîng şi el îmi va spune cui i-a vîndut-o, iar tu, mamă, va trebui să-l suni pe Mike, fiindcă eu nu voi fi în stare, şi cînd Mike va veni acasă, se va îndupleca şi va aduce două sticle din şampania aia pe care o păstrează şi vom sărbători cu toţii.

Mike încremeni ca într-o poză, cu ceaşca de cafea ridicată, spunînd:

– Iar eu voi sta aşa şi voi toasta: „Pentru Allison MacKenzie şi best-seller-ul ei *Castelul lui Samuel*". După care, doamnelor, vom bea cu toţii pe nerăsuflate.

– Şi pe urmă, interveni şi Constance, eu va trebui să mă apuc să le telefonez tuturor cunoscuţilor şi să le spun: „Vă rog, veniţi la noi, fiindcă dăm o petrecere în cinstea celebrei scriitoare Allison MacKenzie," iar apoi Mike va trebui să servească bere, pentru că nu avem atît de multă şampanie în pivniţă.

– La naiba, strigă Mike, uite că se ard ouăle!

Şi rîseră toţi trei.

Allison oftă:

– Readuşi cu picioarele pe pămînt de nişte ouă arse. Ce prozaic!

Prefera însă visul, aşa că spuse:

– N-ar fi minunat dacă Brad *chiar* ar vinde-o?

– Ba ar fi, draga mea, răspunse Constance. Cu toţii am fi atît de fericiţi, şi tu mai ales. O meriţi, iubito. Nu numai fiindcă ai un talent minunat, ci şi pentru că ai muncit atît de mult.

– Se va întîmpla, zise Mike. Într-o zi, curînd, ţineţi minte ce vă spun. Acum, haideţi la masă. Întîrzii la şcoală.

Ai muncit atît de mult, repetă Allison în sinea ei. Era o descriere potrivită şi totuşi nu exprima nici pe departe tot ceea ce făcuse pentru roman. Anii de scris şi truda rescrierilor. Dificultatea nu se datora cărţii propriu-zise, în fond, ci *îndoielii.* Îndoiala o bîntuia, o călca pe nervi, îi alunga somnul şi odihna. Avea să fie reuşită? Avea să găsească un editor? Nu putea avea nici o încredere în propria ei judecată. Capitolul ce arăta atît de izbutit la miezul nopţii, în lumina zilei părea numai bun pentru coşul de gunoi. Era o carte care o făcuse să plîngă – la fel, îşi spunea uneori, cum plînge orice mamă datorită unui copil nerecunoscător.

Castelul lui Samuel reprezenta pentru Allison punctul culminant a doi ani de muncă. Cînd revenise prima oară acasă, pe vremea procesului Selenei Cross, se întorsese înfrîntă ca scriitoare; căci, cu toate că reuşise să se întreţină cu ceea ce cîştigase ca autoare de povestiri scurte pentru reviste, romanul înregistrase un eşec. Bradley Holmes îi spusese verde-n faţă că nu-i putea vinde cartea, şi că n-ar fi făcut-o nici chiar de-ar fi putut. Publicarea unei lucrări slabe i-ar fi cauzat mai mult rău decît bine, în perspectivă, afirmase el.

– Încearcă din nou romanul, îi spusese Brad. Aş-

teaptă să fii mai matură, cu mai multă experienţă.

Ei bine, îşi zisese cu amărăciune Allison, sosind acasă, era cu siguranţă mai îmbogăţită în experienţă, dacă nu şi mult mai matură.

David Noyes, pe care-l cunoscuse la New York, era singura persoană căreia îi spusese vreodată întreaga poveste a aventurii ei cu Bradley Holmes, iar David a fost cel care-a venit la Peyton Place ca s-o ajute şi s-o consoleze.

– Nu voi nega că m-a durut îngrozitor, Allison, zisese David. Nici unui bărbat nu-i face plăcere s-o audă pe femeia iubită vorbindu-i despre experienţele ei sexuale cu altul. Femeile cred că ne interesează, dar nu-i adevărat. Statutul de celibatar e un lucru pe care femeile l-au acceptat mult mai uşor decît bărbaţii. Eu, unul, cred că ele l-au inventat.

Rîse, apoi tăcu un moment şi, în sfîrşit, continuă:

– S-a terminat, Allison – tu şi Brad, poveste moartă şi-ngropată. Iar acum, vă aşteaptă pe toţi cea mai grea perioadă, fiindcă trebuie să-ţi aduni cioburile vieţii, încercînd să reconstitui din ele ceva.

– Of, David! Cum? E uşor să dai asemenea sfaturi, vagi şi atotştiutoare. Vreau să mă ajuţi. Fii mai concret. N-am nevoie de sfaturi. Cred că de o soluţie am nevoie.

– Apucă-te de treabă. Poate suna răsuflat, dar e adevărat. Lucrează pînă cazi de pe picioare. Munceşte. A munci la o sarcină pe care singură ţi-ai ales-o este una dintre puţinele satisfacţii cu adevărat mari pe care ţi le poate oferi viaţa. Vindecă mai sigur decît timpul.

În cele din urmă, Allison zisese că avea să încerce.

– Şi noi, Allison? întrebase el apoi, cu ochii trişti şi imploratori.

– Cu noi nu se întîmplă nimic, David. Nu acum. Nu

încă. Poate niciodată. Poate că, dacă stai să te gîndeşti mai bine, nu vei mai fi atît de sigur că-ţi doreşti mărfuri la mîna a doua.

Îşi întoarse capul în altă parte; cu buzele strînse, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Nu ştia dacă amintirea lui Brad sau întrebarea lui David făcuse să i se frîngă ceva în piept.

– Mai taci, replică David aspru. N-am ţinut niciodată la virginitate.

– Am să-ţi scriu, David. Poate că, atunci cînd mă voi reapuca de treabă, lucrurile vor sta altfel. Poate e adevărat. Poate că timpul şi munca vor rezolva ceea ce noi n-am reuşit.

Astfel, David Noyes se întorsese la New York, iar Allison îşi despachetase manuscrisul şi începuse să lucreze.

Castelul lui Samuel era povestea lui Samuel Peyton, un negru bogat, care se căsătorise cu o fată albă şi scăpase de ostracizarea lumii construindu-şi un castel pe colinele de lîngă Peyton Place. Acesta era trecutul, contrapunctul poveştii unui oraş foarte asemănător cu Peyton Place şi a locuitorilor lui.

Cînd Allison terminase în sfîrşit de scris a şasea ciornă şi i-o trimisese lui Brad, acesta îi telefonase a doua zi după ce o primise. Allison ştia că nu era normal ca un agent să acorde atîta atenţie, şi atît de repede, lucrării unei scriitoare noi şi tinere, virtualmente necunoscută.

– Allison, e extraordinar! spusese vesel Brad. Dacă-l vînd? Sînt convins.

– În sfîrşit, răspunse laconic Allison, prea obosită şi sătulă de manuscris ca să-i mai pese ce se întîmpla cu el. Îşi dăduse toată silinţa; acum, se afla în mîinile altora. Nu părea să-i mai aparţină ei.

– Ascultă, Peyton Place seamănă cît de cît cu oraşul din carte?

– Da. De ce?

– A, nimic. Mă gîndeam numai că trebuie să fie o văgăună îngrozitoare.

– Peyton Place nu diferă cu nimic de oricare alt orăşel, Brad, nici el şi nici cel din carte. Toate sînt la fel.

– Ţine-ţi degetele încrucişate, fetiţo. Vei primi veşti de la mine!

Şi de-atunci, în fiecare zi, Allison se deşteptase cu acelaşi gînd: *Poate că se va întîmpla astăzi.*

– Azi trebuie să mă ocup de *living-room*-ul ăla, spuse Constance, cînd ea şi Allison terminară de spălat vasele de la micul dejun. Arată ca o cocină de porci.

Livingul nu arăta deloc ca o cocină, dar Constance era o gospodină meticuloasă, iar cel mai mărunt fir de praf era de ajuns ca s-o trimită în goană după aspirator.

– Abia alaltăieri ai trecut camera aia printr-un pieptene cu dinţii deşi, replică Allison.

– Totuşi, spuse Constance, nu pot da petreceri cu şampanie pentru scriitoare în camere murdare.

– Merg să curăţ aleea din faţă şi să-mi scutur pînzele de păianjeni de pe creier, zise Allison. Probabil astea mi-au dat nişte idei atît de imposibile, dimineaţa la prima oră.

Se apucă de treabă. Ţinînd în mîinile înmănuşate lopata, cu coada ei familiară, tocită, spera ca o muncă mecanică aşa cum era datul zăpezii avea să-i amorţească mintea prea activă, oprind nesfîrşitele meditaţii la roman şi la soarta lui. Allison trebuise în sfîrşit să recunoască că romanul era mai mult decît o carte, mai mult decît o muncă încheiată – de el depindea toată viaţa ei.

Nu se mai putea imagina pe ea însăşi decît ca autoare a *Castelului lui Samuel.* Dacă asta nu era, nimic nu era.

Era ora unsprezece dimineaţa, cînd Allison intră în casă. Îşi scutura zăpada de pe ghete, cînd auzi telefonul sunînd şi răspunse la aparatul din bucătărie.

– Alo, Allison?

Era Bradley Holmes

Nu se poate. Nu se poate, începu să-şi spună la nesfîrşit Allison. *Dorinţele nu se adeveresc chiar aşa.*

– Da, Brad, răspunse ea în receptor, încercînd să nu-şi trădeze intensa emoţie.

– Stai jos, iubito. Am o veste minunată pentru tine!

Nu se poate. Nu se poate. Te rog, Doamne, fă să fie adevărat.

– Allison? Allison, mă auzi?

– Da, Brad, te aud. Nu striga!

Brad exclamă:

– Ţi-am vîndut cartea!

Constance tocmai făcea patul lui Allison, cînd îşi auzi fiica ţipînd:

– Mamă! Vino repede!

Doamne fereşte, îşi spuse Constance, luînd-o la fugă spre scară. *S-a lovit.*

Allison plîngea, cu receptorul la ureche.

– Da, suspină ea. Te aud, Brad. Te aud.

– Nu se poate! ţipă Constance, înhăţînd receptorul. La telefon Constance Rossi. Ce s-a întîmplat?

– I-am vîndut lui Jackman cartea lui Allison, răspunse Brad. Trebuie să vină luni la New York.

– Jackman, repetă aiurită Constance. Luni.

– Spuneţi-i să-mi telefoneze şi să mă anunţe cu ce tren sau avion vine. Am s-o aştept. Şi mai spuneţi-i că-i rezerv cameră la *Plaza.* Jackman, cred, o să treacă totul

în contul cărţii. Am sentimentul că în curînd Allison îşi va putea permite să locuiască la cele mai bune hoteluri şi ar trebui să-nceapă să se obişnuiască.

– Da, domnule Holmes. La revedere, domnule Holmes, mai zise Constance.

Capitolul 6

Strada castanilor era largă ca un bulevard, umbrită de copaci, paralelă cu strada Ulmilor, la prima intersecţie spre sud faţă de artera principală. Strada Castanilor fusese considerată dintotdeauna, şi încă mai era, strada „cea bună" din Peyton Place. În cele mai caniculare zile de vară, străzile Castanilor sînt mai răcoroase decît toate celelalte. Casele care mărginesc aceste străzi indică întotdeauna, inconfundabil, că au fost construite într-o vreme cînd servitorii erau ieftini şi se găseau din belşug, iar proprietarii şi-i puteau permite. Pentru oamenii care locuiesc pe celelalte străzi, aceste case sînt mereu misterioase. Duc cu gîndul la camere secrete şi scări ascunse.

Niciodată nu existase pericolul ca vreo persoană indezirabilă să umble în voie pe strada Castanilor, căci fiecare vilă era înconjurată din toate părţile de pămînturile proprietarului individual. Era „pămînt vechi", acri întregi de teren ce aparţinuseră familiilor sosite să locuiască în umbra castelului lui Samuel Peyton, în timpurile cînd castelul era nou.

Locuitorii de pe strada Castanilor reprezentau esenţa vitală a oraşului Peyton Place. Erau oamenii cu bani şi poziţie socială – şi, prin urmare, cei aflaţi la putere.

– E nevoie de mai mult decît banii ca să conduci un

oraş, îi spunea doctorul Matthew Swain prietenului său, Seth Buswell. Oamenii se dau peste cap ca să se umple de bani, iar apoi spun că să-i ia dracu'.

– După care, ticăloşii ăştia nerecunoscători se sindicalizează, interveni Leslie Harrington, înainte ca Matthew Swain să poată răspunde. N-am deschidere.

Bărbaţii de pe strada Castanilor se adunaseră acasă la Matthew Swain, pentru una dintre partidele lor de poker de vineri seara. Acele jocuri deveniseră legendare în Peyton Place.

– Vîrsta nu-l ofileşte, nici datinile nu-i pun lacăt la limba asta spurcată, cu două tăişuri, comentă Seth, privindu-l pe Harrington.

– Eu am, spuse Charles Partridge. Şi deschid.

Charles Partridge continua să intervină în conversaţie, conform obiceiului său dintotdeauna, atunci cînd vorbele dintre ceilalţi ameninţau să devină neprietenoase; însă nu era necesar să se deranjeze jucînd rolul de pacifist între Leslie şi Seth, căci aceştia doi îşi mai aruncau acum insulte numai din obişnuinţă. Animozitatea care-i dominase în anii trecuţi era în sfîrşit dată uitării.

După moartea lui Rodney Harrington, singurul fiu al lui Leslie, prietenii săi de pe strada Castanilor fuseseră îngrijoraţi pentru bogatul fabricant. Peste noapte, Leslie Harrington se transformase, din omul de afaceri dur şi autoritar dintotdeauna, într-o imagine ceţoasă a lui însuşi. Pînă şi acelora care-l urîseră mereu începea să le pară rău pentru el.

– Şi-a primit răsplata meritată, spuneau mulţi oameni din Peyton Place. Unii o declarau cu un zîmbet mulţumit, de parcă răsplata lui Leslie Harrington ar fi fost rezultatul eforturilor lor.

– Mda. Da' nu pare să fi fost destul de aspră, aşa

dintr-o dată, răspundeau alţii.

Dacă Leslie Harrington ar fi auzit vocile, ar fi considerat că soarta consta din cuvine, că viaţa lui nu era nimic altceva decît ceea ce descriau ceilalţi. Bîrfele îi readuceau la viaţă în Peyton Place pe cei morţi sau dispăruţi. Numele lui Rodney şi al lui Betty erau rostite acum mai des decît pe vremea cînd trăiseră în Peyton Place. Glasurile răguşite ale bătrînilor şi ale femeilor sunau ca o litanie.

– Aşa-o-fi. Da' pui prinsoare că la unii nu le pare-aşa de rău ca la alţii că Leslie Harrington a-ncasat-o-n fine.

– A; zău? Ca de pildă?

– Ca de pildă John şi Berit Anderson de pe Ash Street.

– Mhm. Le-a alungat-o de tot din oraş pe fata aia a lor Leslie. Nu poţi da vina pe Andersoni dac-acuma nu le pare rău pentru Leslie.

– Mă-ntreb ce s-o mai fi-ntîmplat cu Betty Anderson. John nu zice niciodat-o vorbă despre ea. Parc-ar fi moartă.

– Păi, crez că de cînd s-a dus şi-a răsturnat-o Rodney Harrington, pentru John a fost bună *ca şi* moartă.

– Mda. Păi suedejii au şi ei mîndria lor, ca tot omu'.

– Poate-o fi trăind la Rutland. N-avea o mătuş-a-colo?

– N-n. Jared Clarke s-a dus la Rutland d-un milion de ori şi po' să fii sigur că Jared ar şti dacă Betty locuia acolo şi le spunea la toată lumea de p-aicea.

În Peyton Place circulaseră destule speculaţii despre ceea ce i se întîmplase lui Betty Anderson, cum era întotdeauna cînd o fată pleca din oraş în acelaşi fel cu Betty. Dar ceea ce nu ştia nimeni, nici chiar oamenii de pe strada Castanilor, care îndeobşte aflau tot ce se întîmpla în Peyton Place, era faptul că Leslie Harrington

efectuase o anchetă proprie, discretă, asupra fetei pe care încercase s-o distrugă. Nu apelase la Buck MacCracken, fiindcă şeriful din Peyton Place era un mototol notoriu şi, pe de altă parte, avea gură spartă. Dacă lua legătura cu o secţie din apropiere a Biroului de persoane dispărute, aceştia ar fi trimis în oraş oameni care să pună întrebări, lucru pe care Leslie, mai presus de orice, nu-l dorea deloc. În Peyton Place, ca de altfel în tot statul, nu existau detectivi particulari şi oricum ar fi fost o soluţie la fel de imposibilă. Şi ei puneau întrebări.

Aşadar, se părea că Leslie Harrington dăduse greş, dar eşecul era un lux pe care Leslie nu şi-l îngăduise niciodată şi nu intenţiona să înceapă tocmai acum. Avea să găsească el o cale, nu se îndoia. Poate că era nevoie de timp, dar avea să descopere o soluţie.

– I-am cerut lui Leslie, spuse Matthew Swain. Joci cărţi sau visezi la fete din corpul de balet?

– Merg, Matt, răspunse Leslie, împingînd cîteva monede în mijlocul mesei. Drept ca sfoara, Matt. Plusezi?

– N-am, replică dezgustat Matthew Swain. Mereu ai avut cea mai păcătoasă baftă, Leslie.

Nu mereu, îşi spuse Leslie. *Nu chiar mereu.*

– Azi l-am văzut pe Ted Carter, interveni Charles Partridge. O avea şi pe nevastă-sa cu el. Drăguţă fata.

– Humph! exclamă doctorul.

– Ei, stai aşa, Matt, spuse Leslie. Nu-i poţi purta rîcă la nesfîrşit lui Carter numai fiindcă n-a rămas cu Selena Cross. La urma urmei.

– La urma urmei, mi se rupe, răspunse doctorul Swain. Oricum nu mă priveşte. Haide, cu sec.

– Un băiat ca el, care-ncearcă să-şi facă un rost în viaţă şi să meargă înainte. Nu-l poţi acuza, continuă Leslie, de parcă Matt n-ar fi spus nimic. N-ar deranja deloc dac-ar fi să stea aici, în Peyton Place, dar nu s-ar

cădea să aibă o nevastă ca aia în altă parte. Oamenii au memorie lungă, majoritatea.

– Da, asta cam aşa e, zise Seth Buswell. Şi nu numai cînd e vorba de crime. Mai sînt şi altele pe care le ţin minte.

– Unde naiba baţi, Seth? întrebă Leslie. Haide, dă pe gură. Mai bine s-o zici, decît să stai aici şi s-o rumegi toată seara.

Seth depuse cărţile pe masă.

– E vorba de Betty Anderson şi de copilul ei, pe de o parte, spuse el furios.

Leslie arăta de parcă Seth i-ar fi tras o palmă peste gură.

– Ei, ei, îi temperă Charles Partridge. Totu-i mort şi-ngropat. S-a depus praful. Nu prinde bine nimănui să răscolim trecutul. Hai să jucăm.

– Cine ce-a răscolit? întrebă Seth. Am început eu cova? Mi so pare doar că, înainte de-a-ncepe să vorboască despre ceilalţi din oraş, Leslie ar trebui să-şi vadă bîrnele din ochii lui.

Leslie lăsă cărţile jos, foarte calm, privindu-l pe Seth drept în ochi.

– De doi ani încerc s-o găsesc pe fata aia, spuse el.

Cei trei prieteni ai săi se holbară neîncrezători, dar nu încăpea nici o îndoială asupra adevărului întipărit în ridurile dintr-o dată evidente de pe chipul lui Leslie.

– De ce? întrebă cu blîndeţe Matthew Swain.

– Fir-ar să fie, strigă Leslie, datorită nepotului meu. De-asta. E ultimul Harrington şi nu ştiu unde se află.

– De ce nu ne-ai dat voie să te-ajutăm, Leslie? îl întrebă Charles. N-am ştiut.

– Ei bine, eu n-aş fi mişcat naibii nici un deget ca să te-ajut, Leslie, spuse Seth, furios. În fond, ce-ncerci să

rezolvi? Vrei să găseşti fata ca să-i poţi lua copilul, asta e?

– Seth, interveni Matt Swain. Taci o clipă.

– N-am spus niciodată că vreau să despart copilul de mama lui, răspunse Leslie, în defensivă. Dacă-i găseam, fireşte că-i luam la mine pe amîndoi. Dacă voia să vină, adică.

– Mda, şi te-ai fi asigurat al dracului de bine că nu voia, este? replică Seth cu înverşunare. Christoase, da' ticălos mai eşti, Harrington! Dintotdeauna eşti aşa, însă am fost destul de nătărău ca să cred că te va schimba vîrsta.

– Seth! strigă doctorul Swain. Taci din gură!

Se răsuci spre Leslie Harrington.

– Ai face-o, Leslie? Adică, i-ai lua pe amîndoi?

Leslie îşi privi mîinile.

– Da, spuse el într-un tîrziu. Aş face-o. Vreau s-o fac. Dar pînă acum am încercat tot posibilul şi tot nu i-am găsit.

– Ce-ai încercat, Leslie? întrebă Charles.

– Christoase, m-am dus pînă şi la nenorocita aia de familie a ei. Dacă ştiau ceva, n-au vrut să spună. Cît despre fată, n-a avut în viaţa ei o mătuşă la Rutland.

– Şi altceva? întrebă Seth, încă neconvins de motivele lui Leslie.

– Păi, altceva ce naiba mai puteam să fac? Ascultă, Seth. Ştiu cum sună. Dar, Iisuse, nu puteam merge la Buck MacCracken. Iar în ce priveşte serviciul ăla de persoane dispărute, ar fi împînzit tot oraşul cu copoi punînd întrebări. M-am gîndit chiar şi să angajez un detectiv particular, dar ar fi ieşit la fel. Vă spun eu, mi-a fost frică.

Era un cuvînt pe care Seth nu crezuse niciodată c-avea să-l audă din gura lui Leslie Harrington. Frică. Şi

începu să înţeleagă, puţin, goliciunea care umplea viaţa lui Leslie.

– Am putea să te-ajutăm, zise în cele din urmă Seth.

– Cum? Ce putem face? întrebă Leslie.

– Putem da anunţuri la mica publicitate, în ziare.

– Ah-h, exclamă Leslie dezgustat. Ăsta a fost printre primele lucruri pe care le-am încercat. Am publicat anunţuri în ziare prin toate oraşele de la frontiera canadiană pînă la Boston.

Seth se rezemă de spătar.

– Leslie, spuse el, intră în orice casă de pe Ash Street, sau în casa oricărui muncitor din fabrica ta, la o adică, şi uită-te ce ziare citesc. Nu cumpără *Boston Herald,* nici *Concord Monitor.* Cumpără gazete de scandal. Fie *Boston Record,* fie *New York Daily News,* sau altele ca ele. Astea-s ziarele cu toate articolele despre înjunghieri în Harlem şi violuri în Back Bay, rubricile de scandal despre oamenii din New York şi Hollywood. Pariez pe ce vrei tu că, oriunde-o fi Betty Anderson, dacă citeşte cît de cît vreun ziar, pe unul din astea-l cumpără.

– Şi dacă nu citeşte mica publicitate? sublinie doctorul Swain. Presupun că sînt mulţi oameni care n-o urmăresc.

– Poate că nu, răspunse Seth, dar citeşte Winchell, de-asta sînt sigur. Leslie, ai putea să cumperi puţin spaţiu pe aceeaşi pagină cu rubrica lui Winchell, în orice ziar din ţară care-l publică.

– Asta o să te coste ceva, Leslie, spuse Charles Partridge care, susţineau unii, avea mai multă grijă de banii altora decît de-ai lui.

– Poţi să mi-o rezolvi, Seth? întrebă Leslie.

– Da. Nu de-aici. Trebuie să mă duc la Manchester, poimîine. O fac de-acolo.

– Acum, mai venim de-acasă, le zîmbi Leslie prietenilor lui. Acum mai venim de-acasă.

După ce Leslie şi Charles plecară, Matthew Swain se mai servi cu un pahar, apoi îi întinse sticla lui Seth.

– Ce părere ai de Leslie, Seth? Crezi că vorbeşte serios?

Seth îşi privi prietenul.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu, Matt, tu mi-ai spus să tac din gură, la început, cînd nu-l credeam. Acum, că m-a convins, faci stînga-mprejur şi mă-ntrebi dacă zic că vorbeşte serios.

Doctorul Swain zîmbi.

– Cred că mă-ntrebam de fapt e dacă eu îl cred.

– Ce este, Matt?

Matt făcu un gest de nemulţumire cu mîna.

– Of, la dracu'! Cred că-l cunosc pe Leslie Harrington de prea mulţi ani şi sînt blestemat cu una din memoriile alea lungi despre care mă răstesc mereu la ceilalţi. Nu-mi da atenţie, Seth.

– Ba deloc, strigă Seth. Nu-mi vinde tu mie de-astea, ticălos bătrîn! La ce naiba faci aluzie?

Matt Swain privi în pahar.

– Îmi tot amintesc. Îmi tot amintesc cum nu putea Leslie suporta niciodată să se dea bătut. Nici măcar cînd era mic.

– Dar a fost bătut, obiectă Seth. Cea mai cumplită bătaie pe care o poate încasa un om. Şi-a pierdut fiul, Matt. Singurul lui fiu. L-a schimbat, ştii bine asta. N-a mai fost niciodată acelaşi.

– Cum spuneam, Seth. Nu mă lua în seamă. Am avut o zi grea şi sînt atît de obosit încît încep să am năluciri.

Cînd, însă, se duse la culcare, Matthew Swain continua să-şi pună întrebări. Oare lupul şi schimbă părul,

sau doar se camuflează ascunzîndu-se după cine ştie ce? După ceva ce-ar înşela pînă şi ochiul cel mai perspicace. Gemu cu glas tare. La fel ca Leslie, Matt era singur. Indiferent că mormăia sau rîdea în hohote, nu deranja pe nimeni. Pe Matt nu-l bîntuia decît singurătatea şi ajunsese la concluzia că era prea bătrîn ca să se mai trateze.

Capitolul 7

Roberta Carter se ridică în pat, atît de încet încît cearceaful de deasupra abia dacă-i foşni pe cămaşa de noapte. Privi peste spaţiul îngust care despărţea patul ei de cel al lui Harmon şi văzu că acesta era bine acoperit, dormind adînc. Pe întuneric, se ridică şi-şi potrivi pernele sub pături astfel ca, dacă Harmon se trezea şi privea spre patul ei, să pară că era acolo, adormită. Îşi lăsă papucii pe covor, aşa cum rămăseseră cînd şi-i scosese, şi fu foarte atentă să nu deranjeze faldurile capotului de la picioarele patului. Restul planului şi-l făcuse cu grijă în timpul serii, zîmbind în sinea ei, pe cînd îl punea în aplicare chiar sub nasurile tuturor celor implicaţi.

În seara aceea, avuseseră o cină foarte bună, se felicită ea. Destul de grea pentru ca după aceea Harmon să se simtă plin şi greoi, dar nu atît de grea încît Ted şi Jennifer să fie altfel decît mulţumiţi şi sătui. Apoi, urmase somniferul din cafeaua lui Harmon, nu prea mult, ca să nu-i facă rău, ci destul cît să spună, pe la ora nouă, că nu-şi mai putea ţine ochii deschişi nici un minut.

– Ei, dragul meu, răspunsese Roberta. Mai stai puţin cuminte, cît mă duc eu sus să fac paturile.

– O, te rog, lasă-mă să te-ajut, mamă, sări de pe scaun Jennifer.

Roberta o opri, punîndu-i mîna pe umăr:

– Ia stai tu la un loc şi termină-ţi cafeaua, dragă. Nu durează nici un minut.

– Dar vreau să te-ajut, protestă Jennifer.

Robertei îi fu greu să nu-şi arate nemulţumirea pe faţă şi în voce. Ăsta era defectul lui Jennifer, îşi spuse. Mereu discuta pînă şi lucrurile cele mai simple. Ted nu fusese niciodată astfel. Singura oară cînd băiatul se arătase încăpăţînat în vreo privinţă, fusese în tinereţe, cînd făcuse o slăbiciune pentru Selena Cross. Dar trecuse peste acea situaţie şi de-atunci niciodată nu se mai cramponase de nimic. Acum reieşea că Jennifer, care păruse atît de dulce şi de maleabilă pe vremea cînd Ted îi făcea curte, avea o mică doză de îndărătnicie ce se putea vădi foarte nemulţumitoare dacă nu era potolită. Deocamdată, însă, nu era momentul să se enerveze.

– Bine, atunci, zîmbi Roberta. Ce-ar fi să te duci cu Ted în bucătărie şi să faceţi o cafetieră plină? Mi-ar plăcea o ceaşcă de cafea proaspătă, cînd cobor.

Roberta urcă la etaj, fredonînd, şi pregăti paturile din dormitorul conjugal. Apoi, străbătu coridorul lung pînă în odaia care fusese dintotdeauna a lui Ted şi pe care acesta o împărţea acum cu Jennifer ori de cîte ori veneau amîndoi să-şi petreacă weekend-ul în Peyton Place. Asta fusese altă idee de-a lui Jennifer.

Roberta dorise ca Ted şi Jennifer, sau „copiii", cum îi numea ea, să folosească odaia mare de musafiri aflată lîngă camera ei, însă Jennifer se încăpăţînase iarăşi.

– Dar, draga mea, spusese Roberta, camera aia

veche a lui Ted e tocmai în celălalt capăt al holului, iar baia e încoace. Nu merge, dragă. O să vă fie mult mai comod aici, lîngă mine.

– E foarte frumos din partea dumitale, mamă, răspunsese Jennifer. Dar, serios, preferăm să folosim vechea cameră a lui Ted. Nu-i aşa, Ted?

– Mie mi-e totuna, declarase el.

Nu observase neaşteptatul fulger din privirea pe care i-o aruncase soţia lui, însă Roberta, da.

– Ei, mie nu mi-e, se îmbufnase drăgălaş Jennifer. Prefer vechea ta cameră. Are în ea atît de mult din tine, şi-mi place să mă gîndesc cum arătai în copilărie, dormind acolo.

Ted o cuprinsese cu braţul, zîmbind:

– Cum vrei tu, iubito.

Roberta făcuse patul în camera veche a lui Ted, însă chiar atunci începuse să se întrebe ce avea de ascuns Jennifer încît trebuia să se înfunde în cine ştie ce colţ al casei departe de locul unde locuiau propriii ei socri.

Vorbeşte despre mine! Ideea îi venise fulgerător, ca un semn divin din Cer. *Despre mine vorbeşte. Încearcă să-l asmută pe băiatul meu împotriva mea!*

Ei bine, după cum îşi spunea întotdeauna Roberta, nu era ea femeia care să se lase subminată fără luptă. Dar nu putea începe să ripostheze, înainte de a şti faţă de ce anume. Şi nu trecu mult timp pînă să găsească o cale.

Zîmbi în sinea ei, cînd desfăcu aşternuturile patului lat, de două persoane, din camera lui Ted. Întinse încă o pătură la picioarele patului, apoi trecu, fără un zgomot, în camera de alături.

Era o odăiţă mică, avînd înăuntru un pat, un scrin şi un scaun, fiind iniţial folosită pentru servitoare, pe vremea cînd trăia bătrînul doctor Quimby, primul soţ al

Robertei. În ultimii ani, Roberta depozitase în ea pături, vase şi alte nimicuri pe care o familie le adună de-a lungul anilor.

Harmon Carter şi Ted ar fi fost într-adevăr surprinşi să vadă patul îngust recent făcut şi grătarul pentru aerisire deschis. Era o deschizătură mare, de şaptezeci şi cinci de centimetri pătraţi, iar Roberta o examinase atentă din ambele încăperi. Cînd în cămăruţa de depozitare era întuneric, nimeni nu-şi putea da seama, fără a se lăsa în patru labe sub patul lui Ted, că pîrghia fusese mişcată şi pătrăţelele grilajului erau acum deschise. Roberta ocupase patul din mica debara de fiecare dată cînd Jennifer şi Ted veniseră în vizită la Peyton Place. În şase luni, auzise multe. Ştia că Ted nu avusese nici un cuvînt de spus despre apartamentul închiriat de el şi Jennifer în Cambridge. Era frumos, mare şi însorit. Roberta îl văzuse cu ochii ei, dar Ted nu se simţea bine acolo, fiindcă tatăl lui Jennifer plătea chiria.

– La naiba, mă face să mă simt ca un întreţinut.

– Şi ce-ai vrea să facem? întrebase Jennifer. Preferi să mă muţi în vreo cameră mobilată şi să mă întreţii din leafa de chelner sau de benzinar cu jumătate de normă?

– Mulţi răzbesc prin forţe proprii, replică Ted. Puţină muncă n-a omorît niciodată pe nimeni. Eu am muncit dintotdeauna.

– Şi dacă-ţi scad notele? Firma tatei nu primeşte oameni care au luat note proaste la facultatea de drept. Nu c-ar obiecta faţă de un „C" frumos, ca la domni, din cînd în cînd, dar nu le plac cei ce-şi fac un obicei din a primi asemenea note. Of, iubitule, deveni vocea ei blîndă şi visătoare, într-o bună zi, va fi *Burbank, Burrell, Archibald and Carter.* N-o să fie minunat? N-o să merite

că acum îţi calci puţin pe amorul propriu?

– *Burbank, Burrell, Archibald and Carter,* repetă Ted. Da, draga mea. Va face să merite orice.

Robertei i-a plăcut să audă aceste cuvinte, de dincolo de grătar. Ted al ei nu gîndise niciodată meschin şi n-avea să înceapă tocmai acum. Şi nu se putea spune că familia Burbank nu făcea totul pentru copii. Ea şi Harmon le trimiteau cîte un cec frumos în fiecare săptămînă. Existaseră şi cîteva momente neplăcute, în timp ce Roberta trăgea cu urechea. Odată, Jennifer îl chestionase pe Ted despre Selena Cross.

– Ai fost îndrăgostit de ea?

Roberta îşi ţinu respiraţia, în timp ce Ted ezita.

– Nu, răspunse el într-un tîrziu, iar Roberta slobozi un oftat silenţios. Am ieşit împreună de cîteva ori, dar nimic mai mult.

– E drăguţă?

– E ca lumea.

– Mai drăguţă decît mine?

– Iubito, nici o femeie-n lume nu e mai drăguţă ca tine.

Roberta ascultase cu neruşinare cum fiul ei făcea dragoste cu soţia lui, iar odată aproape că regretase pentru el. Jennifer părea să aibă nişte ifose înfiorătoare în materie de sex, iar uneori păruse speriată, Ted avînd nevoie de ore întregi pentru a o calma şi, apoi, a o excita încet, pînă-l lăsa s-o pătrundă. Nu aşa merseseră lucrurile cu ea şi Harmon, îşi amintea Roberta, zîmbind în întuneric. Dar, în fond, prea mult sex nu era potrivit pentru un bărbat care trebuia să stea cu mintea la cărţi.

Din fericire, Harmon nu fusese niciodată student. În şase luni, Roberta îi auzise pe copii făcînd dragoste doar de trei ori, şi de fiecare dată Ted fusese a doua zi palid şi cuprins de tremurături. Da, îşi spunea Roberta, era mai bine ca Jennifer să fie puţin frigidă.

Nici măcar o dată, în tot timpul de cînd îşi spiona fiul şi nora, Roberta Carter nu simţise ruşine sau remuşcări. Ted era băiatul ei, singurul ei fiu, şi avea dreptul să se asigure că toate mergeau în folosul lui. Dacă îl deranja ceva, dorea s-o ştie. Iar dacă soţia încerca să-l îndepărteze de mama lui, avea dreptul să ştie şi acest lucru. Pentru Roberta nu conta că, în şase luni, n-o auzise pe Jennifer rostind nici o remarcă dezavantajoasă faţă de ea. O putea face, în viitor. Simplul fapt că pînă acum se abţinuse nu era un motiv să creadă că n-avea să se întîmple niciodată.

– Doamne! exclamă Roberta, intrînd în living, cu un fior exagerat. Iar va fi o noapte geroasă. Şi tot mai ninge. N-o să prea deschidem ferestrele în seara asta, v-o pot spune.

– Pe-a noastră da, rîse Jennifer. Sînt măritată cu cel mai mare adept al aerului curat, în captivitate.

Harmon căscă, declarînd:

– Cald sau frig, mie tare-o să-mi mai placă în pat.

Roberta îi întinse obrazul să i-l sărute:

– Vin şi eu curînd, dragule.

Cînd urcă la etaj, era ora zece. Ted şi Jennifer jucau table în faţa focului, iar la zece şi jumătate, cînd se furişă pe culoar spre debara, le auzi glasurile răsunînd slab din josul scării. Roberta Carter încuie uşa odăiţei în urma ei şi se strecură în tăcere sub păturile calde din patul îngust. La douăsprezece fără un sfert, îl auzi pe Ted stingînd luminile în camera de alături.

Jennifer Burbank Carter avea douăzeci şi şase de

ani şi niciodată, în şase luni de căsnicie, nu se dezbrăcase în faţa soţului ei.

– Nu-i frumos, declarase ea, categorică.

Jennifer trăise toată viaţa într-un mediu unde totul era Frumos. Familia Burbank exista în Boston aproape de tot atîta timp ca şi familiile Cabot şi Lowell, iar standardele de comportament din mediul lui Jennifer nu se schimbaseră în peste două sute de ani. O doamnă nu se dădea în spectacol, niciodată.

Odată, cînd avea doisprezece ani, Jennifer se dusese la cumpărături cu mama ei şi, într-unul din magazine, văzuseră o fată cu păr blond-strălucitor şi gura roşie, cam umflată. Fata mesteca gumă, se uita la nişte bijuterii şi avea o pereche de sîni enormi, tari la înfăţişare, sub un pulover foarte strîmt. Jennifer se oprise, zgîindu-se la ea, pînă cînd observase mama ei. Doamna Burbank se înroşise rău de tot la faţă şi, apucînd-o de braţ, aproape i-l smulsese din umăr.

– În viaţa mea n-am văzut un spectacol mai vulgar! spuse ea. Ţine mine, Jennifer. Toate femeile care trebuie să-şi folosească trupul pentru a face impresie sînt nişte vulgare de cea mai joasă şi mai ieftină speţă.

– Dar, mamă...

– Nu mă contrazice, Jennifer. Ştii bine că am dreptate. Cînd vei creşte, ai să-ţi dai seama şi mai clar.

Mult timp după aceea, Jennifer se gîndise la trupul ei numai ca la ceva ce trebuia ţinut curat, acoperit şi ascuns. Pe măsură ce creştea, croitoreasa mamei sale îi luase măsurile şi, la momentul potrivit, a găsit o duzină de sutiene din satin şi dantelă, într-o cutie pusă la picioarele patului. Mai tîrziu, apăruseră portjartiere subţiri pentru a fi purtate cu ocaziile elegante, dar niciodată nu avusese loc vreo discuţie despre lenjerie, de nici un fel, între Jennifer şi mama ei.

La vîrsta de şaisprezece ani, în ultimul an la o şcoală de fete foarte selectă, în apropiere de Boston, Jennifer a ocupat aceeaşi cameră cu o fată numită Anne Harvey. Anne avea cu un an mai mult decît Jennifer, iar tatăl ei era şeful celei mai mari case de brokeraj din statul Massachusetts. Anne era o fată înaltă şi musculoasă, dar atît de plină de haz încît celelalte eleve n-o tachinau niciodată pentru felul cum arăta. O admirau, o făcuseră căpitana echipei de volei şi preşedintă a consiliului elevilor şi fiecare dintre ele dorea să fie „cea mai bună prietenă" a lui Anne. Însă Anne a ales-o pe Jennifer Burbank.

Erau nedespărţite. Mergeau pretutindeni împreună şi erau considerate ca o echipă, dar Jennifer nu reuşea niciodată să se simtă sigură în relaţia ei cu Anne. Concurenţa era acerbă, considera ea, şi avea foarte, foarte mare grijă să n-o jignească, întrucît Anne avea sute de mici moduri de-a-i da de înţeles că şcoala era plină de fete care şi-ar fi dat ochii din cap ca să se afle în locul lui Jennifer.

Într-o după-amiază de primăvară, Jennifer era singură în camera ei şi a lui Anne. Îşi schimba hainele, pregătindu-se pentru o ieşire în oraş, cînd intră Anne, fără zgomot. Jennifer se răsuci repede şi se repezi să-şi ia halatul.

– N-am ştiut că vii, spuse ea, aproape bîlbîindu-se de jenă.

– Nu te deranja, răspunse Anne. Trecusem doar să iau o carte.

– Dacă ştiam că vii, aş fi intrat în baie, dar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jennifer, o întrerupse Anne, exasperată şi bine dispusă, nu-i sfîrşitul lumii. Doar sîntem amîndouă fete, să ştii.

Jennifer se întoarse zăpăcită, dar, în acel moment,

se împiedică de poala halatului, aproape căzînd, şi îl scăpă complet din mîini.

– Ai grijă! ţipă Anne şi alergînd spre ea, o cuprinse de talie. Te-ai lovit?

Jennifer nu se putea mişca.

– Nu, răspunse. N-am nimic.

Anne nu-şi desprinse mîinile.

– M-ai speriat, spuse ea încet.

Jennifer nu se mişcă nici acum, rămînînd cu capul întors în altă parte, cînd mîinile Annei începură s-o mîngîie.

– Ce piele frumoasă şi netedă ai, îi şopti ea.

Deodată, mîinile i se strînseră atît de tare, încît Jennifer se sufocă.

– Termină, spuse ea. Nu trebuie să...

– Eşti atît de frumoasă, o întrerupse Anne, începînd să suspine. Atît de micuţă şi perfect făcută şi frumoasă.

Şi atunci, Jennifer se întoarse. Se desprinse încet din mîinile lui Anne şi merse să se culce pe pat.

– Chiar aşa, Anne? întrebă ea încet, cu ochii scînteietori. Chiar sînt?

Anne îngenunche lîngă pat, cu faţa udă de lacrimi.

– O, da, iubita mea. Da, eşti frumoasă.

O sărută pe gură, prelung, profund, iar cînd îşi săltă capul, Jennifer o privea drept în ochi.

– Pentru Dumnezeu, Anne, spuse ea rece, nu mai fii aşa de împiedicată.

Anne se retrase din faţa ei ca şi cum ar fi primit o palmă, iar Jennifer se ridică încet. Apoi se îmbrăcă, cu grijă.

– Voi lipsi un timp, spuse ea, terminînd. Aşteaptă-mă aici. Să nu te duci la cină fără mine.

Anne a aşteptat-o. Nu numai în ziua aceea, ci în fiecare zi care-a urmat, cînd Jennifer avea chef să-i

ceară s-o aştepte. Aştepta rarele ocazii cînd Jennifer îi permitea s-o sărute şi-şi lăsa nefericirea să se arate ori de cîte ori Jennifer se aşeza goală la măsuţa de toaletă şi-i spunea:

– Piaptănă-mă, Anne, vrei?

O răsfăţa pe Jennifer cu daruri şi a renunţat la toate celelalte prietene, iar de fiecare dată cînd Jennifer pocnea din degete, apărea Anne, aşteptînd să-i îndeplinească porunca. O dată, în mod excepţional, s-a revoltat.

– N-am nevoie de tine! a strigat ea. Există o mulţime care ar muri să-ţi ia locul.

– Zău? înălţă Jennifer din sprîncene. Altele? Aici, la şcoală?

– Aici la şcoală.

– Hm-m. Mă întreb dacă doamna Fenwick ştie chestia asta. Ce crezi, Anne?

– Să nu mă ameninţi, ripostă furioasă Anne. N-ai îndrăzni să te duci la ea cu aşa ceva.

– Poate, replică Jennifer. Poate aş face-o şi poate că nu. Nu-s ca tine şi-o ştii foarte bine. Du-te şi găseşte-ţi pe alta. Boston-ul e plin de bărbaţi tineri care, sînt convinsă, m-ar găsi la fel de atrăgătoare pe cît m-ai găsit tu.

Anne pufni:

– Îţi ştiu eu soiul. N-ai avea nici o treabă cu un bărbat, acum. Pui prea mult preţ pe propria-ţi virginitate ca s-o dai pe mai puţin decît o verighetă.

– Iubito, nu fi naivă, rîse uşor Jennifer. Am citit mult de cînd te-am descoperit. Tot felul de lecturi. Bărbatul e fiinţa cea mai uşor de păcălit din lume. Nu-mi fac griji nici pentru fecioria mea, nici pentru lipsa ei.

– Cum adică, „lipsa ei"? întrebă Anne ca turbată. Ai fost deja cu un bărbat?

O apucă de umăr, zgîlţîind-o:

– Ai fost?

– Ia-ţi mîinile de pe mine, Anne, replică Jennifer cu răceală. N-ai de ce să te bagi în problemele mele. Chiar tu ai spus că poţi găsi destule care să-mi ia locul. Hai, dă-i drumul.

– O, Doamne, ţipă Anne, n-am vorbit serios, iubito. Te rog, iartă-mă. N-am vorbit serios. Spune-mi că nu-i adevărat, că n-ai umblat cu bărbaţi.

Jennifer îi împinse braţele la o parte.

– Încă nu, aşa e. Încă nu. Dar să nu mă enervezi, Anne, că s-ar putea să plec ca să descopăr dacă n-am pierdut nimic.

Anne Harvey şi Jennifer Burbank au rămas „cele mai bune prietene" în tot restul anului şcolar şi pe timpul verii următoare. Jennifer avea întîlniri frecvente, dar găsea răspunsuri pentru toate întrebările nefericite ale lui Anne.

– N-am încotro, îi spunea ea. Ce-ar crede părinţii mei dacă n-aş ieşi niciodată cu băieţii?

– Nu suport!

– Ia nu mai fi aşa de bătută-n cap, se răsti Jennifer iritată. Mă plictiseşti cînd te-apucă smiorcăielile astea. Ies cu băieţi fiindcă aşa trebuie. Mă tem că nu-ţi rămîne decît să mă crezi pe cuvînt, Anne.

Cînd Jennifer a negat cunoaşterea intimă a bărbaţilor, lui Anne i-a fost uşor s-o creadă. Nu numai fiindcă o dorea, ci şi pentru că însăşi înfăţişarea lui Jennifer îi adeverea cuvintele. Oricine ar fi crezut-o. Aspectul ei nu avea nimic frapant, nici una dintre acele calităţi evidente pe care le caută bărbaţii. Nu avea sînii mari, şoldurile unduitoare sau gura voluptuoasă despre care orice bărbat consideră că ar alcătui o „bucăţică bună".

La fel ca majoritatea femeilor frigide, Jennifer avea nevoie de bărbaţi. Din partea ei, nu dorinţa, ci ura îi motiva acţiunile. Pentru ea, actul sexual nu însemna o

comuniune împărtăşită; nu împărtăşea nimic şi nu făcea decît să se folosească de bărbaţi. Cînd îi termina, îi lepăda cu dezgust. Nu faţă de ea însăşi, ci faţă de ei. A avut primul amant în vara cînd a împlinit şaptesprezece ani. Era un pescar portughez în vîrstă de patruzeci de ani, cu mîini aspre şi chip oacheş, colţuros. S-a întîlnit cu el pe plajă în fiecare seară, timp de o săptămînă.

După aceea, a urmat o lungă serie de întîlniri, pe banchetele din spate ale maşinilor sau într-un motel. Nu mergea niciodată de două ori cu acelaşi, iar după ce avea un bărbat nu mai vorbea niciodată cu el. Înceta să mai existe.

Pînă şi colegii de colegiu care-i mîngîiaseră sînii şi coapsele, pînă şi ei se îndoiau uneori, văzînd-o, că reuşiseră cu adevărat. Nu s-ar fi putut spune că se purta într-un mod sfios şi feciorelnic, avea prea mult stil pentru aşa ceva; dar părea inabordabilă, ca o fată pe care ai ezita pînă şi s-o săruţi măcar. Ţinea capul sus, trăsăturile îi erau rafinate şi nu dezvăluiau nici o undă de asprime; avea sîni şi şolduri mici. Băieţilor care o cunoscuseră pe bancheta din spate a maşinii le venea greu să creadă că era aceeaşi fată. Aceasta era Jennifer Burbank. Cealaltă era o creatură obraznică, neruşinată, brutală. Tinerii nu puteau găsi nici o legătură între acele două persoane, atît de radical diferite una de cealaltă.

Tatăl lui Jennifer a fost cel care i-a făcut cunoştinţă cu Ted Carter. Îl remarcase pe Ted la facultatea de drept, depistîndu-l ca fiind unul dintre tinerii cei mai promiţători. Ted a venit la ceai, iar Jennifer l-a studiat, cu un ochi critic. A văzut cît de respectuos era cu părinţii ei, dar nu numai atît. Observîndu-l, a devenit conştientă că Ted era genul de om în stare să se tîrască şi să lingă pămîntul pentru a cîştiga succesele pe care le

dorea. Jennifer a zîmbit la adăpostul ceştii de ceai, spunîndu-şi: *Ei, Ted băiete, dacă asta vrei, asta ai să capeţi.* Gîndul la cît de mult urma să aibă Ted de plătit pentru succesul său îi dădea infinit mai multă satisfacţie decît în cazul oricărui alt bărbat, din trecut sau din viitor.

Nunta a fost anunţată peste cîteva săptămîni. Şi, în prima noapte a lunii de miere, Jennifer a încercat pe Ted toate trucurile sadice pe care le folosise cu Anne. L-a hărţuit, s-a ţinut departe de el şi numai după ce l-a extenuat şi l-a făcut să cerşească, a cedat; şi atunci, parcă i-ar fi dat un cadou nepreţuit. Ted nu s-a îndoit nici o clipă că ar fi fost fecioară. Nici n-a bănuit că, la cîteva zile după întoarcerea din luna de miere în Indiile de Vest, a început să-l înşele. Lui Ted i-ar fi fost imposibil s-o suspecteze pe fiica domnului Burbank.

Jennifer îl judecase corect; se însurase cu o firmă de avocatură, ea fiind numai un mijloc. Ar fi acceptat orice şi n-ar fi permis nimănui să-i blocheze calea spre atingerea scopului.

– Aşteaptă să mă bag în pat înainte de a deschide ferestrele, iubitule, spuse Jennifer. Iernile astea din Peyton Place sînt mai reci decît ar crede cineva în lume.

– Încă nu le deschid, răspunse Ted Carter. Nu vreau să răceşti.

– Dar e tîrziu, iubitule. Şi spuneai că mîine vrei să mergem la schi.

Ted se culcă în pat, lîngă ea.

– Mîine vreau să mergem la schi. Nu în noaptea asta.

– Uneori, am impresia că nu te mai saturi, rîse Jennifer.

– Deschide puţin gura.

– Nu.

– Ţi-o deschid eu.

– Nu-mi plac sărutările băloase.

– Ai să-nveţi.

– Va trebui să mă înveţi tu.

De fiecare dată cînd făcea dragoste cu soţia lui, Ted trebuia mai întîi s-o seducă şi, cu toate că acest lucru îl excita uneori insuportabil, adeseori se întreba a doua zi dacă Jennifer avea să-l primească vreodată de bună voie, ca să simtă că şi ea îi dorea trupul la fel de mult pe cît îl dorea el pe al ei. Cîteodată, cînd nu era cu Jennifer, îşi amintea felul cum îşi deschidea Selena Cross braţele în faţa lui şi cum gura ei fusese întru totul la fel de dornică precum a sa.

Dar, cînd era cu Jennifer nu se putea gîndi la nimeni, numai la ea. De cîteva ori, o posedase cu forţa, rupîndu-i hainele, plesnind-o pînă rămînea nemişcată pe pat, goală şi neputincioasă sub ochii şi mîinile lui. După aceea, fusese copleşit de ruşine şi plînsese, cerşindu-i iertarea. Dar, într-un ungher întunecat al minţii, îşi dădea seama că ocaziile cînd Jennifer îl ademenise spre violenţă erau cele care-i plăcuseră şi ei cel mai mult. Era o competiţie tăcută, nedeclarată, între ei, Ted fiind hotărît s-o cîştige cu duhul blîndeţei, iar Jennifer la fel de hotărîtă să-l transforme într-un animal sălbatic. Niciodată nu-l ura mai mult decît atunci cînd îi cerea iertare.

Veni în pat cu o cămaşă de noapte care o acoperea complet şi necesita cele mai gingaşe eforturi pînă să-i permită s-o dezbrace. Părea îngrozită de a se arăta şi, uneori, trupul ei subţire tremura ca al unei păsări speriate, cînd Ted îi descoperea sînii ca s-o mîngîie.

– Nu! ţipă, cînd el îi descheie nasturii cămăşii. O, nu, te rog. Stinge lumina, iubitule. Nu.

– Ba da, îi şopti el cu gura pe gît.

– Învaţă-mă, ceru Jennifer. Fă-mă să deschid gura,

dacă poţi. Poate n-am să te las.

– Vino-aici.

Se retrase de lîngă el şi începu să-şi încheie la loc nasturii cămăşii de noapte.

– Nu. N-am să te las.

Ted o trase brutal spre el.

– Fii dulce, o imploră. Te rog, fii dulce.

Jennifer îi rîse în faţă, sîcîindu-l.

– Ia ascultaţi-l pe bărbatul meu cel mare şi viteaz cum îmi cerşeşte favoruri. Hopa-sus, Fido, mămica-ţi dă ficăţel.

Ted sări jos din pat şi smulse păturile de pe ea.

– Vrăjitoareo, horcăi el răguşit, cu mîinile tremurîndu-i. Vrăjitoareo!

Îi înhăţă cămaşa de guler şi i-o sfîşie de pe trup, lăsîndu-i cu mîinile furioase semne roşii pe pielea albă.

– Îţi place, îi suflă el în gură, muşcîndu-i buzele. Îţi place şi-o ştii foarte bine.

Şi atunci, Jennifer deveni nesăţioasă. Trupul începu să-i palpite, iar ochii îi scăpărară.

– Loveşte-mă, ţipă. Bate-mă.

– A dracu' de sigur c-am să te bat, îmi vine să te omor.

O lovi cu cureaua pînă cînd spatele, fesele şi coapsele i se acoperiră cu vînătăi, iar cînd în sfîrşit o posedă, buzele ei erau înroşite de sîngele curs din umărul lui şi leşină.

– Doamne fereşte, ce-am făcut?! strigă Ted.

Începu să plîngă.

– N-am să mai fac niciodată, iubito. Niciodată! Doamne Dumnezeule, nu-s decît un animal. Niciodată n-am să mai fac. Te rog! Te rog, iartă-mă!

Ted adormi în sfîrşit, somnul epuizării, şi mult timp Jennifer rămase trează pe întuneric, zîmbind. Îşi atinse

umflăturile de pe coapse, trecîndu-şi apăsat degetele peste ele astfel ca durerea s-o ardă prin tot trupul, iar dinţii îi luceau albi în camera întunecată.

– Mai vreau, şopti ea în urechea lui Ted. Mai vreau.

Dar Ted nu se trezi. Se mişcă în somn, iar mîna lui îi găsi sînul şi-l acoperi uşor. Şi, în sfîrşit, adormi şi Jennifer.

În patul strîmt din debara, Roberta îşi muşca buzele ca să nu-i mai tremure. Era ţeapănă de groază şi de efortul pe care-l făcuse ca să rămînă tăcută.

Am ştiut eu, îşi spuse. *Am ştiut că nu-i în regulă ceva cu fata asta. E nebună, asta e, să-l pună pe Ted să facă aşa ceva. Ted n-a fost niciodată genul ăsta de băiat. Era cuminte şi curat. O, Doamne sfinte, ce să fac?*

Mai aşteptă încă o jumătate de oră, apoi ieşi din odăiţă şi se furişă înapoi în patul ei, dar nu găsi nici o mîngîiere. Nu-şi putea potoli tremurul.

E nebună. Jennifer e nebună. Şi-l înnebuneşte şi pe Ted. O, Doamne sfinte, ajută-mă! Trebuie să fac ceva.

Dar, cînd soarele răsări peste o nouă zi cenuşie şi ameninţătoare, nu primise nici un răspuns la rugăciunile ei.

Capitolul 8

Îmi voi aminti tot ce se întîmplă, pînă-n cele mai mici amănunte, îşi spuse Allison MacKenzie în timp ce trenul pleca din gara Peyton Place. *De data asta, totul trebuie să rămînă foarte clar şi bine definit, astfel că la bătrîneţe îmi voi putea aminti fiecare mic detaliu. Se întîmplă prea multe şi, atunci, oamenii spun întotdeauna: „n-am să uit*

niciodată", dar uită, iar apoi imaginea se înceţoşează cu timpul şi pînă la urmă nu-şi mai amintesc mare lucru despre nimic. Cred că de-asta unii ţin jurnale şi însemnări zilnice. O fac ca să nu uite niciodată ceea ce li s-a întîmplat. Dar eu voi ţine minte totul, fără să scriu. Cînd voi fi foarte bătrînă, îmi voi aminti cum a fost ziua cînd am plecat de la Peyton Place la New York ca să semnez un contract pentru prima mea carte.

Allison se culcase tîrziu în seara dinaintea călătoriei şi nici chiar atunci nu reuşise mult timp să adoarmă, iar dimineaţa se trezise devreme. Cînd s-a dus la fereastra dormitorului, copacii de-afară, acoperiţi cu zăpadă, tocmai deveneau trandafirii.

La răsărit, cerul avea o culoare roz pal, foarte pal, de iarnă. Inspiră adînc aerul rece, aproape dulce, al zăpezii; avea impresia că-i putea simţi gustul în cerul gurii.

Va fi soare, dar frig, îşi spuse, *şi nimic nu se va topi, nici nu se va schimba, în lipsa mea. La fel va arăta şi cînd am să mă întorc.*

Alergă la bucătărie să fiarbă cafeaua şi se opri în timp ce punea ibricul pe aragaz.

Numai eu, îşi spuse ea deodată. *Eu mă voi schimba. N-am să mai fiu aceeaşi.*

Deodată, i se păru nespus de important să se uite la toate şi să ţină minte tot ceea ce vedea. Se aşează brusc la masa din bucătărie. Mama ei ţinea întotdeauna acolo o faţă de masă galbenă şi un bol scund de aramă, plin cu flori galbene.

O face pentru ca în zilele noroase să ne luăm micul dejun la o masă plină cu raze de soare, îşi spuse Allison, cu uimire. *Pînă acum, nu mi-am mai dat niciodată seama. Iar în living-room, culorile sînt terne şi calme, astfel că-ţi vine să te laşi pe spate şi să-ţi întinzi picioarele, dar în dormitoare sînt foarte blînde, pentru ca*

atunci cînd te culci să nu-ţi ia nimic ochii. Şi toate perdelele sînt de fapt rame de tablouri. Trebuie să reţin totul exact aşa cum arată în dimineaţa asta.

Ochiul aragazului scoase un sfîrîit, cînd cafeaua dădu în foc.

– La naiba! strigă Allison, sărind în picioare.

– Şi-n ce mai nori erai cu capul, spuse Constance, intrînd în bucătărie. În toată casa se simte mirosul de cafea.

– Mă gîndeam că aş face bine să mă grăbesc cu îmbrăcatul, răspunse Allison.

– Stăi jos şi bea o cafea, rîse Constance. Mai sînt peste două ore pînă pleacă trenul.

– Bună dimineaţa, Celebră Scriitoare, apăru şi Mike Rossi. Bună dimineaţa, Mamă a Celebrei Scriitoare.

Constance îl sărută:

– Bună dimineaţa, Autor De Glume Proaste Dimineaţa şi Creatură Cum Nu Se Poate Mai Revoltătoare.

– Aşa de vorbăreaţă cu noaptea-n cap? întrebă Mike. Zău c-o să *fie* o zi deosebită.

– Chiar este, replică Allison. Şi trebuie să mă îmbrac.

– Mai întîi trebuie să mănînci ceva, spuse Constance.

– Nu pot, obiectă Allison. Dacă înghit ceva, am să vomit în tren. Grăbeşte-te, mamă. Şi tu trebuie să te îmbraci.

Mike şi Constance au dus-o cu maşina la gară şi au intrat cu toţii înăuntru, în timp ce Mike îi cumpăra biletul de tren.

– Tocmai pînă la New York, hai? întrebă domnul Rhodes. Tur-retur?

– Nu, răspunse Mike. Doar dus.

– Economisiţi bani, dacă luaţi dus-întors, insistă

domnul Rhodes. Cît o să stea?

– Cine?

– Păi, Allison, bineînţeles. Ea-i aia de pleacă, nu?

– Mhm.

– Merge să-şi vîndă cartea aia a ei, nu?

– Mhm.

– Ei, da' nu durează o veşnicie pînă să vîndă aşa ceva. E mai ieftin dacă ia tur-retur.

– Dar poate se va hotărî să vină înapoi cu avionul, sau cu maşina, sau pe jos, la o adică.

– Nu contează. Poa' să ceară banii pe bilet, dacă nu-l foloseşte.

– Bine, se resemnă Mike. Un bilet dus-întors la New York.

– Omul ăsta m-a făcut să alerg în cerc cînd am venit aici prima oară, spuse Mike, după ce ieşiră, şi încă n-am reuşit să i-o plătesc. Şi de unde naiba ştie că Allison pleacă la New York?

– Toată lumea din oraş ştie, zise Constance. Te surprinde?

– Nu, recunoscu Mike. Dar n-am fost niciodată în stare să înţeleg cum se întîmplă. Dacă se băşeşte careva pe Chestnut Street, tipul din magazia de la fabrică află în cîteva secunde.

– Eşti vulgar, îl dojeni Constance.

– Ştiu.

Allison, care stătea nemişcată, auzi din depărtare şuieratul trenului.

Trece peste rîu, îşi spuse. *Iar arcada podului se profilează pe cer, neagră şi clară. Trebuie că vreun pasager s-a uitat pe fereastră, ca să vadă Castelul lui Samuel departe, sus.*

– Ce-i ăla mare de-acolo? întreba pasagerul.

– Păi, ăla-i Peyton Place, răspundea conductorul.

Un oraş întreg numit după băiatu' care clădi castelul ăla, mai din-colo.

Allison stătea absolut neclintită, în frig, privind şi ascultînd, şi în sfîrşit sunetele îndepărtate se transformară într-un vuiet şi trenul apăru de la cotitura liniei, repezindu-se drept spre ea, prin nămeţii înalţi.

Pe platforma dintre două vagoane stătea un conductor, aplecat în afară, ţinîndu-se cu mîna înmănuşată de balustradă şi cu un picior mai jos decît celălalt. Chipiul său înalt purta în faţă o plăcuţă de alamă pe care scria *Boston and Maine R.R.*

– Peyton Place, anunţa conductorul, Peyton Place.

Glasul său părea să reverbereze prin tunelul prelung de zăpadă, înălţîndu-se şi înconjurînd-o pe Allison, astfel că sunetul ajungea la ea plin de o inefabilă tristeţe, făcînd-o să simtă familiara usturime sub pleoape.

– La revedere, iubito, spuse Constance. Ai grijă şi telefonează-mi de cum ajungi acolo.

Allison se răsuci spre ea, aproape cu o tresărire.

– La revedere, mamă, răspunse, îmbrăţişînd-o. Da, am să te sun.

Se întoarse spre Mike.

– Pa, tati.

Mike se aplecă s-o sărute.

– Pe curînd, Gertie. Succes!

Avea bagajele deja pe platformă, iar conductorul o ţinea de cot pentru a o ajuta să urce treptele.

– Nu uita să te duci la *Saks* după bluzele mele, îi strigă Constance. Ţi-am scris pe hîrtie mărimile şi culorile.

– ...AGO-AAA-NEEE!

Înapoi! îşi spuse Allison, cu neaşteptată panică. *Du-te înapoi la tot ce ai şi ţine-te strîns! Cînd ai să te-ntorci, nimic nu va mai fi la fel. Fugi!* Stătea pe platformă, iar

trenul se pusese în mişcare. Mama ei îi făcea cu mîna, iar soarele îi strălucea în părul auriu. *Sări, Allison! Fugi!* Mike ţinea un braţ ridicat, făcîndu-i semne, cu celălalt pe după umărul lui Constance. *Coboară, Allison!*

– Aveţi locu-n vagonu' din faţă, domnişoară, îi spuse conductorul, deschizîndu-i uşa.

Şi atunci, fu prea tîrziu. Allison găsi un loc lîngă fereastră şi-şi întoarse repede capul să le facă lui Mike şi mamei ei cu mîna.

– Nu uita să-mi telefonezi, strigă Constance. La revedere, iubito!

Dar Allison nu mai putea distinge cuvintele. Vedea doar că buzele mamei sale se mişcau şi că avea mîna încă ridicată; apoi dispăru, trenul începînd să ia mare viteză.

Insuficient somn şi prea multă cafea, îşi spuse Allison, încercînd să se relaxeze. Dar abia după ce trenul se opri la Boston, cînd se mută în cel de New York, la *South Station,* îi încetară contracţiile din stomac. *Ce ridicol!* se mustră ea. *Oricine ar crede că am plecat de-acasă pentru zece ani, nu pentru cinci zile. Nici măcar zăpada nu va fi altfel cînd mă-ntorc, necum celelalte. Mare neghiobie din partea mea!*

Luă prînzul în vagonul-restaurant şi se întoarse la locul ei; trenul înainta lin, adormindu-i neliniştile şi temerile.

Merg la New York! îşi spuse. *Sînt scriitoare. Nu doar o autoare pentru reviste, ci O Romancieră! Am reuşit!*

Nervozitatea i se risipise; se destinse şi privi peisajul îngheţat cum luneca pe lîngă fereastră, amintindu-şi de întîlnirea din ajun cu Norman Page.

Dăduseră nas în nas la uşa biroului lui Seth Buswell.

– Ar trebui să mă-ntorc la lucru, spusese Norman, dar asta se cere sărbătorită. Vino la *Hyde's,* să-ţi ofer o

cafea. E o veste minunată că-ţi apare cartea, Allison. Minunată! Mă bucur atît de mult pentru tine.

Dincolo de fereastra din plexiglas a biroului său, Seth Buswell se uită la ceas şi îl chemă pe Norman cu un gest amenințător, dar Allison îi scoase limba şi Seth rîse, după care Allison şi Norman traversară strada, spre braserie.

Norman Page nu mai umbla în cîrje şi tot oraşul Peyton Place se minuna de restabilirea lui.

– Are sînge-n vene, băiatu-ăsta, spuneau.

– Mda. Nici n-ai crede c-a fost rănit în război şi ălelalte.

– Ca sigur c-a fost îngrozitor, să-l împuşte-aşa.

– Ie-dară. Da' a răzbit teafăr. Acuma umblă la fel ce oricare- altcineva.

Cînd în Peyton Place se discuta despre Norman Page, Matthew Swain şi Seth Buswell nu participau la conversaţie, nici nu se uitau unul la altul, de teamă ca o singură privire să nu trădeze cumplitul secret pe care-l ştiau despre Norman şi mama lui, Evelyn.

– Atîta doar că toţi ne facem griji să nu ne dea de gol Evelyn, spunea Seth Buswell. Şi-a zis minciuna aia atît de mult şi de des, încît acum chiar crede că Norman a fost rănit în război.

– Cu cît se vorbeşte mai puţin despre treaba asta, cu-atît mai bine, replică ursuz Matt Swain.

Norman Page nu fusese rănit la picior în luptă. Fusese lăsat la vatră ca psihonevrotic, iar Evelyn făcuse singură tot drumul ca să-şi aducă fiul acasă. Îl luase direct din spitalul militar amenajat într-un hotel mare din centrul New York-ului, începînd să-l dăscălească despre tot ceea ce trebuia să spună şi să facă acasă. Norman fusese rănit în luptă. Piciorul drept îi fusese practic zburat de sub trup. Trebuia să exerseze cu cîrjele pe care i

le cumpărase şi niciodată, niciodată să nu spună nimănui că fusese liberat din armată pentru vreun alt motiv în afara piciorului. Cînd Norman protestase, răcnise la el:

– Vrei ca toată lumea din Peyton Place să te creadă nebun? Gîndeşte-te la mine, Norman. Măcar de asta scuteşte-mă!

Iar Norman, mai slăbit decît oricînd, bolnav, obosit şi învins, fusese primit acasă ca un erou.

Matthew Swain a fost cel care şi-a dat seama aproape imediat că piciorul lui Norman n-avea nimic. I se destăinuise lui Seth şi amîndoi luaseră legătura cu un vechi prieten de-al lui Matt, care era medic în armată. Astfel aflaseră adevărul, după care făcuseră tot ce puteau ca să-l apere pe Norman. În ziarul lui Seth n-a apărut nici o fotografie a eroului din Peyton Place, ca nu cumva vreo altă gazetă să preia articolul şi să-l publice pentru interesul său uman.

– Dacă se întîmplă asta, l-ar putea recunoaşte cineva care a făcut serviciul militar cu el, spuse Matthew Swain.

Astfel, legenda că Norman Page era erou de război a persistat în Peyton Place. În cele din urmă, Norman a înlocuit cîrjele cu un baston şi, în sfîrşit, nu s-a mai sprijinit în nimic, umblînd de unul singur. Evelyn Page, însă, se convinsese atît de mult de adevărul propriilor ei minciuni, încît adeseori, cînd era înnorat şi se arăta a ploaie, îşi întreba fiul:

– Ce-ţi mai face piciorul?

Norman răspundea întotdeauna:

– Bine.

– Vorbeşte-mi despre publicare, Allison, îi ceru Norman, în timp ce Corey Hyde le punea în faţă două ceşti de cafea.

– N-ar fi prea mult de spus, zău aşa, răspunse Al-

lison. Am început să refac, imediat după ce m-am întors acasă, o carte pe care o scrisesem la New York, iar acum agentul meu a reuşit s-o vîndă. Pare foarte simplu, cînd o povestesc aşa.

– Cine? întrebă Norman. Vreau să zic, cine-a cumpărat-o?

– O editură numită *Lewis Jackman and Company*. La New York.

– N-am auzit niciodată de ei, răspunse Norman. Dar, în fond, asta nu înseamnă nimic. Cam singurii editori despre care am auzit sînt Lippincott din Philadelphia şi Little, Brown, din Boston.

– Jackman e o editură foarte mică, spuse Allison. Brad – ăsta-i agentul meu, Bradley Holmes – zice că o editură mică e mult mai bună pentru mine, fiindcă vor avea mai mult timp pe care să-l acorde cărţii.

– Despre ce e vorba în carte?

– Întotdeauna e greu să descrii despre ce e vorba într-o carte. Nu-i decît despre un oraş, oamenii din el şi tot ceea ce fac, gîndesc şi simt ei. Nimic altceva decît un orăşel obişnuit, din nordul Noii Anglii.

– Ca Peyton Place?

– Dacă vrei să consideri aşa, răspunse Allison, în defensivă. Dar, în ce mă priveşte pe mine, oraşul din *Castelul lui Samuel* seamănă cu oricare alt orăşel, de oriunde.

– Cum de ştii atîtea despre orăşelele de oriunde? N-ai locuit decît în Peyton Place.

– Nu mai vorbi prostii, Norman, îl certă Allison, supărată. Orăşelele sînt peste tot orăşele.

Deodată, păru că erau din nou tineri, ca pe vremea liceului, cînd se aşezau pe băncile de lîngă Connecticut River, certîndu-se despre cărţi, oameni şi cuvinte.

– Mai ţii minte, Norman? întrebă Allison, cu voce

blîndă. Mai ştii cum te-am dus odată la ascunzătoarea mea secretă, dincolo de Capătul Drumului?

Norman răspunse cu glas scăzut:

– Da, mi-amintesc.

– M-ai sărutat.

– Da.

– Pare să fi trecut atît de mult de-atunci.

– Da.

Allison făcu un efort să se înveselească, rîzînd puţin:

– Ei, şi de ce sîntem aşa plouaţi? A *fost* demult.

– Purtai părul legat în coadă de cal, iar florile de piciorul-cocoşului îţi lăsau pe piele mici umbre galbene, continuă Norman, de parcă Allison n-ar fi spus nimic.

– Trebuie să mă duc, încheie ea. Mîine plec la New York şi am un milion de pregătiri de făcut.

– Da, spuse Norman. Desigur.

Ochii îi luceau de lacrimi stăpînite.

– Succes, Allison! Nu uita să te întorci la noi.

Allison se rezemă de masă şi-l atinse pe dosul palmei.

– N-am să uit, Norman, spuse ea încet. Am să mă-ntorc.

Revenind spre casă de la braseria lui Corey Hyde, se întrebă dacă nu cumva succesul începuse deja s-o schimbe. Capătul Drumului, piciorul-cocoşului, ziua cînd îl sărutase pe Norman – toate păreau acum atît de îndepărtate. Era o altă lume; iar ea devenise o cu totul altă persoană, nu doar tînăra Allison maturizată, ci pur şi simplu Allison. Uneori, simţea că se crease pe ea însăşi, la fel de sigur pe cît crease personajele din *Castelul lui Samuel.*

Trenul se smuci, iar fruntea lui Allison se lovi dureros de geam.

– *New Haven!* strigă conductorul. *New Haven, New Haven.*

O, Doamne, îşi spuse ea, îndreptîndu-se de spate şi frecîndu-şi fruntea. *Încă mai am atîta de mers. Ce vine după New Haven, Providence? Nu, n-are cum. Fir-ar să fie, nici măcar nu-mi pot aminti.*

Îşi netezi fusta şi-şi aprinse o ţigară, încercînd să-şi alunge din gură gustul somnului-în-tren.

Nu pot suferi zăpada călcată în picioare, sau plină de scame negre, îşi spuse ea arţăgoasă, în timp ce trenul lua viteză. *La dracu', rău mă doare capul.*

Se duse la toaletă, unde înghiţi două aspirine cu puţină apă, iar cînd reveni pe banchetă, răsfoi fără interes paginile unei reviste. Conţinea o povestire de-a ei. *Marianne a spus poate.* Cu tot cu patru ilustraţii color. O citi *d-a capo al fine,* după care o aruncă pe canapea.

Ce maculatură de neiertat! îşi spuse, cu furie. Apoi, însă, ochii i se limpeziră. *Gata. Nu acum. Acum, sînt autoare de cărţi. De-acum înainte, voi fi altfel. De-acum înainte, cînd toţi cei din Peyton Place mă vor întreba din ce trăiesc, iar eu le voi răspunde că scriu, vor şti despre ce* e *vorba.*

Vestea despre vînzarea romanului ei se propagase rapid prin Peyton Place şi, rezemîndu-şi capul de tetiera banchetei, Allison zîmbi puţin, imaginîndu-şi comentariile şi discuţiile pe care le stîrnise prin tot oraşul.

– Allison MacKenzie s-a apucat de-a scris o carte.

– Un băiet din New York i-o vîndu, auzii.

– Cine-o fi? Băietu' din New York, adicătelea.

– Nu-ş'. Careva d-acolo care trăieşte din vînzări de cărţi.

– Despre ce-i vorba-n ea?

– Nu-ş'. Îi zice *Castelul lui Samuel,* aşa că socot c-o avea ceva de-mpărţit cu castelul de pe deal.

– Aşa s-ar părea.

– Nu-nţeleg cum s-ar pune cineva să scri-o carte-ntreagă despre te miri ce negrotei însurat cu-o albă.

– Nici nu-mi pare c-ar putea careva.

– E, da' Allison MacKenzie a avut todeauna obiceiu' să născocească poveşti.

– Ie-dară. Şi, unii le zic scorneli, da' alţii le zic minciuni. Zi cum vrei.

– Cînd scrii-ntr-o carte şi iei bani pe ea, nu minţeşti. Scorneşti.

– Tot aia-i, dacă vrei să-ţi zic.

– Ba nu-i deloc tot-aia. Scrisu-i una d-alea de le zice arte de creaţie.

– I-ascultaţi la ăsta! De-unde-auzişi vorbe d-astea fandosite?

– Elsie Thorton, învăţătoarea, mi le-a zis. Cică scrisu-i ca şi cum ai pifta pifturi, aşa şi pe dincolo.

– Numa' minciuni. Allison MacKenzie a fost de mică o mincinoasă.

– Mie nu mi s-ar părea, spuse Clayton Frazier, punînd capăt conversaţiei, că vreunu' din noi are v-o treabă să discute de cărţi. Nici unu n-am mai citit vreuna de peste treij' de ani.

– Ei, io-s sigur că pe-a lu' Allison oi citi-o.

– Şi eu.

– Vorbe, vorbe, vorbe, încheie Clayton.

Allison zîmbea pentru sine, iar un tînăr de pe locul de vis-à-vis se aplecă înainte, surîzînd şi el.

– O ţigară? îi oferi.

Allison se smulse din visare.

– A... Nu. Nu, mulţumesc.

– Urmează *Grand Central Station!* strigă conductorul. *Grand Central.*

Allison sări în picioare, îşi potrivi jacheta taiorului

şi-şi îndreptă pălăria. Cînd trenul se opri, fu printre primii călători care coborîră, ducîndu-şi singură cele două valize, în loc de a-l opri pe unul dintre hamalii care treceau pe lîngă ea ca şi cum ar fi fost invizibilă. O dureau braţele, cînd ajunse în sala principală a gării, unde se opri locului, văzîndu-l pe Bradley Holmes că se apropia de ea.

Credeam c-am uitat cum arată, îşi spuse ea, cuprinsă brusc de panică. *Nu uitasem deloc. Trebuie să plec imediat. Să nu mă vadă.*

Se întoarse, căutînd din ochi scara care avea s-o ducă în stradă. Dar era prea tîrziu. Brad o văzuse.

– Draga mea, strigă el, cuprinzînd-o cu braţele. Credeam că n-o să mai ajungi aici!

– Bună, Brad, îl salută Allison, începînd să simtă un nod în gît. Iată-mă.

Capitolul 9

Lewis Jackman era un bărbat înalt şi subţire, de patruzeci şi cinci de ani; avea un chip concav, cu aspect cavernos şi păr negru. Vorbea cu glas foarte profund şi scăzut. Allison îl găsea asemănător cu Abe Lincoln în tinereţe. Faţa lui exprima ceva tenebros şi meditativ, aproape melancolic.

O privi cu ochi negri, cercetători.

– Ştiţi, domnişoară MacKenzie, după douăzeci de ani de citit manuscrise şi de întîlnit autori, am ajuns să ghicesc destul de bine cum arată un scriitor, după lectura a ceea ce a scris.

Zîmbi, dar fără ca tristeţea îngîndurată de pe chip să

i se risipească.

– Trebuie să mărturisesc că, de data asta, am fost complet dezarmat. N-am ştiut la ce să mă aştept. În romanul dumneavoastră există curiozitate şi energie tinerească, dar şi o viaţă întreagă de experienţe trăite. Acum, cînd vă văd, tot ce pot spune este că sînt uimit. Şi, desigur, foarte mîndru să fiu editorul remarcabilului dumneavoastră roman.

– Vă mulţumesc, domnule Jackman, răspunse ea.

– Vreau să revedem împreună romanul, continuă Jackman, pagină cu pagină. Aş dori să-l aducem pe cît de aproape posibil de perfecţiune.

Începu să întoarcă filele manuscrisului, acele familiare pagini dactilografiate cărora le dăduse viaţă Allison.

– Ar fi cîteva schimbări – minore – care cred că vor ajuta romanul să capete o mai mare unitate şi un impact mai puternic.

– Schimbări? se întoase Allison spre Brad. Nu mi-ai spus că trebuie să fac schimbări.

– E un lucru obişnuit ca un editor să solicite schimbări, Allison, răspunse Brad. Domnul Jackman are multă experienţă în materie de cărţi.

– Ce schimbări? reveni Allison spre Jackman.

Acesta îşi plimba degetele peste foile manuscrisului, iar lui Allison îi veni să-l plesnească. Avea senzaţia că adusese pe lume un copil, iar Lewis Jackman îl dezmierda acum într-un mod depravat, obscen.

– Există locuri, domnişoară MacKenzie, unde manuscrisul dumneavoastră cam exagerează, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Ba nu înţeleg, domnule Jackman. Nu vă înţeleg deloc.

Jackman îşi puse o pereche de ochelari cu lentile

groase şi rame negre.

– De exemplu, aici, arătă el. În capitolul paisprezece, aveţi o biată femeie cu minţile rătăcite, care se sinucide spînzurîndu-se. Ei, pîn-aici toate bune, dar cred că ne-am putea mulţumi şi cu mai puţine detalii lugubre. Nu cred că este necesar să descriem cum se leagănă trupul la capătul funiei, pe de o parte, nici să lungim atît de mult descripţiile limbii scoase, ale ochilor ieşiţi din orbite şi ale culorii feţei. În primul rînd, s-a mai făcut pînă acum de multe, multe ori; şi, în al doilea rînd, nu este de foarte bun gust.

Allison sări în picioare.

– Puţin îmi pasă dacă a apărut în toate cărţile publicate vreodată şi nu-mi pasă nici de ce consideraţi dumneavoastră că e de bun gust. Ceea ce am scris, întîmplător este adevărat, de bun gust sau nu.

– Domnişoară MacKenzie, zise Jackman, credeţi-mă, ştiu ce simţiţi. Toţi autorii de romane la debut simt acelaşi lucru. Aveţi sentimentul că v-aş pîngări un copil, nu-i aşa?

Allison se aşeză.

– De unde-aţi ştiut?

– Am publicat foarte multe romane de debut, zîmbi Jackman. Acum, ascultă-mă, Allison. Pot să te numesc Allison?

Dădu din cap.

– Allison, nu-ţi voi cere, cum n-am cerut nici unui autor, să operezi schimbări cu care nu eşti de acord. Însă cred totuşi că dacă discutăm pe îndelete cîteva lucruri, putem obţine nu doar o carte bună, ci chiar foarte bună. Încercăm?

Allison încuviinţă, ruşinată de izbucnirea dinainte.

– În regulă, spuse ea, să încercăm.

Petrecură restul după-amiezei cufundaţi în discuţii.

În multe locuri, Allison refuză să cedeze, iar Jackman îi făcu pe plac. De cîteva ori, îi cedă ea lui Jackman, iar o dată sau de două ori avu şi Bradley Holmes cîte ceva de spus. La un moment dat, Allison se duse la fereastră, de unde se răsuci spre amîndoi, ţipînd:

– A cui carte e, în fond? Dacă sînteţi amîndoi atît de pricepuţi, de ce nu v-o scrieţi singuri?

Cu excepţia acestei singure ieşiri necontrolate, după-amiaza decurse destul de bine. Ea şi Jackman au semnat contractul la orele şaisprezece şi patruzeci şi cinci de minute, şi de îndată ce au plecat din birou, Brad spuse:

– Vreau să beau ceva.

– Fac cinste, răspunse Allison.

– Ba nu faci nici o cinste, o luă el de braţ. Nu lăsa avansul ăsta de-o mie cinci sute de dolari să ţi se urce la cap. Mai e mult pînă să urmeze şi alţii din aceeaşi sursă.

– De ce? întrebă Allison, pe cînd ieşeau în penumbra înserării. Cît crezi că durează pînă să-l publice?

– Spre sfîrşitul primăverii, probabil. Aşa, îţi rămîne restul iernii ca să faci schimbările pe care le-am stabilit. Poate în aprilie.

– Atît de mult? Credeam c-o s-apară mai devreme. Nu-mi va lua mult ca să fac schimbările. E vorba doar de nişte peticeli, zău aşa. N-o să intervină nici o rescriere majoră.

– Contează pe aprilie, insistă Brad. Aşa, vei fi mai surprinsă şi mai fericită dacă apare mai devreme.

– Unde mergem?

– La *Oak Bar,* la *Plaza*. Uite-acolo e. Allison, nu voi înţelege niciodată de ce n-ai vrut să stai la hotel. Nu-ţi poţi petrece tot restul vieţii locuind prin apartamente mici şi jigărite din Village.

– Pentru mine, Brad, nu-i un apartament mic şi jigărit. Cîndva, am fost foarte fericită acolo. Şi-mi place Steve Wallace.

– Steve, repetă Brad. Ce nume ridicol pentru o fată! Serios, te-ai simţi mult mai bine aici, la *Plaza.*

– E prescurtarea de la Stephanie, rîse de el Allison. În plus, nu-mi place să locuiesc de una singură prin hoteluri.

Se aşezară unul lîngă altul pe canapeaua tapiţată cu piele neagră din salonul cu lambriuri închise la culoare. Cînd le sosiră cocktail-urile, Brad înălţă paharul în cinstea ei:

– Pentru succesul tău, iubito. Îţi doresc tot ce poate fi mai minunat.

– Mulţumesc, răspunse Allison şi bău; punînd paharul pe masă, privi în jur. Frumos local.

– Da. Ar trebui să bem şampanie, dar pe-asta o păstrez pentru mai tîrziu, la cină. Te duc la *21.*.

Allison nu răspunse.

Omul ăsta n-are nici un nerv în trup, îşi spuse ea. *Se poartă de parcă aş fi doar o veche prietenă, ca şi cum niciodată n-ar fi fost mai mult de-atît între noi.* Îşi simţea obrajii începînd să se înroşească, gîndindu-se la relaţiile lor intime. Cînd luă din nou paharul, mîna îi tremura.

Brad, spunîndu-i că săruta ca un copil şi învăţînd-o să sărute ca o femeie. Brad dezbrăcînd-o, privind-o, trezindu-i dorinţa ca el s-o privească. Brad cu cuvintele seducţiei atît de prompte pe buze şi tehnica amorului atît de exersată şi de perfecţionată, pînă la a deveni aproape o perversiune în vîrfurile degetelor. Şi neruşinarea ei, după primul moment de durere şi de teamă, dorindu-l iar şi iar, aruncîndu-se asupra lui, mîngîindu-l, aşa cum o învăţase el, pînă fu gata s-o mai posede o dată. Şi toate cuvintele drăgăstoase care şiroiseră din

gura ei pînă cînd Brad le pusese capăt, lor şi tuturor visurilor ei.

– Dar sînt căsătorit, spusese el. Nu ştiai?

Paharul lui Allison era gol, iar Brad îi făcuse semn chelnerului.

– Iei cina cu mine, nu? o întrebă.

– Nu, răspunse ea repede. Nu pot. Am alt program. De fapt, sînt deja în întîrziere.

– Ţi-am mai comandat un rînd, aşa că oricum mai trebuie să rămîi cîteva minute. Cu cine iei masa?

Deodată, se simţi furioasă pe omul acela rece şi fără nervi.

– Cu David Noyes.

– A, da, cu David, zîmbi Brad. Ştii, data trecută după ce-ai plecat din New York, David a trecut pe la mine. Părea foarte tulburat că plecaseşi şi voia să afle dacă nu cumva ştiam eu motivul.

– Şi ce i-ai spus? întrebă Allison, cu ochii aprinşi ameninţător.

– David Noyes, repetă Brad, de parcă nici n-ar fi auzit-o. Un mare talent, băiatul ăla. Păcat că lucrările lui nu se vînd mai bine. Dar i se fac cronici excelente şi nu poţi pretinde totul.

– Ce i-ai spus? întrebă din nou Allison.

– Ce i-am spus? Ce-ai fi vrut să-i spun lui David? I-am spus că te săturaseşi de New York şi doreai să pleci acasă pentru un timp.

Allison era furioasă.

– Îţi mulţumesc foarte mult, Brad. Dar nu e nevoie să ai atîta grijă de onoarea mea, să ştii. I-am spus lui David totul despre noi. I-am scris o scrisoare şi i-am relatat totul.

– Aşa? sorbi Brad din pahar. Şi ce-a avut de spus despre asta Tînărul nostru Furios?

– Cum eşti în stare să te porţi aşa? întrebă ea, cu vocea joasă şi tremurătoare. De parcă nu s-ar fi întîmplat absolut nimic.

– Şi ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat, Allison, atît de groaznic încît acum vorbeşti aşa? Încît te înroşeşti la faţă şi tremuri de furie?

Brad nu mai era suav şi zîmbitor. Se înfuriase la fel de tare ca ea.

– Am să-ţi spun eu ce s-a întîmplat. Ţi-ai pierdut virginitatea şi ai devenit femeie în toată firea. Ţi-ai pierdut iluziile drăgălaşe despre sex şi ai devenit scriitoare. Ai încetat să te mai gîndeşti la dragoste douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi ai început să analizezi realitatea. De ce naiba te plîngi? Cred că ai cîştigat incomparabil mai mult decît ai pierdut.

– Te urăsc, şopti răguşită Allison. Te urăsc!

– Ba nu mă urăşti deloc, îi puse Brad o mînă pe braţ, pentru a o împiedica să plece. Te simţi jignită fiindcă nu ţi-am considerat fecioria o perlă fără de preţ, dar nu mă urăşti. Deloc nu mă urăşti, Allison. Încă mai eşti puţin îndrăgostită de mine şi eu de tine şi aşa vor rămîne pentru totdeauna lucrurile între noi. Fiecare avem propriile noastre motive pentru a simţi astfel, dar sentimentul există şi n-avem ce-i face.

– Trebuie să plec, gîfîi Allison. Trebuie să plec în clipa asta. Nu te ridica. Iau un taxi.

– Ba cum să nu mă ridic, replică Brad, făcînd-o. Niciodată nu-i permit unei doamne să-şi fluiere singură taxiul.

Trecînd prin holul hotelului *Plaza,* Allison privi la femeile îmbrăcate elegant, cu bijuterii scumpe, care stăteau la taifas sau se plimbau. Se simţeau în largul lor, în elementul lor; asemenea locuri făceau parte din viaţa lor cotidiană. Pentru ele, nu era nimic exotic sau de vis în a

se opri la *Plaza* să bea un cocktail. *Voi fi şi eu vreodată la fel?* se întrebă Allison.

În timp ce coborau treptele spre trotuar, un portar deschise portiera unui *Rolls Royce*. Coborî o femeie, ţinîndu-şi închisă haina de blană, cu o mînă înmănuşată. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată Allison. Trecu pe lîngă ea fără s-o observe. Dacă nu i-ar fi simţit parfumul, Allison ar fi putut-o crede o fantomă.

Brad o atinse pe braţ:

– Rita Moore, şopti el. Actriţa.

Zîmbi, privind-o pe Allison cum se răsucea s-o mai zărească o dată pe celebra actriţă.

– Nu mai e mult, Allison. Am sentimentul că, în cîteva luni, vei deveni foarte prietenoasă cu persoanele ca Rita. Iar peste alte cîteva luni, vei spune că poate celebritatea te plictiseşte.

Nici o şansă, îşi spuse Allison, urcîndu-se într-un taxi. *Femeile ca Rita Moore se află prea departe de mine. Sînt înzăpezită în propria mea obscuritate.*

Capitolul 10

Mai tîrziu în aceeaşi seară, Allison stătea cu David Noyes într-un colţ întunecos al unui mic restaurant din Greenwich Village. Purta o pereche de pantaloni marinăreşti şi un pulover, iar David avea o cămaşă sport descheiată la gît. Veniseră în acel loc fiindcă Allison fusese mult prea obosită ca să se îmbrace şi să înfrunte şicul unui restaurant din centru, după orele petrecute cu Bradley Holmes şi cu Lewis Jackman.

– Să-l vedem, spusese David, de îndată ce Allison intrase pe uşa apartamentului lui Steve Wallace, întinzînd mîna după plicul de manila.

Allison i-l întinse. Plicul conţinea exemplarul ei din contractul semnat în aceeaşi după-amiază.

– Dulceaţo! exclamă Steve. Eşti frîntă. Haide, să-ţi pregătesc o baie fierbinte. Lasă-l pe monstrul ăsta să fiarbă în suc propriu. Contracte, nici mai mult, nici mai puţin.

Allison se cufundase recunoscătoare în baia fierbinte, cu parfum de brad, simţind că nervii încordaţi de la ceafă începeau să i se destindă. Se gîndi la chipul întunecat şi nefericit al lui Lewis Jackman; şi la cuvintele dure, jignitoare, ale lui Brad. Era posibil ca viaţa să se reducă la ecuaţia simplă a lui Brad? Bănuia că nu. Unu plus unu fac doi – cel puţin, ar trebui să facă doi. După calculele lui Brad, rezulta tot unu şi unu, fiecare la fel de separate ca înainte.

– Allison! strigă David de după uşa băii. E minunat! Spune ce vrei despre Brad Holmes, dar cînd e vorba să obţină un contract pentru unul din autorii lui, nu mai e altul ca el. Ieşi de-acolo, vreau să-ţi vorbesc.

– Ei bine, eu nu vreau să-ţi vorbesc, spuse Allison. Vreau să mergem undeva la cină, în vreun local intim şi franţuzesc pentru care să nu trebuiască să mă îmbrac elegant şi mai vreau să beau o sticlă întreagă de vin. Apoi, poate c-o să stăm de vorbă. Poate veni şi Steve?

– Nu, răspunse David. Întreţine un prieten, cumpărător din afara oraşului.

– Du-te dracului, răcni Steve, aruncînd cu o revistă în David.

Allison ieşi din baie, înfăşurată în halatul fiauşat al lui Steve, cu un prosop în jurul capului.

– Nu poţi veni cu noi? o întrebă ea.

– Nu, dulceaţo. Am o întîlnire. Şi nu cu un cumpărător. Ăsta-mi zice c-o să mă facă mare stea de televiziune. Evident, nu cred o vorbă, dar are cont deschis la *El Marocco,* aşa că de ce-aş spune nu?

Allison termină ultima felie de pui din farfurie, apoi se rezemă de spătarul din piele. Lumînarea de pe masă pîlpîia fumegînd, glasurile în surdină ale celorlalţi clienţi se învîrteau în jurul ei. *Acum, nimic nu mă mai poate atinge,* îşi spuse. Bucuria succesului era atît de intensă, încît se simţea izolată şi intangibilă.

– Nici nu mi-am dat seama că mi-era atît de foame, îi zîmbi ea lui David. Uitasem să mănînc de prînz.

David îi turnă vin în pahar.

– E minunat, nu-i aşa? Nu există nici un alt sentiment asemănător, decît atunci cînd îţi ţii în mînă prima carte publicată. Semnarea unui contract, însă, e ceva cu care n-ai să te obişnuieşti niciodată.

Zîmbindu-i, ridică paharul.

– Eu am făcut-o de patru ori şi încă îmi mai trezeşte o senzaţie deosebită.

– Mie îmi dă o impresie de ordine, încercă Allison să găsească termenul potrivit, cuvîntul care ar fi descris-o cel mai exact. Parcă toate iţele desprinse din viaţa mea s-ar lega frumos într-un ghem, după care n-aş mai avea de ce să-mi fac nici o grijă cu ghemul.

– Dar schimbările?

– Nimic care să conteze cu-adevărat. Brad spune că, după părerea lui, Jackman o va publica în primăvară.

– Rescrierea e cea mai neplăcută treabă din toate, spuse David. Te face să te simţi ca şi cum ai fi silită să revii într-un loc pe unde din capul locului nu doriseşi niciodată să treci, unde totul e jerpelit şi destrămat la

margini, iar pe jos e plin de ziare rupte.

– Nu eu, rîse Allison. Te simţi tu aşa, fiindcă eşti un geniu. Eu nu sînt. Sînt o ageamie şi-s foarte încîntată de mine însămi.

– Nu te mai minimaliza. Nu eşti nici o ageamie, şi chiar dac-ai fi, nu trebuie să ţi-o spui niciodată. Au s-o zică destul criticii.

Allison lăsă jos paharul, privind spre flacăra portocalie, unduitoare, a lumînării. Entuziasmul începuse să i se risipească, dar ştiuse că nu putea să dureze. În timp ce fericirea se stingea – părea că i se infiltra din afară prin toţi porii, îşi spuse ea – începeau s-o cuprindă îndoielile.

– Uneori, mi se face frică, David.

– Tuturor ni se întîmplă.

– Dacă nu-mi va cumpăra nimeni cartea? Dacă o cumpără totuşi şi nu-i place nimănui?

– Atunci, nu-ţi mai rămîne decît să încerci din nou, mai turnă el vin. Haide. Bea şi nu-ţi mai face griji. Era vorba să sărbătorim. Vrei să mergem la un film, sau altundeva?

– Nu. Hai doar să stăm aici, de vorbă.

– Sînt un suflet îndatoritor. Despre ce vrei să vorbim?

– Nu-mi pasă. Despre orice. Despre toate.

– Te-ai vindecat de Bradley Holmes?

Allison luă o ţigară.

– Cred că nici n-am avut vreodată de ce să mă vindec. Nu l-am iubit, de la bun început.

Îşi putea da seama însă, după ritmul în care-i bătea inima, că încă nu scăpase de obsesia lui. Amintirea ei înseşi cu Brad încă mai avea puterea s-o emoţioneze.

– Aşa ţi-a spus *el*?

– Nu. A spus că l-am iubit puţin şi că m-a iubit şi el puţin.

– Gogoşi, replică David. O fi tipul ăsta bun la contracte, dar e cel mai mare mîncător de rahat din New York.

– Fiindcă a spus ce-a spus despre dragoste?

– Din părţi, dragoste. Poate vrea să se culce iarăşi cu tine, mai departe n-ajunge dragostea lui.

– Termină, protestă Allison, rupînd ţigara între degete. Nu vreau să vorbim despre asta.

– De ce? Încă te mai sperie? Ţi-e ruşine? Îţi vine s-o iei la fugă?

– Nu, strigă ea. Şi-acum, încetează, David.

– Nu pot, răspunse el, cu deznădejde calmă. Înţelegi, despre *mine* trebuie să mă lămuresc.

Mută scrumiera din loc, rămînînd apoi cu privirea în ea, ca şi cum ar fi putut găsi acolo răspunsul.

– Am aşteptat prea mult timp, Allison. Trebuie să ştiu.

– Nu acum, David. Hai să mergem.

Încă nu-s gata, îşi spuse ea. *Brad e ca o otravă în sîngele meu. Trebuie să scap de el complet, înainte de-a fi pregătită pentru altcineva.*

– Nu, se opuse David. S-o lămurim acum.

– Cu ce să lămurim?

– Cu noi. Tu şi eu.

– David, pentru numele lui Dumnezeu, nu putem lăsa lucrurile aşa cum sînt? Nu putem fi prieteni, fără vorbăria asta interminabilă despre transformarea în altceva?

– Ţi-am mai spus, Allison. Ţi-am spus-o acum doi ani şi încă mai este adevărat. Nu vreau să-ţi fiu un nenorocit de prieten. Pe tine te vreau şi te doresc în toate modurile în care te pot avea. Aş vrea să te iau de soţie, dar dacă tu n-o doreşti, vreau să-ţi fiu iubit. Vreau să trăiesc cu tine dacă pot, dar chiar dacă nu pot, tot

te doresc.

Săteau unul lîngă altul, pe canapeaua din apartamentul lui Steve. Capul lui Allison se rezema pe umărul lui David, iar acesta o mîngîia pe păr.

– David?

– Da?

– Sărută-mă.

David îi întoarse capul spre el şi o sărută delicat, parcă temîndu-se să n-o lovească sau s-o sperie, iar Allison îl cuprinse cu braţele. El începu să-i caute limba cu a lui, mîna i se rezemă uşor pe curbura de jos a sînului ei şi, nu peste mult, Allison începu să-l sărute mai cu putere. Gura i se deschise, se mişca lipită de el, iar David o împinse înapoi, culcînd-o. Mîna lui îi atinse pielea, sub pulover, şi începu s-o mîngîie.

– Dar nu aici, iubito, spuse el, cu buzele lipite de obrazul lui Allison. Şi nu azi. Nu înainte de a fi sigură.

– Sînt sigură, minţi Allison.

Dorea s-o posede; dorea ca David să-l alunge pe Brad din sufletul ei şi s-o revendice pentru el însuşi.

– Îţi pare rău pentru mine, continuă David. Nu vreau asta.

Allison se ridică, trăgînd de pulover.

– La naiba, ţipă ea. Nu-mi mai tot spune mereu ce fac şi ce nu fac.

– Joc pe mize mari, Allison. Te doresc sută la sută, sau deloc. Te vreau toată, fără temeri şi fără a fi bîntuită de duhul lui Bradley Holmes.

Allison izbucni în lacrimi.

– Te rog, David, suspină ea. Te rog, aşteaptă! Doar încă puţin.

– Voi aştepta. E un obicei pe care se pare că l-am deprins.

O cuprinse cu braţele.

– Haide, iubito. Nu mai plînge. Totul va fi bine. Sînt aici.

Allison adormi cu capul pe genunchii lui. Steve Wallace îl găsi ţinînd-o în braţe, la unu noaptea cînd se întoarse acasă.

Capitolul 11

Iarna a trecut cu o chinuitoare încetineală. Lui Allison i se părea că nu numai fiecare rîu şi palmă de pămînt, ci că şi timpul însuşi îngheţase în cătuşa neînduplecată de fier a iernii.

Allison MacKenzie terminase revizuirile manuscrisului înainte de Crăciun şi i le expediase lui Lewis Jackman. Lucrase cu dibăcie meşteşugărească, rece ca un chirurg. Primi ca răspuns o telegramă cu două cuvinte:

Bine lucrat.

În ianuarie, Bradley Holmes i-a telefonat şi i-a spus că Jackman era gata să publice cartea şi-i plănuise lansarea în ziua de 10 aprilie.

– Ai petrecut bine de Crăciun? o întrebă Brad.

– Minunat, răspunse Allison. De sărbători, au venit Steve Wallace şi David Noyes.

– Iarăşi David? Se pare că, de fiecare dată cînd te văd sau vorbesc cu tine, dau peste David Noyes.

– Şi te deranjează, Brad? întrebă Allison înţepată.

– Nu cine ştie ce.

– Ei bine, nici pe mine nu mă deranjează. Îmi place compania lui David.

– De ce nu-ţi iei un pudel franţuzesc? o întrebă Brad.

Pe ăla, cel puţin, n-ar trebui să-l asculţi sporovăind.

Allison trînti receptorul.

Vizita lui David şi a lui Stephanie fusese pentru ea un interludiu plăcut, întrerupîndu-i curgerea monotonă a zilelor. Făcuse lungi plimbări cu David şi-i vorbise despre carte. Umblau ţinîndu-se de mînă, tot mai apropiaţi; însă Allison simţea că nu era decît o apropiere prietenească şi nimic mai mult.

În ziua de Crăciun, i-a invitat pe Seth Buswell şi pe Matt Swain. Allison dorea ca aceşti vechi prieteni să-i cunoască pe cei doi oameni care acum însemnau atît de mult pentru ea. Era încercarea ei de a-şi lega viaţa veche de cea nouă. O supăra existenţa unui zid atît de înalt care despărţea cele două perioade din viaţa ei. Nu dorea să se întîmple astfel, voia să poată circula cu uşurinţă între Peyton Place şi New York, fără a o asalta un sentiment de înstrăinare.

Vechii prieteni şi cei noi s-au înţeles bine. Seth a discutat cu David despre literatură, cîteva ore, ca şi cum n-ar mai fi avut niciodată posibilitatea s-o facă din nou. Spre încîntarea uimită a lui Allison, Matt Swain a stat pe canapea lîngă Stephanie, ascultîndu-i ceasuri în şir povestirile despre viaţa printre actorii de televiziune. Nu şi-a desprins nici un moment ochii de la faţa tînără şi veselă a lui Stephanie.

După ce David şi Steve au plecat înapoi la New York, Allison s-a întîlnit cu Matt Swain pe strada Ulmilor, în faţa farmaciei.

– Allison, spuse el, mi-au plăcut prietenii ăia ai tăi.

– Mai ales Stephanie, replică ea, zîmbindu-i.

Doc Swain privi peste capul lui Allison, spre colinele sumbre pe timp de iarnă ce înconjurau oraşul.

– Are faţa ei ceva anume, Allison – nu ştiu cum să spun – ceva care-mi frînge inima. Cînd o privesc, mă

simt din nou tînăr – şi, în acelaşi timp, foarte bătrîn. Cred că mă face să-mi amintesc de tinereţe, ceea ce, mă face să fiu cu atît mai conştient de vîrsta mea.

Îi zîmbi, aproape a scuză.

– Nu eşti bătrîn, Doc.

– Aş vrea să cred şi eu asta. Doamne sfinte, cît mi-aş mai dori s-o cred.

Acum, după ce îi închisese telefonul lui Brad, Allison îl împinse de lîngă ea şi se întoarse spre fereastră, cu ochii goi. Ştia, fără a privi cu adevărat, că iarna cenuşie şi mohorîtă se afla imediat după geam.

Între timp, toată lumea se săturase de iarnă; prea îşi pierduse farmecul noutăţii. Toţi, însă, continuau să vorbească despre vreme, căci în iarna aceea, la Peyton Place, nu prea existau alte subiecte de conversaţie.

– De data asta, ne-aleserăm cu-o iarnă adevărată, de modă veche.

– Ie-dară. De v'o cin'zeci de ani n-am mai avut atîta zăpadă.

– Aşa zice toată lumea-n fiecare iarnă, zise Clayton Frazier. În fiecare-afurisit de an, îi cea mai multă zăpadă de cin 'zeci de ani încoace.

– E, anu' ăsta-i adevărat. Băieţii ăia de la Mount Washington au socotit totu'. Cînd o veni dezgheţul, o să se topească zăpadă ca la două sute şaizeci de degete[1] grosime. Peste tot o să fie inundaţii.

– N-o să fie nici o inundaţie, răspunse Clayton.

– Ba pe dracu' n-o să fie. Cu-atîta omăt topit, mai mult ca sigur c-o să-şi iasă rîul din matcă.

– Connecticut-u' nu-i un rîu în stare de inundaţii,

1. 650 cm.

insistă Clayton Frazier, şi cu asta basta.

– Las-că vezi tu, ticălos bătrîn şi căpos ce eşti. Vezi tu.

Dar Clayton Frazier avea dreptate. Nu s-a produs nici o inundaţie. La sfîrşitul lui ianuarie s-a pornit un dezgheţ timpuriu, zăpada începînd să se topească treptat. În februarie, dispăruse aproape toată, iar spre finele lunii, gheaţa de pe rîu începuse să se desprindă la maluri. După jumătatea lui martie, oamenii au început să privească în jur, crezînd că, la urma urmei, tot avea să vină primăvara. De astă dată, însă, sosea încet, ca o fecioară bine crescută, nu ca o stricată zgomotoasă ce năvălea urlînd în nordul Noii Anglii.

În ziua de 25 martie, Allison a primit în avans cele şase exemplare ale cărţii şi imediat a izbucnit în lacrimi.

Acum ştia la ce se referise David, vorbind despre fiorul de a ţine în mînă prima ta carte.

Mîngîie supracoperta de hîrtie, studiindu-şi fotografia de pe spate. Apoi o scoase, pentru a privi cartonul negru şi neted.

Castelul lui Samuel, citi ea şi, sub titlul de pe cotor, *MacKenzie.* Privi lung, cu ochi ce i se umpleau încet de lacrimi. Avea acolo rezultatul unei munci de ani în şir, obiectul acela compact pe care-l putea ţine în mîini.

– Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Constance, începînd şi ea să plîngă.

– Iar începem, replică Mike. Chestia asta mă costă o avere, în materie de batiste.

– Dar aşa e, suspină Constance. În viaţa mea n-am văzut o carte mai frumoasă.

– Nici eu, fu Mike de acord, cuprinzînd-o cu braţul.

– Şi e a mea, plînse Allison. *A mea.* Între coperţile astea două nu e nimic altceva în afară de mine. N-a făcut-o nimeni în locul meu, nimeni nu m-a învăţat ce să

spun. Singură am scris-o.

– Dac-o mai ţine mult aşa, spuse Mike, o s-ajungem faliţi tot cumpărînd la şampanie.

Allison nu dădu multă atenţie mesajului pe care i-l trimisese Lewis Jackman împreună cu cărţile.

Mi am luat libertatea, scria el, *de a trimite cîte un exemplar din* Castelul lui Samuel *mai multor persoane din Peyton Place. Cred că reacţiile lor faţă de roman pot avea o oarecare valoare de reclamă în campania noastră publicitară.*

Cui îi pasă de reclame? se întrebă Allison. *N-are decît să vîndă cărţile Lewis Jackman. Tot ce vreau eu e să le scriu.*

Începu să autografieze cele şase exemplare pe care le primise. „Pentru David, cu toată dragostea, Allison." „Pentru mama şi Mike, cu iubire şi recunoştinţă." „Pentru Selena Cross, cu afecţiune, Allison." „Pentru Dr. Matthew Swain, care-şi aminteşte poeme despre Eternitate, cu dragoste, de la Allison." „Pentru Seth Buswell, care mi-a plătit primii bani cîştigaţi vreodată de mine din scris, cu cele mai bune urări, Allison MacKenzie." Iar al şaselea exemplar îl păstră pentru ea însăşi. Şi-l propti pe scrin, astfel ca să-l poată vedea dimineaţa în primul moment cînd se trezea.

În aceeaşi seară, la orele unsprezece, Seth Buswell îi telefonă lui Matthew Swain.

– Ai citit-o? întrebă el, cu glasul înăsprit de emoţie.

– Ce să citesc, pentru Dumnezeu? întrebă Matt.

– Cartea lui Allison!

– Nu, n-am citit-o, răspunse celălalt cu răbdare. Eu muncesc ca să am din ce trăi, ai uitat? Am mai multe de făcut decît să şed toată ziua citind cărţi.

– Matt, o să se dezlănţuie iadul pe pămînt.

– Ce tot îndrugi?

– I-a băgat în ea pe toţi oamenii din oraş!

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Vorbesc despre portretele foarte transparent deghizate ale absolut tuturor locuitorilor din Peyton Place.

– Of, termină. Allison n-ar face una ca asta.

– Nu spun că a fost cu rea intenţie, dar, pe toţi sfinţii, Matt, oamenii aşa au s-o interpreteze. Are-n cartea asta viol, incest, crimă, sinucidere şi înc-o duzină de alte încurcături!

– Şi? Păcatul nu-i la el acasă numai în Peyton Place, să ştii. Se mai găseşte şi prin alte locuri.

– Matt, nu mă contrazice. Stai jos şi citeşte-o. Asta-i tot ce-ţi pot spune. A, da. Marion Partridge a primit un exemplar de la editori. I-au cerut să se-aşeze la masă, să-şi scrie pe hîrtie impresiile faţă de carte şi să le trimită lor. Mi-a telefonat acu' o oră, încinsă ca un buboi copt, şi vrea ca Allison MacKenzie să fie alungată din oraş călare pe-o prăjină.

– Marion a fost întotdeauna o gîlcevitoare, replică Matthew Swain. Aşa s-a născut, Marion a noastră. Bine, mă apuc chiar acum s-o citesc.

– Matt?

– Ce?

– Sună-mă cînd termini. Indiferent la ce oră. Vreau s-aud ce ai de spus.

Matthew Swain înteţi focul în căminul din *living-room*. Îşi pregăti un pahar înalt cu tărie şi, după ce se schimbă în halat şi papuci, se aşeză, începînd să citească.

Există un orăşel în nordul Noii Anglii, citi el, *şi cît e anul de lung, colinele ce se văluresc blînd în jurul lui sînt verzi, fiind acoperite cu brazi. Pe cea mai înaltă colină din toate, ca un giuvaer în mijlocul unei coroane, stă castelul lui Samuel.*

Matthew Swain citi pînă a doua zi dimineaţă la trei şi un sfert, iar cînd termină romanul lui Allison, luă receptorul telefonului şi formă numărul lui Seth Buswell.

– Eu încă mai zic că putea să se întîmple oriunde, spuse el. Nu-i neapărată nevoie să fie aici.

– Matt, toată viaţa ai trăit în partea asta a ţării. Mai cunoşti tu vreun alt oraş din Noua Anglie cu un castel drept în ograda din dos?

– Păi, nu, dar e posibil. Nici o lege nu zice că toate castelele se limitează la Peyton Place.

– Spune-i asta lui Marion Partridge şi tuturor celorlalte femei ca ea din oraş. Stai numai să vezi, Matt. Stai să vezi.

– Ştiu, răspunse Matthew Swain. Ştiu. Cred că încercam doar să mă conving că n-o să iasă nici un bucluc.

– Visătorule!

– Mă tem că da, Seth, replică doctorul. Mă tem că da. Nu mai încape nici o îndoială, Seth. Cînd apare cartea asta, aici o să fie iadul pe pămînt.

Cartea a doua

Capitolul 1

Allison aştepta. Acum, cînd romanul ei era programat pentru apariţie, nu-i mai rămăsese decît să aştepte. Nu putea lucra. Plănuise să înceapă cel de-al doilea roman, dar abandonă curînd ideea. Îi era imposibil să se cufunde în ceva nou, înainte de a şti cum aveau să-i primească primul efort criticii şi publicul. Nu-şi făcea griji, ci aştepta cu o resemnare calmă care nu ceda decît ocazional. În acele momente, o cuprindea nerăbdarea şi un cumplit sentiment de agitaţie, de-i venea să lovească în pereţii camerei cu pumnii, ca şi cum aceştia ar fi fost stavila din calea publicării imediate.

În timp ce-şi scria romanul, sarcina i se păruse interminabilă; nu-şi putuse imagina că va sosi ziua cînd grămada de foi manuscrise de pe biroul ei avea să dispară. Se simţea ca o convalescentă, împăcată cu ea însăşi, plină de o calmă recunoştinţă că răzbise pînă la capăt. Stătea aşezată la fereastră şi privea spre Peyton Place, acea parte a lumii pe care o cunoştea cel mai bine. Simţea că, timp de doi ani, fusese într-un fel desprinsă de viaţă; nu participase la ea activ, cu întreaga fiinţă, ci numai ca un observator, cu o detaşare clinică. Uneori, se temea ca acesta să nu fi devenit un mod de trai prea caracteristic pentru ea şi se întreba dacă faptul de a-l fi refuzat pe David nu se datora unei temeri de a reintra pasional în viaţă.

În fiecare zi, lua exemplarul din *Castelul lui Samuel,* întrebîndu-se ce soartă-i era dat să aibă. Obscuritatea, îşi spunea ea. Aceasta era soarta majorităţii romanelor de debut. Nu ştia că, la New York, fuseseră puse în mişcare anumite roţi şi că romanul nu-i mai aparţinea doar ei, după cum nici destinul lui nu urma să fie lăsat la voia întîmplării. Destinul avea un complice, un om de care Allison nu auzise niciodată, pe nume Paul Morris.

Paul Morris era un bărbat scund şi îndesat, cu tunsoare soldăţească, ochi căprui blînzi şi un zîmbet despre care lumea spunea că ar vrăji pînă şi chiloţii unei călugăriţe. Avea treizeci de ani şi lucra la New York în nebulosul domeniu cunoscut ca *public relations.*

La vîrsta de optsprezece ani, Paul reuşise să se angajeze într-o mică agenţie de publicitate, dîndu-şi cu cinci ani mai mult şi susţinînd că era absolvent al Universităţii *Columbia.* După cum avea el să spună mai tîrziu, cel mai aproape de *Columbia* ajunsese mergînd cu autobuzul pe Morningside Drive, căci studiile lui se încheiaseră după doi ani într-un liceu din Bronx.

La vîrsta de douăzeci de ani, Paul considerase că ştia despre afacerile publicitare tot ce-i putea fi de folos mai tîrziu şi se prezentase, cu referinţe excelente, să ocupe un post în departamentul de reclamă al unuia dintre cele mai mari posturi de radio din New York. Acolo, a declarat el ulterior, îşi găsise într-adevăr rostul. A urcat rapid în domeniul pe care şi-l alesese. Peste nici trei ani, era şef de departament, căsătorit cu o cîntăreaţă care renunţase pentru el la cariera ei recentă şi se mutaseră într-un apartament elegant din *East Sixties.*

Doi ani mai tîrziu, şi-a deschis o firmă proprie, unde l-au urmat multe dintre numele ilustre care lucraseră cu el în radio şi aveau să devină primele vedete ale televiziunii. Pe uşă scria: *Paul Morris, Publicitate şi Relaţii cu Publicul* şi, după cum afirma el, putea oricînd să

recunoască un ageamiu de la prima vedere, fiindcă ageamiii întrebau întotdeauna: „De fapt, cu ce vă ocupaţi, domnule Morris?"

Pentru clienţii lui, Paul Morris făcea orice, şi o făcea mai bine decît oricine altcineva. Unul dintre cei mai importanţi era un om numit Jerry Baldwin, care avea un program transcontinental de televiziune intitulat *Să rîdem cu unchiul Jerry.* Baldwin era un alcoolic capabil să deguste sexul numai cu puştoaice sub cincisprezece ani. Sarcina lui Paul Morris era aceea de a veghea ca nici una dintre escapadele lui Baldwin să nu genereze un scandal public. Paul apăruse de mult ori în plină încăierare la cîte-un bar, cu cîteva minute înaintea poliţiei, pentru a-l tîrî pe Baldwin, zbătîndu-se şi urlînd obscenităţi, în automobilul ce-l aştepta şi fusese de multe ori chemat să-i calmeze, cu bani peşin, pe părinţii adolescentelor.

– Ar fi mai bine să te laşi, Jer, îi spunea el lui Baldwin. O s-ajungi falit. Răscumpărările nu se includ în onorariu, să ştii.

Alt client de mare preţ al lui Paul era un fost gangster numit Manny Kubelsky, care devenise respectabil la bătrîneţe şi dorea s-o ştie toată lumea. Paul avea grijă ca Manny să apară în rubricile sociale ori de cîte ori ex-banditul făcea cîte o operă de caritate sau deschidea încă un magazin din reţeaua sa cu articole sportive. Paul a găsit un profesor care a curăţit dicţiunea lui Manny de accentul din *East Side* şi un croitor bun care-a reuşit să-l facă pe micul pungaş să arate ca un director de pe Madison Avenue. I-a schimbat *Cadillac*-ul lung, negru, cu un *Buick* gri de mărime medie şi a pus ca apartamentul lui Manny să fie redecorat în stilul unui domiciliu de afacerist cu succese moderate.

– Nu-ţi poţi permite ostentaţii, Manny, îl povăţuise el.

– Ostentaţia curului! strigase Manny, bosumflat că-şi

pierduse draperiile de catifea şi covoarele de blană albă. Da' nici ca căcănarii nu vreau să trăiesc.

– Ca *virgulă* căcănarii, îl corectase Paul cu răbdare.

Foarte des, omul ajunge să-l deteste pe cel care-i cunoaşte cele mai intime secrete şi vicii, dar nu aşa stăteau lucrurile cu Paul Morris şi clienţii lui. Reprezenta totul pentru ei, de la bonă la duhovnic, şi îl adorau. Le făcea rost de slujbe, le publica numele şi fotografiile în ziare şi reviste, le cumpăra locuri în rîndul întîi la premiere şi împăca îndrăgostiţii certaţi.

– Cum, ce fac eu? întreba adeseori Paul Morris. Păi, totul sau nimic, depinde de punctul de vedere. Dar dacă vreţi să v-o fac, o să vă coste, o groază o să vă coste.

Cînd Lewis Jackman a început să-şi dea seama că romanul lui Allison MacKenzie era o carte care, cu reclamă bună şi publicitate inteligentă, se putea transforma într-un best-seller dezlănţuit, a trimis imediat după Paul Morris. Lui Jackman nu-i trebuise mult timp pentru a înţelege ce avea în mînă. De cum au început să-i vină înapoi formularele cu comentarii pe care le expediase cu fiecare exemplar în avans, Jackman s-a lămurit.

„Îl face pe Caldwell să pară un corist de biserică," scria pe un formular.

„*Drumul tutunului* cu accent nordist."

„Terestru. Real. Adevărat."

„Mamăăă!"

Acestea erau concluziile librarilor. Din partea celor cărora Jackman le trimisese exemplare în Peyton Place, se menţinea o tăcere ameninţătoare.

Paul Morris citi toate comentariile şi studie o fotografie a lui Allison MacKenzie.

– E abia o puştoaică, îi spuse el lui Lewis Jackman.

– Exact, replică editorul.

– Dar am citit cartea. Pe-asta n-a scris-o o fetişcană!

– Ba, totuşi, da. Jucărioara devine cu-atît mai interesantă, nu?

– Mie-mi spui? Mutră de şcolăriţă, cu o minte şi-un vocabular de docher. S-ar putea să fie rost de ceva aicea.

– Asta cred şi eu, Paul. Crezi că poţi face ceva cu ce avem?

Paul Morris rămase tăcut, bătîndu-se cu un creion peste dinţii din faţă.

– O poţi aduce aici? întrebă el după un timp.

– Da, sînt convins. Chestia care uşurează totul e că vrea aproape la fel de mult ca mine să facem din cartea asta un best-seller.

– Telefonează-i chiar acum. Aştept. Spune-i că ai nevoie de ea poimîine, pentru patru, cinci zile.

Jackman luă receptorul şi o sună pe Allison MacKenzie. După cîteva minute de conversaţie, îi făcu lui Paul Morris cu ochiul, articulînd mut cuvîntul „Vine". Mai vorbi un moment la telefon, iar cînd închise, zîmbea.

– Nu numai că vine, anunţă el, dar e foarte emoţionată de toată povestea.

– Bine, răspunse Paul. Încep să fixez întîlniri de cum ajung înapoi la birou.

– Doar o vorbă, dacă-ţi ajută la ceva, Paul. Allison e drăgălaşă, maleabilă şi cooperantă, în majoritatea cazurilor, dar cînd o apucă încăpăţînarea, devine o yankee pură, cu scoarţă tare, şi e aproape imposibil să mai tratezi cu ea.

Paul rîse.

– Ca să rezolv mici probleme ca asta mă plăteşti, spuse el. Nu-ţi face nici o grijă.

– Nu-mi fac, răspunse Jackman însă, deşi zîmbea, în glas i se simţea o undă tăioasă de avertisment. Ştiu că pe-asta n-ai s-o rasoleşti, Paul.

Al dracu' de-adevărat că nu, îşi spuse Paul, ieşind

din biroul lui Jackman, căci, deşi avea oricum o droaie de clienţi, treaba pe care urma să i-o facă lui Jackman era prima lui încercare cu un editor de cărţi. Jackman îi deschisese un domeniu complet nou şi virgin şi era hotărît să facă tot ce putea pentru Allison MacKenzie şi *Castelul lui Samuel.*

– În fiecare an apar sute de cărţi, îi spuse Paul soţiei sale. Dacă acum reuşesc o figură spectaculoasă, vor mai urma şi altele. E o potenţială mină de aur.

Allison primise telefonul lui Lewis Jackman în bucătărie, unde bea cafea împreună cu Mike şi cu Constance. Privind-o la telefon, Constance şi-a dat seama cît de dezamăgită fusese Allison în ultimele cîteva săptămîni. *Simplul fapt de a vorbi cu cineva din New York,* îşi spuse ea, o *readuce la viaţă.* Cu un fior, se întrebă dacă Allison avea să se mai mulţumească vreodată cu Peyton Place.

– Domnul Jackman vrea să mă duc la New York, spuse fata, după ce închisese telefonul. Îmi vor lua interviuri nişte reporteri de la ziare şi televiziune. Zice că pe toţi îi interesează foarte mult cartea şi vor să discute cu mine.

– Ei, dar este minunat! exclamă Constance. Cînd urmează să pleci?

– Poimîine.

– Doamne fereşte! Şi noi stăm aici de pomană. Trebuie să-ţi găsim ceva de îmbrăcat.

Michael Rossi nu spuse nimic, însă ochii i se îngustară puţin cînd Allison şi Constance ieşiră din încăpere. Le auzi la etaj, rîzînd şi sporovăind, în timp ce căutau prin garderoba lui Allison.

Nu-mi place povestea asta, îşi spuse el. *Deloc nu-mi place.*

Simţea că în felul de-a fi al lui Allison se găsea o însufleţire nepăsătoare, o nerăbdare de a se avînta în

viaţă. Nu dorea ca fata să aibă de suferit. Îi citise cartea şi, spre deosebire de Constance, nu se lăsase orbit de iubirea părintească; ştia că apariţia n-avea să treacă neobservată într-un oraş ca Peyton Place şi că oamenii ofensaţi urmau să riposteze. Uneori, îşi descoperea speranţa ca romanul să nu aibă succes; se temea că Allison era mult prea neştiutoare despre efectele succesului, adeseori atît de distrugătoare.

Dar nu le spuse nimic lui Allison şi lui Constance, căci nu avea nici un răspuns pentru întrebările pe care i le-ar fi pus. Nu ştia exact de ce avea acele sentimente, ştia numai că îl domina o senzaţie de teamă şi că-şi dorea ca Allison să nu plece la New York. Mai tîrziu, avea să-şi dorească cu disperare să-şi fi exprimat opinia oricît de vagă, căci neliniştile sale erau mult mai întemeiate decît bănuia.

Capitolul 2

Cînd coborî din tren în *Grand Central,* Allison îl zări imediat pe Lewis Jackman. Statura lui îl făcea uşor de recunoscut chiar şi dacă i-ar fi uitat fizionomia. Îl mai văzuse doar o dată, dar avea o faţă negricios-chipeşă greu de uitat. Jackman fu atît de mişcat de tinereţea ei, încît îi ţinu mîna un moment mai mult decît era necesar. Allison îi surprinse în ochi o jinduire primară care-i făcu inima să tresară.

– Ţi-am rezervat o cameră la *Algonquin,* spuse el. Pe cheltuiala noastră, fireşte. Este într-o poziţie strategică şi încă mai deţine o anume atmosferă literară care cred c-o să-ţi placă.

Glasul îi era cald, răsunător, dar cuvintele sunau

impersonal; se comporta ca un om hotărît să nu lase ca nimic să se amestece în afaceri.

– Am citit despre *Algonquin,* răspunse Allison. Se mai adună acolo oameni celebri, să insulte lumea şi pe ei între ei?

– S-a terminat, rîse Jackman. Fantomele lor, însă, supravieţuiesc. E plin locul. I-am cerut administratorului să-ţi dea neapărat una dintre camerele bîntuite.

Stăteau pe o canapea, în holul hotelului, bînd un cocktail, cînd sosi Paul Morris.

– Bună, Allison, o salută Paul, cu faimosul său zîmbet. Ţi-am citit cartea şi o găsesc extraordinară. Mi-a plăcut teribil de mult.

– Mulţumesc foarte mult, răspunse Allison, înfiorată de cuvintele de laudă care ştia că n-aveau s-o plictisească niciodată.

Ce amabil e, îşi spuse ea. *Nu arată deloc cum mă aşteptasem. Bine, dar la ce mă aşteptasem?* se întrebă, zîmbind în sinea ei la adresa propriului ei răspuns.

Abia auzise despre el de la Jackman şi se aşteptase la caricatura unui agent publicitar ca în filme. Un om purtînd ochelari cu rame negre, păr puţin cam prea lung şi mirosind a grabă şi tensiune continuă.

Paul Morris începu să vorbească despre Noua Anglie, oraşele pe care le vizitase şi taberele unde fusese vara în copilărie, iar în cîteva minute lui Allison i se formă impresia că era un vechi prieten, pe care-l cunoscuse toată viaţa. Aceasta era măsura unuia dintre cele mai mari talente ale lui Paul, pentru că, în realitate, singura oară cînd pusese piciorul în Noua Anglie fusese pentru a-şi contacta o clientă, o actriţă care cam trăgea la măsea, într-un teatru din Boston. Fusese silit să rămînă acolo peste weekend, înghesuit într-un mic hotel de lîngă Gara de Nord, iar cînd reuşise în sfîrşit să plece, jurase pe toţi sfinţii că avea să fie o zi lungă şi

geroasă în lad, înainte de a mai pleca el vreodată din New York.

– Mîine luăm masa cu Jim Brody, spuse Paul. Ai auzit vreodată de el?

– Cred că da, răspunse Allison. Nu are un soi de rubrică la ziar?

– Aş zice că da. O rubrică reprodusă în peste şase sute de ziare din toată ţara. Vrea să-ţi ia un interviu.

Mîinile lui Allison începură să tremure.

– Nu voi fi în stare să mă gîndesc la nimic de spus.

– Ba da, zise Paul. Tot ce ai de făcut este să fii tu însăţi. Acum, ascultă. Ăsta o să fie un interviu foarte important. Nu numai fiindcă Brody e mare, ci şi pentru că e prima ta ieşire. Cu ce-ai să te-mbraci?

– Am nişte rochii noi, iar mama mea mi-a dat cu împrumut etola ei de hermelină.

– Nu, se opuse Paul, nu vreau să pari prea elegantă. Prefer să arăţi foarte tînără, inocentă şi ca o fetiţă. Haide. Să mergem sus şi să aruncăm o privire.

Urcară toţi trei în camera lui Allison, unde Paul îi examină fiecare articol din şifonier. Allison considera că ar fi trebuit să se simtă jenată şi ştia că aşa ar fi fost, cu oricine din lume, în afara lui Paul. El, însă, îi întindea hainele atît de impersonal, încît nu putea să se supere. În plus, începea să aibă sentimentul că nimic din toate acestea nu avea vreo legătură cu ea. În sfîrşit, îi alese o rochie de lînă gri, cu guler alb, rotund.

– Asta, hotărî el.

– Dar nu e nouă, se împotrivi Allison. O am de doi ani şi singurul motiv pentru care am adus-o în călătoria asta era ca s-o pun pe mine cînd mă întorceam acasă cu trenul, fiindcă nu se mototoleşte uşor.

– Asta, repetă Paul, mai categoric. Şi fără etolă de blană. Mantoul cu care erai jos e perfect.

Înainte ca Allison să se dezmeticească, Paul îi şi

luase pieptenele şi-i aranja părul.

– Şi nici coafuri fanteziste. Ia-ţi un elastic şi leagă-ţi-l în coadă-de-cal.

– Păi, nu mi-am mai purtat părul aşa de la paisprezece ani, argumentă ea.

– Exact, zîmbi Paul. Şi fără machiaj, doar puţin ruj. Ai unul roz?

– Nu.

– Îţi aduc eu unul cînd vin să te iau. Voi fi aici la douăşpe jumate.

– Dar nu vreau să umblu îmbrăcată ca o fetiţă, aproape că se văietă Allison. Vreau să fiu frumoasă.

Paul îi puse prietenos o mînă pe umăr.

– Scumpete, vei fi trăsnet. Statele Unite au scriitoare strălucitoare şi scriitoare bătrîne, scriitoare-gospodine şi scriitoare-învăţătoare. Încă n-avem o fată-scriitoare, curăţică şi apretată, iar tu vei umple golul ăsta enorm. Ai încredere-n mine, bine?

Allison privi în ochii căprui şi blînzi care-i zîmbeau.

– În regulă, spuse ea într-un tîrziu. Voi fi gata la douăsprezece şi jumătate.

– Şi diseară să te culci devreme, adăugă Paul, ieşind pe uşă. Mîine vreau să arăţi ca după douăşpe ore de somn.

După plecarea lui, Allison se întoarse spre Lewis Jackman.

– Crezi că va ieşi bine? întrebă ea nervoasă.

– Draga mea, răspunse Jackman, nici să nu te mai gîndeşti. Lasă totul în seama lui Paul.

Acum, însă, cînd Paul Morris plecase, lui Allison începură să-i revină toate îndoielile.

– Sînt necesare toate astea? îl întrebă ea pe Jackman. Vreau să zic, toată mascarada asta de-a mă da drept cine nu sînt, ca să impresionez oamenii?

– Publicitatea e o problemă delicată, Allison. Îi plătim

foarte mulţi bani lui Paul Morris, ca să ne servească bine. Este expert în domeniu, iar cel mai bine pentru amîndoi este să ne lăsăm total pe mîna lui. Vrei să vinzi cărţi, nu?

– Sigur că da.

– Atunci, fă doar ce spune Paul. Repet, e specialist.

Allison se apropie de fereastra camerei, privind spre oraşul New York întins afară jos, în aşteptare. *Ca şi cum ar vrea să fie cucerit,* îşi spuse. Se aşeză pe marginea patului şi-şi aprinse o ţigară, după care îngrămădi pernele lîngă tăblia de la căpătîi şi, pentru prima oară de cînd sosise, se relaxă, începînd să se simtă în apele ei. *Pînă în acest moment,* reflectă ea, *am jucat un rol, rolul tinerei romanciere sosită la New York ca să-şi întîlnească editorul. Era prea ireal.*

– Nu m-am aşteptat să se întîmple aşa, îi spuse ea lui Jackman.

Acesta zîmbi, trăgîndu-şi un scaun lîngă pat şi aşezîndu-se. *Ca un medic,* observă Allison, şi-i surîse.

– Niciodată nu e cum te-aştepţi, zise el. Scriitorilor din ziua de azi le e greu să înveţe realitatea vieţii literare. Nu c-ar fi prea complexă, ci mai degrabă ei nu vor să accepte faptele.

– Pune-mă la încercare.

– E foarte simplu, Allison. Publicistica este o afacere – la fel ca oricare alta. Motivaţia e profitul. Cărţile sînt o marfă pe care o vindem. Singura diferenţă dintre un editor aşa-zis bun şi unul aşa-zis prost e aceea că editorilor buni le place să creadă că se pot cîştiga profituri din vînzarea cărţilor bune.

– Şi dumneata de ce soi eşti?

Allison ar fi vrut să-l numească Lewis, dar încă nu avea curajul.

– Mi-am imaginat întotdeauna că sînt unul bun, zîmbi Jackman. Ştii, într-un fel editorii seamănă foarte

mult cu scriitorii. După ce m-am apucat de meseria asta, mi-au trebuit cîţiva ani ca să-i accept realitatea. Cred că, în fervoarea mea tinerească, consideram editura asemănătoare cu o instituţie de binefacere pentru tinerii şi tinerele talentate care-şi ofereau manuscrisele. A trebuit să mă hotărăsc asupra unuia dintre principalele aspecte ale vieţii de afaceri şi anume că prima datorie a unei afaceri este aceea de a rămîne profitabilă. Dacă firma mea se dădea la fund, acum nu ţi-aş mai fi fost de mare folos.

– Ai dumneata un mod, spuse Allison, de a face lucrurile cele mai nerezonabile să pară însăşi dulcea raţiune.

Jackman rîse. Allison îl privi surprinsă, neştiind nici ea de ce anume. Apoi, îşi dădu seama.

– E prima oară cînd te-aud rîzînd, Lewis.

– Cred că m-am cam dezobişnuit, zise el şi-i atinse mîna cu vîrfurile degetelor. Trebuie să vii mai des la New York şi să stai mai mult. Se pare că prezenţa ta îmi face bine.

Apoi, rămaseră amîndoi tăcuţi, privindu-se în ochi. Jackman fu primul care-şi întoarse capul.

– Atingi ceva dinlăuntrul meu, Allison. Dar nu am dreptul să vorbesc aşa. Sînt căsătorit. Am un fiu aproape de vîrsta ta.

Allison îşi întoarse mîna; palmele li se atinseră. Lewis se aplecă şi o sărută, un sărut care, cu toată blîndeţea lui, o zgudui, inspirînd patimă reprimată.

– Pînă şi buzele tale sînt tinere, continuă el, cu vocea înceată, abia mai tare decît o şoaptă. Pînă şi sărutările tale au un gust tînăr.

Se apropie din nou de ea. Iar Allison îşi spuse: *Nu-mi pasă, nu-mi pasă, doresc asta.* Deschise braţele. Lewis se culcă pe pat, stînd amîndoi întinşi unul lîngă altul.

Nu-şi mai spuseră nici un cuvînt, ca şi cum şi-ar fi dat amîndoi seama că urmau să aibă timp de vorbă mai tîrziu. Acum nu se doreau decît unul pe celălalt, cu o foame cumplită. O dezbrăcă, cu mîini tremurînde ca ale unui băieţandru, iar Allison, observînd acest lucru, îşi îngădui un moment de triumf egoist. Cînd trupurile goale li se atinseră, gîfîi; i se tăie respiraţia, sub imperiul unui şoc ca acela al plonjonului într-un lac de munte.

Fu gata pentru el într-o clipă şi, cînd Lewis începu să-i mîngîie sînii, ţipă, iar el o posedă cu o intensitate aspră care-o lăsă epuizată, sufocată şi buimacă. Îi simţi buzele sărutînd-o pe pleoape. Cînd eliberarea o inundă, ţipă mut. Lewis o strînse cu putere, mîngîind-o tandru şi drăgăstos şi spunînd la nesfîrşit:

– O, draga mea, draga mea!

Mai tîrziu, o duse la cină, unde o privi lung peste masă. O făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost cea mai mare raritate din lume.

– Eşti atît de frumoasă, spuse el, aşa de încet încît cuvintele abia dacă-i ajunseră la urechi, ca şi cum le-ar fi rostit de la o imensă depărtare.

– Numai băieţii amorezaţi mi-au mai spus vreodată asta, Lewis.

– Atunci, sînt un băiat amorezat, draga mea.

Chipul i se întristă din nou, cuvîntul „băiat" amintindu-i vîrsta şi enorma diferenţă dintre el şi Allison. Era conştientă la ce se gîndea şi întinse mîna, apucînd-o pe a lui:

– Eşti tînăr, Lewis. Eşti tînăr cînd te afli cu mine, fiindcă ai de dăruit dragoste. Un om nu îmbătrîneşte decît atunci cînd îşi epuizează rezervele de dragoste.

– Aş vrea să fie adevărat ce spui, Allison. Cît aş mai dori să fie adevărat! Ne-ar face să fim ca de aceeaşi vîrstă. În cei aproape cincizeci de ani ai vieţii mele, am cheltuit aproape la fel de puţină dragoste ca tine, în

jumătate din acest timp. Vreau să-ţi vorbesc despre asta, Allison şi nu numai fiindcă ai dreptul să ştii, ci pentru că *doresc* să-ţi spun.

Îi povesti despre căsnicia lui nereuşită cu o femeie nevrotică.

– M-am însurat de tînăr, tînăr şi plin de speranţe. Întrucît o iubeam, speram să se schimbe. Dar n-a făcut-o niciodată. Ar fi trebuit să divorţăm acum douăzeci de ani, însă apoi s-a născut fiul meu şi, mult timp, acest lucru mi-a fost de ajuns.

Lewis era atît de nedeprins să se dezvăluie, încît acest lucru îl stînjenea; se oprea adeseori şi tot muta tacîmurile de lîngă farfurie.

– Am renunţat la orice gînd de fericire personală. Ne-am lăsat duşi de val. Acum, fiul meu e la colegiu. Iar soţia mea... în cea mai mare măsură, trăieşte în lumea sa personală. O lume pe care şi-a creat-o din propriile ei nevroze. Nebunie, ar trebui să spun, dar cuvîntul nu mai e la modă, nu-i aşa? Femeile *cumsecade,* femeile de familie bună, nu înnebunesc; au nevroze. În vremurile noastre, numai ţăranii mai sînt susceptibili la nebunie.

Privi mîna lui Allison dintr-a lui.

– Vei fi dedus, pînă acum, că mai stau cu ea numai din milă. Dar nu vreau să-ţi dau impresia că este o atitudine nobilă, adăugă el, cu autosarcasm. Nu e un act de curaj sau de sacrificiu, Allison. Crede-mă. E o dovadă de slăbiciune, teamă mi-e. Curajos din partea mea ar fi s-o părăsesc. Dar încă n-am avut puterea să fac asta. În schimb, ca un om slab ce sînt, stau şi aştept să se sinucidă sau s-o calce vreo maşină. Nutresc visul absurd că într-o bună zi mă voi elibera de ea fără ca eu însumi să fi făcut ceva.

– S-ar putea întîmpla, totuşi, dragule, îl încurajă Allison.

– Of, Allison, nu mă lăsa să te atrag în visurile mele prosteşti. Nu se întîmplă nimic altceva decît ceea ce facem noi să se întîmple.

– Nu-mi pasă, Lewis. De nimic din toate astea nu-mi pasă. Iubeşte-mă doar şi totul va fi bine.

Lewis îi zîmbi cu drag, dar dincolo de tristeţea din ochi, îşi spuse: O, Doamne, ce tînără e! Ce tînără e!

În noaptea aceea, Allison a dormit în braţele lui, simţindu-se în siguranţă, apărată de o lume ameninţătoare.

Capitolul 3

A doua zi, la ora unu fără cîteva minute, Allison stătea lîngă Paul Morris la barul unui restaurant de pe Third Avenue, numit *Kelly's*. Avea pardoseala făcută din mici dale hexagonale, şi încă se mai foloseau vechile candelabre cu gaz, trecute pe curent electric.

– Brody vine aici de douăzeci de ani, îi spuse Paul lui Allison. A făcut ca localul ăsta să intre în modă.

– Eu am locuit aproape un an în New York, răspunse Allison, şi n-am auzit de el niciodată. Probabil că e într-adevăr foarte, foarte la modă.

Paul îşi luă paharul şi tăcu un moment. Apoi, zise:

– Ascultă, păpuşă, nu încerc să-ţi bag cuvinte în gură sau să le împiedic să iasă, la o adică, dar lui Brody să nu-i spui că ai locuit cîndva în New York.

– Dar dacă mă întreabă?

– Atunci, eschivează-te, ridică Paul o mînă pentru a-i opri cuvintele care-i veniseră pe buze. Ascultă, eşti o fată deşteaptă. Ai scris un roman care nu numai c-a fost publicat, dar va deveni şi un mare best-seller. Te pricepi destul la cuvinte atunci cînd vrei şi doresc să fii cu

Brody extra, super-deşteaptă. Nu-i spune că ai stat la New York. Şi mai e ceva. În timpul războiului, Brody a cîştigat premiul *Pulitzer,* pentru reportajele din Italia. Poate-ţi aminteşti să aduci vorba de asta. E mîndria şi bucuria lui şi nu mulţi oameni îşi mai amintesc.

– Tu cum de ţi-ai amintit? întrebă Allison.

– Secret profesional, zîmbi Paul, dar am să-ţi spun. De cînd am pregătit interviul ăsta, am citit multe articole de şi despre Jim Brody. Am studiat cu atîta atenţie tot ce-am găsit despre el, încît pariez că ţi-aş putea spune şi ce culoare are pijamaua pe care-o poartă în pat.

Jim Brody era un bărbat masiv şi plin de viaţă, care părea să agreeze mîncarea bună şi glumele reuşite. Cînd intră la *Kelly's,* practic toţi cei prezenţi îi făcură cu mîna, salutîndu-l. Un chelner luă repede un anunţ „Rezervat" de pe o masă din spate, iar altul aduse un enorm pahar de bere încă înainte ca Brody să fi avut timp să-şi scoată haina.

– Îi dăm drumul, scumpo, şopti Paul Morris. Zîmbeşte.

– Nu pot, şopti Allison. Mi-e prea frică.

– Ba da, poţi, şi ba nu, nu ţi-e, o conduse Paul spre masa lui Jim Brody.

– Ura, îi întîmpină acesta, abia aruncînd o privire către Allison cînd Paul i-o prezentă. Staţi jos.

Allison se aşeză lîngă Paul Morris. *Te păcăleşte,* îşi spuse ea, privindu-l pe Brody. *E atît de mătăhălos şi aparent prietenos, ca un Saint Bernard, cu excepţia ochilor. Ochii lui sînt reci şi văd totul.*

– Beţi o bere? întrebă Brody.

– Iau eu una, răspunse Paul. Domnişoara MacKenzie nu bea.

Cum poate minţi în halul ăsta şi totuşi să zîmbească? se întrebă Allison, şocată, amintindu-şi Martini-ul sec pe care tocmai îl băuse la bar.

– Cîţi ani ai? întrebă Brody.

Înainte ca Allison să poată răspunde, Paul scoase o hîrtiuţă dintr-un buzunar interior al sacoului.

– Am scris eu toate datele biografice, Jim, spuse el. M-am gîndit să facem economie de timp.

Brody luă hîrtia şi o studie.

– Nouăşpe, hm-m? întrebă el, ridicîndu-şi privirea spre Allison.

Un moment, rămase amuţită. Avea douăzeci şi trei de ani şi tocmai deschidea gura să precizeze, cînd Brody vorbi din nou:

– Arăţi chiar mai tînără decît atît. Scrii de mult?

– Din liceu.

– Ai vîndut vreodată ceva?

– Doar povestiri scurte. La reviste.

– Ce fel de povestiri?

– A, ştii. Prostioare siropoase pentru o droaie de femei fără nimic în cap.

Brody zîmbi.

– Fii atentă cum vorbeşti despre femeile americane. Al naibii de multe îmi citesc rubrica.

– Nu aceleaşi care-mi citesc mie povestirile, replică Allison. Dumneata scrii despre oameni şi fapte reale.

– Şi povestirile tale nu erau reale?

– Cred că da, pentru cine le citea, dar mie nu mi s-au părut niciodată. În povestirile mele, toate eroinele erau blonde şi frumoase, cu ochi verzi şi siluetă perfectă, şi toţi bărbaţii erau înalţi, bruneţi şi chipeşi, cu bărbie pătrată, despicată, şi veston de tweed.

Brody îşi aruncă pe spate capul, rîzînd, iar Paul Morris îi strînse uşor lui Allison mîna pe sub masă, în semn de felicitare.

– Ei, cu siguranţă că-n roman n-ai personaje ca astea, continuă Brody. L-am citit aseară. De unde-a învăţat o puştoaică de vîrsta ta atît de multe porcoşenii?

Deodată, Allison se înfurie de-a binelea.

– Îmi pare rău că mi-ai considerat cartea porcoasă, domnule Brody. N-am avut niciodată intenţia asta. Tot ce-am încercat a fost să fie autentică şi să ofere o imagine reală a oraşelor mici, aşa cum le cunosc eu. Faptele care se întîmplă în *Castelul lui Samuel* se întîmplă peste tot şi am crezut că un om cu destulă minte ca să primească premiul *Pulitzer* ar trebui s-o ştie.

– Aha, zîmbi Brody. Ştii despre *Pulitzer*.

– Da, minţi Allison, rugîndu-se să aibă dreptate. Mi-amintesc cînd l-ai primit. Poza dumitale a apărut în toate ziarele.

Ei, dar n-a fost greu deloc, îşi spuse ea, surprinsă. *Pot minţi absolut la fel de bine ca Paul, dacă vreau.*

– Ai memorie bună, remarcă Brody. Majoritatea oamenilor mai ţin minte articolul pe care l-am scris ieri, şi nimic mai mult.

Un chelner îi puse în faţă încă un pahar de bere, iar Brody îl ridică.

– Spune-mi, domnişoară MacKenzie, îi ceru el, ştergîndu-şi de pe buza superioară mustăcioara de spumă, ce vor spune despre carte oamenii din oraşul tău natal?

– Au şi spus, replică Allison. Domnul Jackman, editorul meu, le-a trimis cîtorva exemplare în avans, iar vestea s-a dus foarte repede.

– Şi ce-au spus? întrebă Brody.

Lui Allison i se încleştară pumnii, în timp ce ochii i se aprindeau de furia amintirii.

– Zic că ar trebui să fiu alungată din oraş, răspunse ea, cu vocea tremurîndu-i. Zic că mama mea ar trebui să-şi vîndă casa, tata să fie dat afară din serviciu şi să plecăm cu toţii pentru totdeauna din Peyton Place.

– Şi-o s-o faceţi? O să plecaţi din oraş, adică?

– Niciodată! strigă Allison. M-am născut în Peyton Place şi voi locui acolo atîta timp cît îmi convine mie.

Brody o privi lung.

– Eu m-am născut într-un orăşel din Indiana, îi zise. Cînd oamenii din orăşele se înfurie, le pot face lucruri destul de neplăcute celor care i-au întărîtat.

– Ştiu, răspunse Allison.

Brody îşi goli paharul. Îl aştepta altul.

– Ei, să ne întoarcem la prima întrebare. De unde a aflat o fată de vîrsta ta atît de multe despre sex, violenie şi perversiuni?

– Dacă provii dintr-un oraş mic, nu este nevoie să mă-ntrebi, domnule Brody. În oraşele mici nu există secrete.

– Atunci, ceea ce reiese e că Peyton Place te-a învăţat tot ce ştii.

– Cu siguranţă că nu asta am spus, domnule Brody. N-am făcut decît să-ţi amintesc cum sînt oraşele mici.

Brody zîmbi.

– Umbli pe ocolite?

– Numai dacă aşa vrei dumneata să consideri. Încercam doar să fiu sinceră.

Comandară mîncarea, iar Brody îi puse întrebări indiferente despre Peyton Place şi locuitorii lui.

– Trebuie să fie un oraş extraordinar, spuse el, cînd se ridică să plece. Va trebui să fac o vizită acolo, zilele-astea.

După plecarea lui, Paul Morris îi luă mîna lui Allison, strîngînd-o cu putere.

– Ai reuşit, iubito! o felicită el.

Allison era obosită şi enervată.

– Ce-a fost cu ideea aia de a-i spune că am nouăsprezece ani? Am douăzeci şi trei, şi-o ştii foarte bine.

– Scumpo, asta-i publicitatea, iar nouă zecimi din toate reclamele nu sînt decît povestioare drăguţe scornite de cineva dintr-un birou exact ca al meu. Ascultă! Chiar crezi toate palavrele pe care le citeşti despre

vedete în revistele de cinema? Chiar crezi că sirenele noastre sexy sînt abia trecute de douăzeci de ani, că participă la întruniri P.T.A. şi se scoală devreme în fiecare dimineaţă ca să le facă micul dejun copilaşilor?

– Nu m-am gîndit niciodată la asta, în nici un sens, spuse iritată Allison.

– Păi, încearcă să te gîndeşti, drăguţă. Publicitatea e folosită pentru a crea iluzii despre un loc, un obiect sau o persoană. Iluzii pe care oamenii le vor crede fiindcă vor să le creadă. Publicitatea e un mijloc de a vinde mărfuri, iar marfa poate fi o cameră de hotel în Miami, o cutie de săpun pudră, sau o fiinţă omenească. Te vom vinde, Allison, fiindcă dac-o facem destul de bine vom vinde, în continuare, tiraje din cartea ta.

Allison îl privi cu groază.

– Nu-s o marfă pe-o tejghea! ţipă ea. Sînt o fiinţă omenească. Eu!

Paul îi puse o mînă pe braţ:

– Iubito, o ştiu şi eu, o ştii şi tu şi toată lumea din oraş ştie că toţi sîntem fiinţe omeneşti. Dar ceea ce vom face cu tine te va transforma într-o fiinţă foarte deosebită. Una pe care o vor recunoaşte milioane de oameni. Îţi vor şti numele, faţa şi cartea. Pe scurt, vom încerca să facem din tine o celebritate.

– Acum, cînd am redevenit din nou majoră, replică Allison, aş vrea să beau ceva, te rog.

– În momentul de faţă, nu se poate. După întîlnirea de azi, oamenii de-aici vor ţine minte că ai stat cu Jim Brody la masă şi n-ai băut cu el. De fapt, probabil va scrie în articol că nu bei, aşa că acum nu poţi să faci stînga-mprejur şi să strici iluzia.

– E ridicol.

– Oare? Ascultă. Te vom vinde ca pe un tip de geniu. O tînără fată dulce şi pură de la ţară, care a trăit ani de zile într-o anumită situaţie, pînă nu i-a mai putut

suporta destrăbălarea şi ipocrizia şi a explodat cu adevărul în tipar. Acum, publicul a prins deja ideea că fata aia dulce şi pură nu bea, aşa că ori de cîte ori te afli într-un loc unde oamenii şi-ar putea aduce aminte, n-al să bei. Nimic mai simplu.

– Toată povestea asta nu-i decît o minciună scandaloasă! comentă Allison.

– Nu tocmai, răspunse Paul. În Peyton Place nu se întîmplă la fel ca în romanul tău?

– Cum să nu. Dar, cu siguranţă, n-am vrut să insinuez...

– Ascultă, păpuşă. Vrei să ţi se vîndă cartea, sau nu vrei?

– Da, dar tot nu înţeleg...

O întrerupse din nou:

– Las-pe mine. Şi vorbeşte cu toţi cei cărora te prezint exact la fel cum ai vorbit cu Brody. Fă ce spun eu şi împreună vom transforma *Castelul lui Samuel* în cel mai mare succes pe care l-a cunoscut vreodată piaţa cărţilor.

Se uită la ceas.

– Haide. Ne-aşteaptă la C.B.S. peste douăzeci de minute. Îţi ia un interviu Jane Dodge. Emisiunea ei e dimineaţa, dar îşi înregistrează interviurile pe bandă.

– Am auzit-o, spuse Allison. Are o voce fermecătoare, profundă...

– Exact. Voce de înger şi sufletul unei adevărate căţele. Haide. Sper să găsim un taxi.

– Cu Jane, îi spuse Paul, înainte de a intra în studio, să nu rîzi de revistele pentru femei, organizaţiile de femei şi, în genere, nimic de-al femeilor. Este o Femeie profesionistă şi a făcut din asta o afacere mare şi profitabilă.

Jane Dodge purta o pălărie mare, mănuşi lungi negre şi fuma cu un port-ţigaret de abanos. Era atît de

lustruită şi precis machiată, încît lui Allison i se părea a fi un articol prefabricat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jake, ţipa Jane, cînd Paul o conduse pe Allison spre ea, ai de gînd s-o freci toată dup-amiaza sau înregistrăm o emisiune?

– Sînt aproape gata, Jane, răspunse omul numit Jake.

Se întoarse spre Allison:

– O, bună, drăguţo. Începem imediat, dacă idiotul ăla nenorocit termină odată cu pregătirile.

Ochii ei ageri şi tăioşi, cu ochelari verzi, pestriţi, parcurseră foaia cu însemnări pe care i-o dăduse Paul Morris, în timp ce mormăia printre dinţi.

– Nouăşpe. Peyton Place. Singură la părinţi. Prima carte.

Allison o privea, cu inima bătîndu-i nebuneşte.

– Gata, Jane.

Jane Dodge îl privi pe bărbatul cel nervos numit Jake şi, la semnul lui, începu să vorbească, cu vocea profundă şi blîndă pe care şi-o amintea Allison.

– Iar acum, doamnelor, spuse ea într-un microfon, am marea plăcere de a vă face cunoştinţă cu o fetiţă pe care am cunoscut-o acum cîţiva ani în Noua Anglie. Se numeşte Allison MacKenzie şi are abia nouăsprezece ani, dar mica mea prietenă a reuşit să ne păcălească pe mulţi. Ea este autorea noului şi senzaţionalului best-seller *Castelul lui Samuel* şi, fetelor, dacă încă n-aţi avut ocazia să citiţi această minunată carte, lăsaţi vasele în pace şi daţi fuga la librărie. Aşa, deci. Bună dimineaţa, Allison. Ce mai faci, draga mea?

Cînd totul se sfîrşi, lui Allison îi tremurau genunchii şi nu dorea decît să iasă din studioul încins şi înăbuşitor, la aer.

– Paul, scumpule, spuse Jane Dodge. Lasă-mi şi mie un exemplar din carte, da?

Iar Paul scoase din servietă un exemplar din *Castelul lui Samuel* şi îl puse pe biroul lui Jane.

– Mulţumesc mult, Jane, spuse el. A fost un interviu excelent.

Allison nu-şi mai putea lua ochii de la cartea pe care o pusese Paul pe birou.

– N-aţi citit-o? o întrebă ea pe Jane.

Jane o privi cu uimire, apoi izbucni în rîs.

– Iubito, spuse ea, cu frecţiile astea din zilele noastre, nici Lenny Lyons nu mai am timp să citesc.

După ce ieşiră, Allison se întoarse spre Paul:

– Am cunoscut oameni care lucrează în pădure şi nu au vocabularul femeii ăsteia. Iar în materie de ipocrizie cu două feţe, pe lîngă Jane Dodge, femeile din Peyton Place sînt nişte dulci copile.

– Posibil, replică Paul vesel, dar mii de femei o ascultă în fiecare dimineaţă. Iar mîine cînd vor asculta, au să te-audă pe tine. Şi apoi, vor alerga să cumpere *Castelul lui Samuel,* fiindcă aşa le-a spus Jane. Pentru că orice prietenă a dragei de Jane e şi prietena lor.

Ce porcărie, reflectă Allison obosită. *Iar acum, m-am băgat şi eu în ea. Vreau să-mi fie citită cartea. Vreau să fie un best-seller. Aşa că fac toate grozăviile astea. Ce uşor ţi-e să devii mincinos şi escroc, cînd îţi poţi spune că o faci cu cele mai bune intenţii.*

Paul opri un taxi, dar Allison îi spuse că voia să meargă pe jos. Ultimele cuvinte ale lui Paul, la plecare, au fost:

– Allison, vom vinde al naibii de multe cărţi.

Mergînd prin oraş spre întîlnirea cu David, avu un moment de ură feroce împotriva lui Paul. *Dar Paul n-are nici o vină,* îşi spuse, *el nu face decît treaba pentru care a fost angajat. Şi o face al dracului de bine. Eu sînt vinovata. Am devenit o precupeaţă. Nu fac munca pentru care m-am instruit. Acum ar fi trebuit să fiu acasă,*

cu Mike şi Constance, lucrînd la noul roman.

Însă nu numai emoţia publicării îi alunga gîndurile de la lucru, căci mai exista şi Lewis Jackman. Abia acum se gîndea la Lewis, pentru prima oară de cînd se întîlnise cu Paul, la *Kelly's,* atît de absorbită fusese de activităţile febrile ale publicităţii. Parcurgînd strada agitată, în după-amiaza însorită de primăvară, îşi aminti de glasul şi de atingerea mîinilor lui. *Asta contează,* medită ea, *nu cîteva minciuni spuse unor oameni care îşi cîştigă existenţa din minciună. Ceea ce se va întîmpla între Lewis şi mine, asta contează.*

În timp ce mergea spre cafeneaua unde o aştepta David, se gîndi la el cu un sentiment de vinovăţie. *Dar nu ne alegem subiectul dragostei,* continuă Allison în sinea ei. *Dragostea ne alege pe noi. Îndrăgostiţii găsesc mereu scuze pentru suferinţele pe care le pricinuiesc celorlalţi. Iar scuza este întotdeauna însăşi dragostea.*

Se întîlni cu David într-o cafenea italiană de pe West Fifties, un local întunecos, cu lumînări ce picurau pe plăcile de marmură ale meselor. Pereţii erau acoperiţi cu un material roşu închis care absorbea şi puţina lumină existentă. Existau oglinzi, pătate şi îngălbenite de vreme, în care îşi văzu faţa, unduitoare şi întunecată, ca prin fum. În spate se afla singurul obiect strălucitor din încăpere, un filtru de cafea argintiu, ornamentat. Cînd barmanul apăsă una dintre manetele lungi, din recipientele de cafea strînse compact fîsîiră aburi şi un elixir delicios, însăşi esenţa cafelei, se scurse picătură cu picătură, dintr-un robinet argintiu, într-o ceşcuţă.

David o privi pe Allison intrînd, căutîndu-l şi apropiindu-se de masa lui. I se păru că se mişca cu o siguranţă nou căpătată. Zîmbi în sinea lui. *Micuţa noastră Allison se maturizează,* observă el. Allison se trînti obosită pe scaunul din faţa lui, în timp ce chelnerul îi aducea cafeaua, şi îi povesti cele întîmplate peste zi. Îi spuse lui

David despre Paul Morris, Brody şi Jane Dodge.

David ascultă în tăcere, fără s-o întrerupă nici măcar o dată. Allison era prea plină de ea ca să observe cît se înfuriase David şi se miră cînd, terminînd de vorbit, îi auzi glasul tremurînd de furie:

– N-ai intrat în povestea asta ca să vinzi cărţi! Era vorba să fii scriitoare, nu cine ştie ce bufon în emisiunile de radio şi televiziune. Nu o idioată care se repede cînd o fluieră toţi reporterii depravaţi de mîna a cincea.

– Mai taci din gură, David! strigă Allison, de două ori mai înfuriată, întrucît cuvintele lui îi reproduceau propriile gînduri. Poate că ţie nu-ţi pasă de soarta cărţilor tale, dar pe mine mă interesează ce se întîmplă cu a mea. La ce bun să scrii, dacă nimeni nu citeşte ce scrii?

– Oamenii descoperă singuri cărţile bune, replică David. Iar *Castelul lui Samuel* e o carte bună. Oamenii şi-ar fi dat seama cu timpul, fără ca ziarele din ţară s-o anunţe cu surle şi tobe ca pe o scriere pornografică.

– Nu e pornografică! ţipă Allison.

– Eu *ştiu* că nu e. O ştii şi *tu*. Dar cei care citesc rubrica lui Jim Brody? Ăia n-or să vadă nimic din calităţile frumoase ale prozei tale. O vor cumpăra şi-o vor citi numai pentru descrierile sexuale explicite.

– Tu să-ţi vezi de treaba ta, replică Allison.

David se ridică. Scoase din buzunar o tăietură dintr-un ziar şi o aruncă pe masă.

– Află vestea cît e caldă, Allison. Interviul tău cu Brody a apărut în ediţia de seară. N-a pierdut timpul. Şi nici tu. Ai ceea ce ţi-ai dorit, Allison – succes cu S mare. Va fi interesant de văzut ce faci cu el, sau ce face *el* cu tine.

Zîmbi amar:

– Se pare că nu mai prea avem ce să ne spunem, nu-i aşa?

Şi ieşi. Un moment, Allison stătu nemişcată; apoi,

citi articolul lui Brody.

Se temea, însă, că David avea dreptate. Rubrica lui Brody era ceea ce Paul Morris numise „un scandal".

Dacă doriţi ca tînăra dumneavoastră fiică să înveţe pe pielea ei realitatea vieţii, scrisese Brody, *asiguraţi-vă că îşi petrece copilăria într-un oraş ca Peyton Place. Acest lucru s-a întîmplat cu tînăra autoare a unui senzaţional best-seller intitulat „Castelul lui Samuel". Iată o carte care nu iartă nimic.* Materialul se termina cu cuvintele: *Şi ce putem spune despre Allison MacKenzie, tînăra care a răsturnat bolovanul respectabilităţii din Noua Anglie pentru a dezvălui putregaiul de dedesubt? Ea declară, cu deplină nepăsare, că cifra de afaceri a magazinului vestimentar al mamei sale a scăzut cu cincizeci la sută şi că tatăl ei, directorul liceului din Peyton Place, probabil că-şi va pierde slujba. Însă nu credem că domnişoara MacKenzie are prea mari motive de îngrijorare. „Castelul lui Samuel" o va face celebră şi bogată.*

Un moment, se simţi cuprinsă de mînie şi silă, înfuriată de trădarea lui Brody. Apoi, mototoli încet tăietura din ziar, strîngînd cu putere în mînă ghemotocul. *Dacă asta-i regula jocului,* îşi spuse ea, *atunci aşa am să-l joc şi eu.*

Capitolul 4

În primele cinci zile ale şederii sale la New York, Allison a dat nouă interviuri pentru ziare şi radio. A fost intervievată de două ori la televiziune. Pînă cînd a terminat, devenise o actriţă rafinată, învăţase să contraservească şi să pareze cu cei mai abili interlocutori, să se gîndească de două ori înainte de a vorbi şi să-şi

formuleze răspunsurile cu atîta grijă, încît pînă şi celor mai puţin etici reporteri le era greu să-i denatureze declaraţiile.

În seara care avea să fie ultima la New York, a cinat împreună cu Lewis Jackman la un fabulos restaurant nou, care făcea furori. Era unul dintre localurile postbelice „cu cont deschis"; acolo nu se cheltuiau niciodată bani reali, ci numai din fondurile companiilor. Lista de bucate era atît de lungă încît doar oamenii cu mult timp liber apucau s-o citească pe toată şi numai un gurmand profesionist înţelegea ce citea. Chelnerii stăteau alături, pentru a traduce, pe lîngă servit.

Şeful de sală îi conduse pe Allison şi pe Lewis la una dintre mesele „bune", rezervate celebrităţilor. Aceste mese înconjurau o fîntînă arteziană din marmură albă, unde jeturile de apă se înălţau ca nişte copaci exotici.

Chelnerul-şef se înclină în faţa lui Allison, cînd îi trase scaunul.

– Sîntem foarte onoraţi să vă primim la noi, domnişoară MacKenzie, spuse el, iar Allison îi adresă surîsul graţios şi indiferent pe care succesul o învăţase să-l folosească.

– Sînt foarte mîndru de tine, Allison, spuse Lewis. Cu doar cîteva săptămîni în urmă, erai o simplă prozatoare, iar acum, eşti scriitoare.

Zîmbetul lui iubitor risipi ironia din cuvinte, dar Allison înţelese ce voia să spună şi surîse cu amărăciune.

Trecuseră doar cinci zile? se întrebă ea, cu mirare. Îşi amintea inocenţa ultragiată de a fi descoperit că Jane Dodge nu-i citise romanul. Dintre toţi cei care-o intervievaseră de-atunci, numai un singur reporter declarase că l-ar fi citit; iar unul spusese că-l „examinase". Dar cu toţii, pînă la ultimul, păreau că scriau despre el în cunoştinţă de cauză.

O smulse din gînduri apariţia la masă a unui om de afaceri mătăhălos, care se opri lîngă scaunul lui Allison, cerîndu-i un autograf pe menu. Îi oferi micul lui creion de aur.

– E pentru soţia mea.

Bărbaţii care-i cereau autografe zîmbeau întotdeauna a scuză şi afirmau că soţiile lor le doreau. Allison îşi scrise numele pe marginea lată a menu-ului şi i-l înapoie solicitantului, cu un zîmbet.

Ce absurd, îşi spuse ea, *ce prostie nenorocită* e *totul.* Şi totuşi, o atrăgea ca un magnet. Numai un sfînt sau un psihopat, îşi spuse ea, s-ar fi retras de bună voie din lumea celebrităţii, într-un turn de fildeş. Era o lume pe care Allison o visase de mult timp, de pe vremea cînd era mică şi făcea cu Selena schimb de reviste cu vedete de la Hollywood. Se hotărîse: dacă trebuia să plătească un preţ pentru toate astea, atunci avea să-l plătească. Dar nu intenţiona s-o apuce pe urmele lui David, furişîndu-se pe uşa din dos. Era tînără, dar nu atît de tînără încît să mai creadă că arta se putea găsi numai într-un apartament cu apă rece.

– Să-ţi comand, Allison? întrebă Lewis.

– Te rog.

Şi, în timp ce chelnerul aştepta cu creionul pregătit deasupra carneţelului, iar stewardul veni să se consulte cu Lewis privind lista de vinuri, Allison îşi aminti ziua cînd străbătuse oraşul pe jos, pentru a se întîlni cu David la cafenea. De-atunci, se gîndise de multe ori la acea întîlnire. Succesul, conştiinţa faptului că aproape peste tot oamenii o priveau, îi trezeau suspiciuni faţă de ea însăşi şi fiecare mişcare a ei. *O fac fiindcă aşa vreau,* se întreba ea adeseori, în ultima vreme, *sau numai pentru că Succesul mi-o cere?*

Se întreba dacă nu cumva provocase anume cearta cu David, dacă nu intrase în cafenea cu dorinţa incon-

ştientă de a pune capăt relaţiei lor. David era un memento al vechii ei vieţi, al zilelor dinainte de a fi devenit scriitoare, cînd era doar o simplă prozatoare, luptîndu-se să realizeze ceva. Îl depăşise.

Allison se pomenea uneori gîndindu-se – în acele rare momente cînd noua ei viaţă îi lăsa cît de cît timp de gîndire – că Succesul aducea cu sine o maturizare fantastic de accelerată. Îi amintea de acele flori a căror deschidere era forţată pentru a răspunde la cerinţele pieţei. Maturitatea putea să fi fost provocată pe căi artificiale, dar i se părea totuşi reală. Aducea cu ea o sensibilitate accentuată, o percepţie mai profundă şi mai acută.

Noua intuiţie îi dezvăluia uneori lucruri pe care ar fi preferat să nu le vadă. Despre David, de exemplu. Supărarea lui din cafenea, îşi dădea acum seama Allison, era motivată parţial de invidie. O invidia pentru succesul ei, care lui îi părea pesemne prea facil. David muncise ani de zile, publicase patru romane şi nu primise nici una dintre compensaţiile materiale pe care le vedea acum şiroind în poala lui Allison. Acest lucru îl făcea să devină înverşunat şi răutăcios, în momentul cînd ea avea cea mai mare nevoie de înţelegerea lui.

Pentru Allison, era încă o lecţie despre complexitatea vieţii. Brusca revelaţie a lui David asupra propriei lui lipse de succes, o dezvăluire impusă de cunoaşterea lui Allison, îl schimbase, la fel de sigur pe cît şi pe Allison o schimbase cucerirea succesului.

Ar trebui să existe o cale de a ordona succesul, îşi spuse Allison, în timp ce chelnerul îi servea consommé fierbinte cu cireşe dintr-un bol de argint. *În măsura cea mai potrivită. În cantităţi perfecte pentru fiecare, nici prea mult, nici prea puţin.* Dar ştia că nu putea fi orînduit astfel. Viaţa nu se lăsa controlată, nu putea fi modelată conform tiparelor dorite.

După ce al treilea vînător de autografe îi întrerupse cina, Allison îi spuse lui Lewis:

– Mă simt ca o escroacă. Ştiu că nu-s decît eu, mica Allison MacKenzie. De ce n-o înţeleg şi toţi ceilalţi?

– Sînt orbiţi faţă de această realitate simplă, draga mea, de o altă realitate simplă: nu te cunosc. Cînd se uită la tine, văd persoana publică, femeia creată de către Paul Morris, editori şi reporteri.

O luă de mînă. N-o făcea prea des; de obicei, în public era circumspect, continuînd cu aparenţa relaţiei editor-scriitor.

– Nu ţi se poate întîmpla nimic rău, Allison, cîtă vreme *tu* nu uiţi cine eşti cu adevărat.

– N-am să uit niciodată.

– Da, nu cred c-ai să uiţi. Cred că bunul tău simţ practic din Noua Anglie te va proteja. Nu-mi fac griji pentru tine, Allison. Şi nici tu nu trebuie să-ţi faci. Te rog, încearcă să te simţi bine atîta timp cît durează. Ştii, unul dintre faptele cu care încă nu te-ai confruntat e acela că s-ar putea să nu ţină o veşnicie.

– Atîta timp cît durează, repetă ea expresia; suna precum căruţa pe drumul spre ghilotină; o pedepsea. Te iubesc din multe motive, Lewis, şi nu în ultimul rînd pentru minunatul tău talent de a arunca peste mine o găleată cu apă rece exact la momentul potrivit.

– Şi eu te iubesc. Iar vinul ăsta şi – arătă el spre Allison – faţa asta, îmi trezesc pofta să plecăm de-aici. Vreau să fiu singur cu tine.

Allison îşi luă poşeta.

– Spune-i şoferului să se grăbească, îi zîmbi ea lui Lewis, fără a-şi lua ochii de la el.

Peste cîteva minute, se aflau într-un taxi, iar Lewis îi comanda şoferului:

– Repede, dom'le. Mergem în vizită la un prieten bolnav.

– Umblă multe boli, amice, răspunse taximetristul. Primăvara-i cea mai periculoasă perioadă a anului. Tre' s-aveţi grijă.

Allison făcu un efort să-şi stăpînească rîsul. Îşi îngropă faţa în umărul lui Lewis. Acesta o sărută pe creştetul capului, mîngîind-o uşor pe obraz şi pe gît.

Iar cînd au ajuns în camera lui Allison, deşi petrecuseră împreună fiecare seară, s-au privit cu dorinţă pătimaşă, cu o foame intensă, şi au început să se caute, dezbrăcaţi încă abia pe jumătate.

După aceea, au stat de vorbă în întuneric, fumînd, pînă în zori. Allison i-a spus că urma să-şi ia un apartament în New York.

– Vreau să fiu lîngă tine, Lewis. Vreau să-ţi fiu alături cînd ai nevoie de mine. Pentru mine, căsnicia nu are nici o importanţă.

N-are acum, răspunse Lewis în gînd, *dar va avea, va avea.* Ştia ce sorţi cumpliţi le stăteau împotrivă dar, iubind-o, dorind-o, îi acceptă planurile, fără să spună nimic despre toate neajunsurile. *Totul e că am trăit atît de mult şi am văzut cu atît mai multe decît ea,* îşi mai spuse Lewis.

Iar Allison stătea cuibărită în adîncitura ocrotitoare a braţului său, întrebîndu-se: *Am ales formula asta fiindcă, acum, o căsnicie mi-ar da planurile peste cap? E posibil să nu doresc să-mi împart izbînda cu nimeni?* Iar după ce în sfîrşit adormi, începu să geamă dureros, chinuită de vise.

La amiază, cînd se trezi, Lewis plecase. Îi lăsase un bilet pe birou: *Iubito, numai prezenţa ta lîngă mine, azi dimineaţă cînd m-am trezit, m-a putut convinge că totul nu a fost doar cel mai minunat vis din viaţa mea.*

Allison zîmbi, împăturind biletul. Comandă micul dejun în cameră şi îi ceru centralistei să-i facă legătura la Peyton Place. Dorea să le spună lui Mike şi lui Con-

stance că avea să rămînă la New York.

Tocmai îşi sorbea sucul de portocale, cînd telefonul sună. Era Constance. Allison o întrebă, jubilînd:

– Nu-i aşa că-i minunat, mamă? *Castelul lui Samuel* a apărut doar de douăsprezece zile şi deja e pe lista de best-seller-uri din *Times* şi *Tribune!*

– Mă bucur atît de mult pentru tine, iubito, răspunse Constance.

– Mamă? Ce este? S-a întîmplat ceva, mamă, îmi dau seama după cum vorbeşti.

– O, iubito, i se frînse vocea lui Constance. O, draga mea, contractul lui Mike n-a m-ai fost reînnoit.

– *Ce?*

– Aşa e. Toţi ceilalţi de la şcoală au încheiat contractele pentru anul viitor, cu excepţia lui Mike. L-au dat afară.

– Dar de ce? întrebă Allison. I-au prezentat vreun motiv?

– Au spus doar că după părerea lor ar fi mai bine pentru toată lumea dacă şi-ar găsi de lucru în altă parte.

– Ei, ca să vezi ce şmecherie idioată şi scîrboasă!

– Lasă, iubito, o temperă Constance. Vino doar acasă cît poţi de repede. Trebuie să ne gîndim la mutare.

Allison îşi făcu repede bagajele şi, înainte de a pleca de la hotel, îi telefonă lui Paul Morris.

– Ştii ce s-a întîmplat, cu toată publicitatea ta nenorocită? Tatăl meu şi-a pierdut postul!

– Cum!? strigă Paul.

– L-au concediat. Dat afară. Roiu'. Aşa-i destul de clar?

– Allison, nu te mişca de-acolo. Vin imediat.

– Nu te deranja. Plec în clipa asta, acasă.

– Allison, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întîmplat!

– Nu e nimic de spus, începu Allison să plîngă. Doar

că a terminat cu Peyton Place, atîta. Va trebui să ne mutăm, iar mama mea e nevoită să-şi vîndă casa.

– Allison, îmi pare nespus de rău. Cred că e mai bine să te duci acasă. Te sun eu în cîteva zile.

Apoi, îi telefonă lui Lewis la editură, dar era plecat şi nu-i putu lăsa decît un mesaj impersonal la secretară.

După cum avea să spună ulterior Paul Morris, concedierea lui Rossi nici n-ar fi putut interveni într-un moment mai potrivit. În seara aceea, ziarele duceau lipsă de ştiri şi s-au repezit asupra subiectului. Înainte ca Allison să fi ajuns acasă, primele pagini ale gazetelor din Boston erau acoperite cu titluri negre despre ea şi familia ei.

DIRECTORUL LICEULUI DIN PEYTON PLACE CONCEDIAT strigau ziarele, iar sub titluri era tipărit articolul. Conform presei, Michael Rossi fusese concediat pentru că fiica lui vitregă, Allison MacKenzie, scrisese o carte şocantă despre un orăşel din Noua Anglie. Paul Morris avusese grijă ca titlul cărţii să figureze cît mai vizibil. Allison îşi ţinea ziarele mototolite în poală, pe cînd trenul cotea pe serpentine spre Peyton Place.

Doamne sfinte, ce-am făcut, plîngea ea în tăcere.

Capitolul 5

Era luna mai, iar procesul de transformare a Noii Anglii într-o enormă pensiune estivală începuse. De-a lungul „Coastei Stîncoase" din Maine şi în „Inima Regiunii Lacurilor", „Sus în Munţii Albi" din New Hampshire şi „Printre Colinele Verzi" din Vermont, vilele de vară erau zugrăvite în straturi subţiri de vopsea albă care avea să se scorojească şi să se desprindă spre sfîrşitul

lui iulie. Patronii de hoteluri desprindeau scîndurile de la ferestre şi se întrebau dacă balansoarele de pe verandă mai puteau suporta încă un sezon de legănări aproape neîntrerupte.

Toate oraşele care se lăudau cu cîte o atracţie de orice fel erau năpădite de anunţuri: „Camere. Cu ziua. Cu săptămîna. Cu sezonul." Iar hotelurile mai exclusiviste publicau în *New York Times* reclame discrete cu „propunem rezervări". Terenurile de golf erau nivelate şi tunse, cele de tenis asfaltate proaspăt, piscinele erau curăţite şi umplute, iar pernele de creton reveneau pe tăbliile fotoliilor de răchită.

Departamentul şoselelor angaja mînă de lucru suplimentară pentru a aduna ambalajele şi sticlele de bere aruncate de excursioniştii estivali, iar mărfurile din magazinele localnicilor se scumpeau cu douăzeci la sută. Nordul Noii Anglii se pregătea să se lanseze în singura mare industrie care-i mai rămăsese – turismul.

În Peyton Place, Ephraim Tuttle se asigura că ventilatoarele circulare din tavanul prăvăliei erau în stare de funcţionare şi întindea prelata ce umbrea vitrina. În acompaniamentul remarcilor ironice ale lui Clayton Frazier şi ale celorlalţi bătrîni care ocupaseră lăzile din jurul sobei cît fusese iarna de lungă, Ephraim scotea rulourile de stambă uní şi pînză imprimată din pachetele de plastic şi le alinia în şir pe tejghea.

– Dau culoare locului, spunea el defensiv, ca în fiecare primăvară. Sezoniştilor le place culoarea.

– Prostia dracu', răspunse Clayton Frazier.

– Ie-dară, încuviinţă Ephraim.

Dar, cu toate acestea, în aceeaşi după-amiază începu să-şi demonteze soba cu lemne şi cărbuni, iar bătrînii se mutară pe băncile din faţa tribunalului, vizavi. În Peyton Place, se declarase oficial deschiderea „Sezonului".

Peyton Place nu era un oraş turistic în adevăratul sens al cuvîntului, căci nu avea lac, litoral oceanic sau munte propriu. Însă excursioniştii estivali în drum spre Vermont, la vest, spre Munţii Albi, la est, sau spre Canada, la nord, obişnuiau să ocolească prin Peyton Place, în ceea ce numeau ei „o mică abatere". Cei mai morbizi dintre vizitatori se înghionteau unul pe altul şi-şi aminteau că „ăsta-i oraşul cu fata aia care şi-a omorît tatăl". Îşi conduceau maşinile cu înnebunitoare încetineală prin faţa Casei Cross şi spuneau: „Era taică-său vitreg şi l-a îngropat în ţarcul de oi, uite-acolo după casa aia." În acest an, însă, veneau să se uite la castelul lui Samuel Peyton.

– Ăsta-i locul despre care-a scris fata aia în carte.

– Ai citit-o?

– Normal. Mi-a plăcut la nebunie. Aşa de ca-n viaţă.

– Am auzit că localnicii din Peyton Place tună şi fulgeră din cauza cărţii.

– Ştiu. Bietul taică-său şi-a pierdut slujba din cauza asta. Ei, ceea ce dovedeşte ce-am zis eu dintotdeauna. Noua Anglie e minunată s-o vizitezi, da' n-aş vrea să trăiesc aici.

– Au nişte minţi fantastic de înguste, nu?

– Dac-aş fi în locul lui Allison MacKenzie, m-aş teme pentru viaţa mea. Fără glumă. Unele dintre chipurile localnicilor par efectiv ca de piatră.

– Şi pare să fie atît de dulce. Am văzut-o la televizor şi arată atît de drăgălaşă.

– Cînd am ştiut că venim pe-aici, am luat în torpedou un exemplar din *Castelul lui Samuel.* Fac prinsoare că dacă-i găsim casa şi mergem acolo, o să ne dea un autograf.

– Hai să-ntrebăm pe cineva.

– Pe unul din bătrînii care stau acolo.

Maşina bleu deschis decapotabilă opri la bordură, în

faţa tribunalului, iar bătrînii de pe bănci, fără a da impresia că o făceau, le priviră atenţi pe cele două femei ce coborîră pentru a se apropia de ei. Femeile purtau şorturi albe identice şi bluze tricotate în dungi, iar pe unghii aveau lac roşu desprins. Erau încălţate cu sandale făcute în întregime din barete subţiri, cu tocuri ce bocăneau pe asfalt, şi aveau nasurile înroşite de soarele din ajun. Purtau ochelari de soare în rame roşii, de formă harlequin, şi genţi foarte mari. Se opriră în faţa lui Clarence Mitchell, care stătea la capătul băncii celei mai apropiate de ele.

Printre pleoapele pe jumătate închise, Clarence văzuse încetinind maşina cu număr din alt stat. De cum se oprise, scosese din buzunar un briceag şi o bucată de lemn şi începuse s-o cioplească.

– Îţi vine-o pereche de frum'seţi, îi spuse el vecinului său.

– Cincizeci de ani, cum mă vezi şi cum te văd, şi s-echipară s-arate ca de şaispce.

– Socot că şi-a pus ţîţarnice de fier pe sub ăle bluze? întrebă speculativ Clarence.

– Precis. Fără alea, le-atîrnau ugerele pîn-la buric.

– Mă scuzaţi, îi spuse lui Clarence prima femeie. Sînt doamna James Delafield, iar dumneaei este doamna William Cameron.

Tăcu, dar cînd Clarence îşi văzu mai departe de cioplit, continuă:

– Am dori să găsim casa unde locuieşte Allison MacKenzie. Ne-aţi putea arăta drumul, vă rugăm?

Clarence îşi ridică privirea.

– Cine?

– Allison MacKenzie, repetă doamna James Delafield.

Bătrînul făcu o mutră foarte nedumerită.

– N-auzii de nici un MacKenzie p-aicea, răspunse el.

Auzişi tu, John?

John Barton îşi ridică pălăria de pe ochi, privind-o pe femeie.

– Nnţ, făcu el. Nu stă p-acilea nimeni cu numele ăsta, din cîte ştiu eu.

– Dar *trebuie* s-o cunoaşteţi, protestă doamna William Cameron. E foarte vestită. A scris o carte de mare succes.

– Cine are mare succes? întrebă Clarence.

– Ei, un *roman,* se enervă doamna James Delafield. Un best-seller. Toată lumea vorbeşte despre el. *Castelul lui Samuel.*

– Io, unu', nu prea am timp de citit, răspunse Clarence şi reveni la cioplitul lui.

Femeile mai stătură nehotărîte un moment, după care vorbi Clayton Frazier, care pînă atunci tăcuse.

– Ce-ar fi să-ncercaţi în cartea de telefon. Pare-mi-se că dacă stă p-aici-şa cineva cu numele de MacKenzie, în cartea de telefon tre' să fie.

Cele două femei se luminară la faţă.

– Ei, sigur că da! exclamă doamna James Delafield. De ce nu ne-om fi gîndit la asta, Elaine?

Doamna William Cameron îi zîmbi lui Clayton Frazier.

– Cum să nu, spuse ea. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

În timp ce femeile se înapoiau la maşină, un chicotit aproape neauzit se propagă pe toată lungimea băncilor. În cartea de telefon din Peyton Place nu figura nici un MacKenzie.

– E, astea cel puţin nu era de la ziare, spuse Clarence. Ăia mereu te ia la-ntrebări şi vrea să te tragă-n poză. Măcar de-atîta, bravo lor.

– Mhm. De două ori într-o viaţă-i de două ori prea mult pentru orişicine. Sau orişice oraş, la o adică.

– Mhm. De data asta a fost şi mai răi decît cînd cu Lucas Cross.

– Mhm. Da' de-astă dată n-a mai durat aşa de mult.

– Îţi dă ţie mîna să vorbeşti, Clayton. După cît de pretenos fuseşi cu gazetaru-ăla din Boston, prima oară.

– Şi-am fost pretenos cu el şi-a doua oară, răspunse Clayton. Băiat de treabă, Tom Delaney. Mereu a fost.

– Bine ţi-ar mai sta la New York sau prin alt oraş ca ăla, Clayton. Mereu ţi-ar apărea poza-n ziare.

– Asta, spuse Clayton mîndru, în timp ce-şi trăgea pălăria la loc pe ochi, fin'că-s un gen din Noua Anglie tipic da' fercheş, cu-o mutră cioplită din granitul patriei mele de baştină. Aşa a şi scris, taman în *Daily Record.*

Bătrînii rîseră din nou şi se rezemară de spătare, odihnindu-se la soare şi privind traficul de pe strada Ulmilor.

Tumultul şi zarva generate de apariţia *Castelului lui Samuel,* precum şi publicitatea atent cultivată de Paul Morris, fuseseră de scurtă durată, dar decisive. Romanul lui Allison ajunsese pe locul întîi al listelor de best-seller-uri din întreaga ţară, iar la sfîrşitul celei de-a doua săptămîni din iunie, Bradley Holmes a telefonat cu cea mai mare veste din toate.

– Allison?

– Da, Brad.

– L-am vîndut la Hollywood!

Allison se aşeză brusc.

– Hollywood? ţipă ea. Dar, Brad, e minunat! Nu-mi pot da seama cum vor fi în stare să facă vreodată un film din el, dar tot minunat e.

– Nu mă-ntrebi ce-am primit în schimb? întrebă Brad.

– O, rîse scurt Allison, uitasem!

– Două sute de mii de dolari, anunţă Brad, cu aceeaşi cuviosie cu care ar fi intonat „În numele Tatălui, al

Fiului şi al Sfîntului Duh."

Allison rămase cu gura căscată.

– Brad, pentru Dumnezeu! Nu-mi vine să cred.

– Totuşi, e adevărat. Jackman ia zece la sută, iar eu tot zece la sută. Asta te lasă cu o sută şaizeci de mii de dolari.

– E incredibil. Aproape indecent.

– Lasă, iubito. După impozite, singurul care-o să mai pară indecent va fi guvernul. Poţi veni vineri la New York să semnezi contractul pentru film?

– Cred că da, dacă trebuie.

– Prin Peyton Place cum mai e?

– La fel. Oamenii continuă să nu-mi vorbească, în majoritate, iar Mike nu are de lucru.

– Familia ta plănuieşte să se mute?

– Nu. Au aceeaşi părere ca şi mine. Mike încearcă să-şi găsească o slujbă printr-un oraş din apropiere dar, pînă acum, nu l-a primit nimeni.

– Nu fi tristă, Allison. *Vindem* cărţi.

– Ştiu, răspunse ea, ştiind încă dinainte de-a închide că, dacă-l întreba pe Brad *La ce preţ?*, i-ar fi dat răspunsul cel mai practic. *Cu trei dolari nouăşcinci bucata,* ar fi spus el.

Allison se aşează obosită la birou, unde o aştepta un vraf de corespondenţă. La început, fusese emoţionant să primească scrisori de la admiratori. Cîtă vreme un singur cuvînt admirativ pentru *Castelul lui Samuel* era suficient ca s-o facă fericită, Allison deschidea acum scrisori după scrisori conţinînd numai laude faţă de opera ei. De pe tot cuprinsul Statelor Unite, oamenii îi scriau spre a-i proslăvi talentul şi curajul pe care-l demonstrase demascînd orăşelele închise în sine drept ceea ce erau.

Însă existau şi scrisori defavorabile, multe dintre ele anonime, acuzînd-o pe Allison că lucrarea ei era un

gunoi şi o mizerie nemeritînd nici măcar să fie arsă. Unii bărbaţi îi trimiteau scrisori pline de obscenităţi, în timp ce alţii o cereau în căsătorie, iar cîţiva se oferiseră să vină la Peyton Place pentru a o „salva din cloaca aia". Allison şi Constance împărţeau scrisorile în teancuri pe care le numeau „bune" şi „rele", iar seara Mike le citea pe toate cele rele cu glas tare, jucînd rolurile autorilor atît de cabotin, încît Allison şi Constance se prăpădeau de rîs.

Însă, cu toate că Allison rîdea, scrisorile negative erau ca o carie dentară la care mintea ei, asemenea unei limbi iscoditoare, revenea mereu şi mereu. Uneori, era deprimată pînă aproape de lacrimi şi copleşită de ideea că lumea era alcătuită în întregime din femei ca acelea care, după ce citiseră *Castelul lui Samuel,* o urau. Furia lui Constance semăna cu a unei tigroaice căreia îi era ameninţat puiul.

– Ce tupeu nenorocit! striga Constance. Cine ştie ce căţea stricată la cap, al cărei bărbat se culcă probabil cu tîrfa satului, are obraz să-i scrie aşa ceva lui Allison!

– Allison, spuse Mike calm, femeile care scriu asemenea scrisori sînt bolnave. Bolnave de invidie, lăcomie şi gelozie. Nu plînge. Poate suna cam răsuflat, dar încearcă să-ţi pară puţin rău pentru ea.

– Dar de ce mă urăşte? se văicări Allison, părînd exact ca o elevă de gimnaziu care n-a fost invitată la o petrecere. Ce i-am făcut?

– Ai scris o carte bună, ai fost plătită pentru ea şi ai ajuns celebră, declară scurt Mike. Aşa merg lucrurile pe lumea asta.

Allison se întorsese în Peyton Place de o lună, împărtăşind împreună cu Mike şi Constance involuntarul exil al acestora. Petrecea nopţi agitate, umblînd prin casă, incapabilă să adoarmă, incapabilă să citească. Invariabil, zorii o găseau la masa din bucătărie, scriindu-i

scrisori lungi lui Lewis. O durea trupul de dorul lui; în singurătate, dragostea pentru el se înteţea. Trăia pentru scrisorile lui, care soseau aproape zilnic, pline de o iubire tandră, învăluitoare.

Atît Mike cît şi Constance îi spuneau să plece, asigurînd-o că nu avea nici un motiv să rămînă. Dar nu putea să-i părăsească. Le adusese toată acea năpastă pe cap şi ştia că prezenţa alături de ei era un act de devotament de care aveau în acele momente mare nevoie.

Nu le spusese despre Lewis. Acesta era un secret pe care nu-l destăinuia nimănui. Îl strîngea la piept cu o frică superstiţioasă, ca şi cum s-ar fi temut că, rostit cu voce tare, se putea risipi în văzduh.

Capitolul 6

Peyton Place se împărţise net în două tabere. Oamenii erau fie alături de Allison MacKenzie, fie împotriva ei şi nu exista nici un teren intermediar. Majoritatea nutreau faţă de ea o duşmănie aproape înspăimîntătoare. Cei ce comiseseră fapte incomparabil mai grave decît acelea descrise în *Castelul lui Samuel* erau primii care să se revolte, atacînd-o pe Allison.

– De unde ştie toate porcăriile alea din carte, dacă nu le-a făcut ea însăşi?

– Niciodată n-a văzut sau n-a auzit aşa ceva în Peyton Place!

– Io-ntodeauna am socotit că Rossi ăla e prea arătos şi sclivisit pentru binele lui propiu.

– Nici n-ai crede că poate Constance să înghită nişte fapte ca astea.

– Allison asta a fost mereu o încrezută. Şi mincinoasă.

– Ar trebui să-i alungăm din oraş cu căţel cu purcel.

– Ei, Rossi n-o să mai predea aici, pe-asta v-o garantez, spuse Roberta Carter. Am avut grijă de el, Marion Partridge şi cu mine.

Şi atîta lucru era adevărat. Charles Partridge fusese ales în comitetul şcolar, cînd Leslie Harrington se hotărîse să nu mai candideze, însă cînd s-a pus problema lui Rossi şi a contractului său, bătrînul Charlie n-a mai avut nici un cuvînt de spus în faţa nevesti-sii şi a Robertei.

– Nu va preda aici, Charles, insistă Marion. Şi cu asta am terminat. Roberta şi cu mine votăm contra lui şi nu poţi face nimic.

– Oraşul ăsta a fost întotdeauna decent, adăugă Roberta, şi a avut o şcoală decentă. Allison MacKenzie n-a învăţat limbajul de mahala la liceul din Peyton Place şi nici din oraşul nostru nu şi-a dobîndit cunoştinţele despre obscenităţi şi perversiuni. Tinerii învaţă de-acasă asemenea lucruri.

Cu excepţia lui Ted, îşi spuse Roberta, simţind un fior greţos în stomac, ca întotdeauna cînd se gîndea la Ted şi la soţia lui, Jennifer. Toată viaţa fusese un băiat bun şi cuviincios, pînă se însurase. Acasă, nu avusese niciciînd parte decît de cuminţenie şi decenţă. Jennifer îl învăţase toate răutăţile acelea.

– Ai perfectă dreptate, Roberta, fu Marion de acord. Crede-mă, cunosc oamenii şi rareori mă înşel. I-am spus întotdeauna lui Charles că Constance MacKenzie nu e ceea ce pare. Niciodată n-am să mai pun piciorul în magazinul ăla al ei, de-asta poţi fi sigură. Şi-aşa a fost destul de rău cînd a angajat-o pe Selena Cross, o ucigaşă mărturisită, să lucreze pentru ea, dar să-şi mai trimită şi fata, sînge din sîngele ei, pe calea pierzaniei,

asta întrece măsura.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă dezgustat Charles Partridge.

– Charles, replică glacial Marion, nu e nevoie să iei numele Domnului în deşert. Vorbeşti ca un personaj din cartea aia scîrboasă.

– Spun „Of, pentru numele lui Dumnezeu", de cînd am învăţat să vorbesc, i-o întoarse Charles.

– Mă rog, interveni Roberta, eu, cu siguranţă, nu i-aş tolera lui Harmon asemenea vorbe.

– Te cred, răspunse Charles, cu o rară prezenţă de spirit. Probabil că ţi-ai făcut plinul de la Doc Quimby.

– Charles! i-o reteză Marion cu voce îngheţată. Ajunge!

– Nu te simţi prost, Marion, spuse Roberta. Charles ştie că nu se cade să-i vorbeşti de rău pe morţi.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, repetă Charles.

În acel moment, Doc Swain intră în sala consiliului şcolar, anunţînd:

– De cum se termină întrunirea pentru rugăciuni, aş dori să spun cîteva cuvinte despre reangajarea lui Mike Rossi.

– Prea tîrziu, replică Roberta.

– S-a supus deja la vot, îl informă şi Marion. Comisia de învăţămînt se declară, cu data de azi, împotriva reînnoirii contractului lui Mike Rossi.

Charles Partridge ridică din umeri, indicîndu-i lui Matt că încercase, dar zadarnic.

– Acum, că tot am venit, spuse Matt, cred că voi spune oricum ce am de spus.

– Dacă ai ceva de spus, poţi vorbi la şedinţa orăşenească, Matt, îi răspunse Roberta.

Matt n-o luă în seamă.

– Domnule preşedinte, începu el, iar Charles răspunse repede:

– Catedra îl recunoaşte pe doctorul Matt Swain.

Matt se postă la masa lungă de consiliu, vizavi de Roberta şi Marion.

– Se pare că nu ne-am mulţumit s-o ţintuim la stîlpul infamiei pe Allison MacKenzie, pentru a fi avut curajul de a dezveli o oglindă în care să ne vedem pe noi înşine, acum mai trebuie s-o atacăm şi prin intermediul tatălui ei adoptiv, pedepsind un om nevinovat fiindcă a avut *curajul* de a-i sta alături fiicei sale.

Doc Swain îşi vîrî mîinile în buzunare, aplecîndu-se înainte, cu privirea spre cei de la masă.

– Este o zi tristă pentru noi toţi, continuă el, cu glas scăzut. A trecut mult timp de cînd pe aceste locuri, bunicii noştri, acei bieţi nebuni rătăciţi, socoteau curajul o virtute.

Ridică tonul:

– Vă întreb un lucru, doamnelor. Un lucru vă întreb. Vom începe de-acum înainte să răsplătim laşitatea? Întrucît curajul a devenit, după părerea dumneavoastră, o crimă demnă de a fi pedepsită, propun să le ridicăm statui bărbaţilor care-şi bat nevestele şi-şi abandonează copiii.

Roberta se foi nervoasă în scaun, cu buzele strînse într-o linie subţire. Parcă ar fi crezut că, rămînînd cu gura închisă, nu mai auzea cuvintele lui Matt.

– Cu ani în urmă, continuă el, cu ani în urmă, mă temeam că Peyton Place e prea izolat de lume. Acum, mă tem de contrariul. Mă tem că ne-am apropiat prea mult de neghiobia – ba chiar, de ceva mai grav decît neghiobia – care bîntuie astăzi prin ţara noastră. Radioul şi televiziunea reprezintă o binecuvîntare cu două feţe. Am impresia că încercăm să ne dăm în spectacol – dar în cel mai rău mod.

Roberta îşi drese glasul, iar Marion încercă să-i atragă atenţia lui Charles Partridge, dar doctorul Swain

nu le aşteptă.

– Ne-am alăturat cu înverşunare restului ţării. Dăm ceasurile înapoi şi-i imităm pe vînătorii de vrăjitoare care sînt o ruşine în paginile istoriei noastre. Noi, cei care ne mîndrim mai presus de orice cu individualismul nostru, cerem acum ca toată lumea să se conformeze. Să fie ca noi, să gîndească la fel ca noi – că de nu, exilul îi aşteaptă.

Se răsuci spre Charles, spunîndu-i cu voce obosită:

– Cred că asta e tot, Charlie. Singura speranţă care mi-a mai rămas e că într-o zi – şi sper să fie mai devreme, nu mai tîrziu – vom privi în urmă la ceea ce-am făcut şi vom avea bunul simţ de a ne fi ruşine de noi înşine. Vă mulţumesc, doamnelor, pentru bunăvoinţa cu care m-aţi ascultat.

Şi se întoarse, ieşind din sală, unde Roberta şi Marion rămăseseră amuţite.

– Aud cumva o moţiune de suspendare?

Marion şi Roberta nu erau singurele femei din Peyton Place care încetaseră să-şi mai facă tîrguielile de la *The Thrifty Corner Apparel Shoppe* al lui Constance. Zeci de femei ce cumpăraseră exclusiv de la ea făceau acum expediţii comerciale la Concord şi Manchester, avînd grijă ca şi fiicele lor să procedeze la fel. Din cînd în cînd, cîte un soţ, pe furiş ca un amator pe cale să jefuiască o bancă, se strecura în magazin să cumpere cîte o pereche de şosete, dar de cele mai multe ori păstrau şi bărbaţii distanţa.

– O să se răsufle, spunea Constance, hotărîtă să ţină magazinul deschis. Nu peste mult, vor găsi alt subiect de tocat şi-au să se-ntoarcă. Ca să-mi aducă bîrfele cele mai noi, dacă nu de altceva.

Matthew Swain îşi exprima zgomotos scandalizarea, oricui era dispus să-l asculte. Cei ce nu ascultau de bună voie, aveau braţul apucat în strînsoarea de fier a

medicului şi erau siliţi să stea nemişcaţi, în timp ce Matthew vorbea, fără a-şi alege deloc cuvintele.

– De ce naiba vă prefaceţi atît de ultragiaţi? şi-a întrebat el cîţiva pacienţi. Poate păcăliţi voi oraşul, dar pe mine nu mă puteţi păcăli.

După care, doctorul avea şanse să smulgă un crîmpei de bîrfă sau scandal despre pacient însuşi, iar la plecare, acesta părea foarte dispus ca pe viitor să-şi ţină gura despre *Castelul lui Samuel.*

Seth Buswell, conform politicii sale dintotdeauna, nu lua partea nimănui în *Peyton Place Times.* Publica însă numai critici favorabile ale *Castelului lui Samuel,* şi numai scrisorile pozitive pe care le primea din acest motiv. Şi-a menţinut poziţia, în ciuda scăderii numărului de reclame şi a abonamentelor anulate, iar Allison n-ar fi aflat nimic, dacă nu-i spunea Norman Page:

– Ieri şi-au retras abonamentele cincisprezece oameni. Nu ştiu cît timp o să mai reziste.

Allison se duse imediat la Seth.

– Apreciez tot ce-ai făcut, Seth, dar te rog, nu-ţi mai produce singur rău în felul ăsta. Publică şi părerile proaste. Dumnezeu ne e martor că sînt o mulţime. Iar cît despre scrisorile nefavorabile, ţi le pot aduce cu roaba.

Seth îi zîmbi:

– Mai ţii minte, Allison, ce mi-ai spus odată, demult, despre oamenii pe care poţi conta că rămîn drepţi?

– Da. Îmi amintesc.

– Ei bine, acum stau drept. Contează pe mine.

Îşi luă haina.

– Destul cu mutrele lungi şi vorbele nobile. Hai pînă la *Hyde's.* Îţi ofer o cafea.

– Mulţumesc, Seth, răspunse umilă Allison.

– Bărbia sus, Allison. Vine vara. Atunci se vor întîmpla destule, iar oamenii vor avea despre ce să vorbească.

– Sper, îl luă Allison de braţ, în timp ce traversau Strada ulmilor.

Şi, pe măsură ce treceau săptămînile, curgînd din primăvară înspre vară uşor ca untul care se topeşte, cuvintele profetice ale lui Seth au început să se adeverească.

Capitolul 7

Într-o după-amiază de duminică, la vîrsta de şase ani, Timothy Randlett l-a imitat pe Al Johnson cîntînd *Mammy.* Acest unic spectacol a fost suficient pentru a o convinge nu numai pe mama lui, Peg Randlett, ci şi un întreg contingent de mătuşi, unchi şi veri care se destindeau în *living-room*-ul familiei Randlett, digerînd în linişte o masă consistentă, că Timothy era născut să devină actor.

– Am ştiut dintotdeauna că e deosebit, i-a spus Peg Randlett soţului ei, Sam. Are un talent din naştere.

Sam Randlett mai avea cinci fraţi şi patru surori, fiind primul din familia lui care „se aranjase". Sam era maistru într-o distilerie din Newark, New Jersey, şi cîştiga, conform lexicului familiei, o leafă bună pe săptămînă. Dar cînd Peg a început să cheltuiască banii într-un mod pe care cumnatele şi cumnaţii ei îl denumeau cu ghiotura, pe lecţii de dans şi dicţie pentru Timothy, Sam s-a revoltat.

– Banii nu se cîştigă aşa uşor, Peg, spuse el. Muncesc pe brînci pentru o leafă săptămînală. Prea mult, pentru ca tu s-o arunci pe prostii.

– Sam, cred că trebuie să-ţi fie ruşine. Un om în situaţia ta să-i interzică propriului său fiu nişte avantaje.

– Doamne miluieşte! Ăsta-i avanţaj, să cheltuieşti banii ca să-l îmbraci pe băiat în costum de catifea şi să-l pui să se dea în spectacol în faţa familiei, duminică de duminică? Dacă nu ţi-e cu supărare, soră-mea Helene crede că e ceva în neregulă cu Tim. Tot timpul stă cufundat într-o lume a visurilor şi nu vrea să se joace cu verii lui, ca oricare alt copil.

– Helene e o femeie fără suflet, replică Peg. Are trei copii tîmpiţi şi un bărbat care niciodată n-a fost în stare de nimic şi nu-i decît invidioasă pe tine şi pe Tim.

– Peg, de-ajuns! strigă Sam. Este sora mea şi-i o femeie de ispravă.

– Atunci spune-i să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala, i-o întoarse Peg. Dacă-i aşa de grozavă, măcar atîta lucru să facă.

– N-am să mai permit. Transformi băiatul într-un fandosit şi-un fătălău.

– Timmy va fi un celebru actor, cînd o să fie mare, şi nici tu, nici vreun frate sau soră de-a ta n-or să-i stea în drum. Aşteaptă numai să vezi, Sam Randlett. Într-o zi, o să-ţi pară rău.

La vremea cînd Tim a împlinit nouă ani, planurile lui Peg Randlett erau gata demult. Într-o zi, după ce Sam plecase la distilerie, şi-a urcat fiul şi valizele într-un taxi care-i aştepta, a poposit pe la bancă, de unde a extras toţi banii dintr-un cont comun de economii pe care-l avusese împreună cu Sam şi a luat împreună cu Tim trenul spre Hollywood, California.

Timmy Randlett avea o claie de păr cîrlionţat negru-albăstrui, doi ochi enormi, albaştri-verzui şi mina palidă a unui băiat de cor. Deşi era doar de-o inteligenţă medie, avea o distincţie remarcabilă pentru un băiat de vîrsta lui şi învăţase de mic să primească ordine şi îndrumări. În plus, după cum s-a exprimat un producător de la Hollywood, Timmy ştia să plîngă artis-

tic. Unul dintre marile studiouri de la Hollywood l-a distribuit într-un rol de orfan năpăstuit care e adoptat, îmblînzit, învăţat şi iubit de un bătrîn şi scorţos căpitan de vapor, numai pentru ca serviciile sociale să intervină şi să încerce a îndepărta copilul din acel mediu neconvenţional şi neigienic. Însă activista trimisă cu ancheta socială este tînără şi drăguţă, iar marinarul care-l ajută la far pe fostul lup de mare e tînăr şi chipeş şi amîndoi descoperă faptul că bătrînul e în realitate tatăl mamei orfanului, care a fugit de-acasă la vîrsta de şaisprezece ani ca să se mărite cu un saltimbanc de bîlci. Trosnitorul final al filmului îl reprezenta pe orfan aşezat în poala omului despre care ştia acum că era bunicul, cuprinzîndu-i cu braţele sale subţiri pe activista socială şi pe marinar, cu lacrimi de recunoştinţă curgîndu-i pe obrajii palizi. Filmul se intitula *Cel mai mic căpitan de vapor* şi l-a transformat pe Timmy Randlett într-o stea care a strălucit pe firmamentul Hollywood-ului pînă cînd băiatul a împlinit cincisprezece ani. Atunci, a devenit un fost, cu picioare slăbănoage, piept concav şi coşuri.

Peg s-a întors în Est împreună cu fiul ei. A luat un apartament în New York şi a avut grijă ca Timmy să-şi termine studiile. Dar nu era uşor. La Hollywood, casele cu cîte douăzeci de camere, cincisprezece servitori şi piscine sînt scumpe, fără a mai vorbi despre limuzinele cu şofer, blănuri, bijuterii şi costume de comandă. La vîrsta de şaisprezece ani, Timmy, care acum se numea Tim, mai avea doar foarte puţini bani. Producătorii şi regizorii care o îmbiaseră pe Peg Randlett cu bani, atenţii şi oferte în timpul scurtei cariere a lui Tim, refuzau acum pînă şi să-i mai răspundă la telefon, iar oamenii o hărţuiau cu probleme ca gazele, chiria şi datoriile de la bancă neachitate. A murit cînd Tim avea nouăsprezece ani, urîndu-şi fiul pentru că-i dăruise totul şi apoi, tocmai cînd începuse şi ea să se obişnuiască, se compromi-

sese cu stîngăcia şi acneea lui. Peg Randlett ar fi trebuit să se agaţe de viaţă cu ceva mai multă hotărîre, căci, pe la vîrsta de douăzeci de ani, Tim Randlett începuse lungul şi laboriosul drum al revenirii.

În următorii cincisprezece ani, Tim Randlett a muncit din greu la fiecare contract de actorie pe care l-a putut primi. Juca în melodrame şi îl interpreta pe VooDoo Magicianul într-un serial radiofonic. Primea rolişoare în montările de pe Broadway şi roluri ceva mai mari în trupele itinerante. Odată cu începuturile televiziunii, s-a pomenit angajat aproape încontinuu, dar pleca totuşi în fiecare vară din New York, pentru a juca împreună cu diverse companii în turneu. Prin hambare, corturi şi pavilioane vechi construite din placaj rupt, în săli de teatru şi cinema ale oraşelor mici şi satelor, Tim Randlett era o vedetă.

Avea treizeci şi şase de ani, în vara cînd a semnat contractul cu compania Barrows pentru a juca în repertoriul *Teatrului Barn* din Silver Lake, la opt mile spre nord de Peyton Place. Sosise la lac doar de trei zile, cînd a venit Seth Buswell, cerîndu-i să-i dea un interviu.

– Sînt de la *Peyton Place Times,* spuse Seth. Nu e un ziar prea grozav, după standardele din marile oraşe, dar avem o oarecare circulaţie. Va fi publicitate gratuită pentru piesa dumneavoastră, dacă nu mai mult.

Tim tocmai terminase o partidă de înot de după-amiază şi stătea pe plajă, ştergîndu-se cu un prosop alb. Era puţin mai înalt de un metru optzeci, cu trup zvelt, care atrăgea femeile şi invidiile bărbaţilor vîrstnici şi burtoşi. Părul său negru-albăstrui era înspicat cu alb la tîmple, dar avea un chip bronzat tînăr, neridat. Seth Buswell se bătu peste burta lată, oftînd.

– Sigur, răspunse Tim. Şi am auzit despre Peyton Place. Cred c-a auzit toată lumea, de cînd a apărut *Castelul lui Samuel.* O cunoaşteţi pe fata care l-a scris?

– O cunosc de cînd era atîtica.

– Minunat! Mi-ar face plăcere s-o cunosc. Credeţi că se poate aranja?

– Posibil, răspunse Seth. Vreţi să faceţi o plimbare pînă la Peyton Place? Putem sta de vorbă pe drum.

– Aşteptaţi-mă zece minute, pînă mă-mbrac, spuse Tim.

Seth se aşeză pe un ciot de copac, privindu-l pe actor cum se îndepărta în fugă, spre o clădire din celălalt capăt al plăjii. Se uită la ceas şi oftă din nou.

Nu e nevoie decît de unul ca el, pentru ca unul ca mine să se simtă bătrîn, gras şi nătărău, îşi spuse el, cu jale.

Mai tîrziu, în aceeaşi după-amiază, Selena Cross a încuiat în urma ei uşa de la *Thrifty Corner* şi a traversat strada, spre braseria lui Hyde, pentru o cină solitară. În acea seară, Joey era invitat la o petrecere cu clasa şi n-avea să vină acasă pînă la nouă şi jumătate. Selenei nu-i plăcea să mănînce de una singură în Casa Cross.

– 'seara, Selena, o salută Corey Hyde, cînd se aşeză într-un separeu. Joey a ieşit în vîjîială?

– S-a dus cu clasa să prăjească scoici la iazul Meadow, răspunse Selena.

– Aha. Merg cam încet vînzările la *Thrifty Corner*, nu-i aşa?

– Ne descurcăm, spuse Selena, cu o oarecare undă de nemulţumire în voce.

Fusese o zi lungă şi călduroasă, iar Selena, în aproape nouă ore, vînduse numai o singură bluză, două perechi de şosete şi o agrafă de prins părul.

– Mare păcat, după mine, spuse Corey. Atîta tărăboi, numai pentru o cărticică. Încucătura proştilor, cum îi zic eu.

– Ce-aveţi bun la cină, domnule Hyde? întrebă Selena. Mor de foame.

– Friptură la ceaun, răspunse Corey, cam dezamăgit de nesociabilitatea Selenei.

– Atîta tot?

– Nnţ. Mai am nişte tocăniţă de porc, dac-o vrei, da' nu-i bună de nimic. Mai mult grăsime. Turiştii, însă, o mănîncă. Mai am şi nişte budincă de peşte, da' aia-i din conservă.

Selena oftă, ridicîndu-şi de pe gît părul negru, bogat.

– Îmi puteţi face o salată? Ceva rece, cu mulţi castraveţi.

– Sigur. Mai bag în ea şi nişte crab, dacă vrei. Da' asta nu-i o masă suficientă pentru o fată care-a muncit din greu toată ziua.

Selena trecu peste remarca despre munca grea.

– Iau salata, domnule Holmes. Cu crab şi un pahar mare de ceai rece.

Deschise o carte, începînd să citească.

– Humph, mormăi Corey, pornind spre bucătărie. Nu-i în firea Selenei să fie-aşa de arţăgoasă.

Şi nici nu era. Mai tîrziu, însă, Selena însăşi a trebuit să admită că era foarte des „arţăgoasă", vorba lui Corey, sau, cum spunea ea, „iritată". Uneori, chiar şi pe Joey îl lua din scurt.

– Ai astenie de primăvară, sau aşa ceva, spunea el.

– Astenie de primăvară vara? întreba Selena.

– Nu despica firul în patru. Te sîcîie ceva şi-ncerc să găsesc un termen politicos.

Selena avu nevoie de mult timp pînă să recunoască faţă de ea însăşi că se plictisea. Nu numai de magazin şi de vînzările scăzute, ci şi de ea şi de viaţă. Ocazional, ieşea la cină cu cîte unul dintre comis-voiajorii care soseau la *Thrifty Corner,* dar prin cercul lor intim se dusese repede vorba. „Selena Cross nu se bagă-n pat cu oricine." Aşa că, în majoritate, o invitau bărbaţii mai vîrstnici şi potoliţi. Îl vedea mai des pe Peter Drake,

tînărul avocat care o apărase la proces. Peter o ducea la dans şi uneori la teatru, în Boston. Luau adeseori cina împreună, fie la restaurantele din White River, fie acasă la Selena, şi, cel mai important lucru din toate pentru ea, Peter şi Joey se înţelegeau bine. De fiecare dată cînd o invita în lume, Peter o cerea de soţie şi de fiecare dată răspunsul era acelaşi:

– Nu pot, Peter.

– Nu iubeşti pe nimeni altcineva, nu-i aşa, Selena?

– Ştii mai bine decît mine.

– Te mai gîndeşti cumva la Ted Carter?

– Nu mă mai gîndesc la Ted. Nici măcar antipatic nu mi-e.

– Selena, sînt îndrăgostit de tine.

– Ştiu. Îmi pare rău, Peter.

– Nu-i vorba numai de povestea aia cu Lucas, aşa-i? Nu te temi de mine pentru că sînt bărbat, sau aşa ceva?

– Peter, vrei te rog să încetezi cu psihiatria de două parale la colţ de stradă? Lucas n-a fost un bărbat, a fost un animal. Nu l-am considerat niciodată om, iar ceea ce-mi amintesc despre el nu mă transformă, cu siguranţă, într-un caz care necesită tratament. Acum vrei te rog să mă laşi în pace?

– Selena, ce aştepţi? Ce doreşti?

– Nu ştiu, ţi-am mai spus. Nu ştiu ce mă sîcîie.

– Te iubesc, Selena. Nu-ţi cer să mă iubeşti şi tu dintr-o dată. Mărită-te cu mine. Poate, cu timpul...

– Nu pot, Peter. Aş vrea să pot, dar nu pot.

Totuşi, existau momente cînd Peter Drake îi aducea o anume consolare. Îşi putea rezema capul pe umărul său, transferîndu-i necazurile ei. *Dacă l-aş lua de bărbat, ar fi bun cu mine. Şi cu Joey.* Alteori, însă, cînd plictiseala începea s-o înţepe ca un pulover miţos, provocîndu-i mîncărimi de enervare şi nemulţumire, îşi spunea: *Tare plicticos mai e şi Peter. Toată dragostea*

lui nu-i decît un foc de paie. E obositor şi mi-aş dori să-şi găsească o fată bună, să se aşeze la casa lui şi să mă lase în pace.

Sînt o scroafă, îşi spunea ea, în plină autoflagelare. *Peter e generos şi bun şi ar trebui fie să mă mărit cu el, fie să-l las cu ale lui.*

Dar timpul trecea şi Peter continua s-o curteze, iar Selena continua să spună nu.

Uneori, se trezea noaptea, leoarcă de transpiraţie şi simţindu-şi bătăile puternice, dureroase, ale inimii.

Ce se întîmplă cu mine? se întreba ea, în panică. *Încotro mă îndrept? Asta-i tot ce mă aşteaptă în viaţă?*

Adeseori, se surprindea într-o atitudine de aşteptare, dar nu putea înţelege ce anume aştepta, nici pe cine, nici de ce.

– Poftim, îi puse Corey Hyde farfuria în faţă. Salată de crabi. Ţi-ajunge atîta maioneză?

– E perfect, domnule Holmes, răspunse Selena. Vă mulţumesc.

– Mănîncă. Ai să te simţi mai bine.

În momentul cînd Selena îşi înfigea furculiţa în salată, Seth Buswell opri maşina în faţa braseriei lui Holmes.

– Nu ştiu cum e acolo de unde vii, îi spuse el lui Tim Randlett, dar în Peyton Place e ora cinei. Încă vreo oră, n-o putem deranja pe Allison MacKenzie. Haide. Să-ţi ofer un sandviş.

– Bine, zîmbi Tim. Va fi noaptea mea nebunatică în oraş.

Selena Cross îşi înălţă capul, cînd auzi uşa braseriei deschizîndu-se.

– Na, ca să vezi noroc! exclamă Seth. Acum putem să mîncăm cu tine, Selena.

Selena abia dacă-l cunoştea pe Seth. Ochii ei îi priviră pe aceia ai omului de lîngă el şi nu şi-i mai putu desprinde. De obicei, observa toate trăsăturile unei per-

soane pe care o vedea pentru prima oară. Privirea ei asimila fiecare detaliu de culoare, constituţie şi îmbrăcăminte, însă acestui străin nu-i vedea decît ochii. Aveau o culoare verde-albăstruie, de genul pe care Selena îl numea întotdeauna în sinea ei „ochi norocoşi", căci obervase aceeaşi culoare în fotografiile oamenilor chipeşi şi talentaţi, cei pe care zeii îi potopiseră cu prisos de daruri, lăsînd în urmă ochii albaştri-verzui ca singur semn vizibil al generozităţii lor.

– Selena, spunea Seth, dumnealui este Tim Randlett. Tim, Selena Cross.

Seth parcă ar fi tras de o pîrghie, deblocînd-o, astfel încît să se poată mişca şi vorbi din nou.

– Îmi pare bine, domnule Randlett, îl salută ea. Bună, Seth. Luaţi loc, vă rog.

– Tim, aci de faţă, e în turneu cu teatrul de vară la Silver Lake, spuse Seth. Este actor.

– Da, ştiu, răspunse Selena. V-am văzut în filme, domnule Randlett.

Tim rîse.

– Trebuie că eraţi foarte mică. E mult de-atunci.

– Nu chiar atît de mult. Prietena mea, Allison MacKenzie, şi cu mine mergeam la cinematograf în fiecare sîmbătă.

– Şi, apropo de Allison... începu Seth, uitîndu-se la ceas, mai bine am mînca şi...

– Da, îl întrerupse Tim Randlett. Dacă trebuie s-o vizitaţi, domnule Buswell, cred c-ar fi bine să vă grăbiţi.

Se întoarse spre Selena.

– Îmi permiteţi să iau cina împreună cu dumneavoastră?

Selena închise cartea şi-şi ridică ochii spre el.

– Da, răspunse. Da. Mi-ar face foarte multă plăcere.

După cum i-a spus Seth Buswell lui Matthew Swain, în aceeaşi seară, la un păhărel:

– Şi atunci mi-am dat seama că eram *de trop,* cum se zice.

– Şi cine zice? întrebă Matthew, prin începuturile unor slabi aburi de alcool.

– O gaşcă de zîne cu care-am fost la colegiu, replică Seth, cu o demnitate de scotch-cu-apă. Nu că m-aş fi însoţit cu ele, dacă nu ţi-e cu supărare, dar uneori le auzeam conversaţiile.

– Seth, spuse Matthew Swain, eşti unul dintre puţinii membri rămaşi în viaţă ai speciei cunoscute, ca artişti ai balivernelor. Dacă te-ai apropia vreodată de-o zînă, ai fugi ca mînat de draci, făcînd pe tine de frică pentru virtutea ta.

– Iar dumneata, domnule, eşti un babalîc spurcat la gură.

– Oi fi eu spurcat la gură şi babalîc, dar n-aş fi în vecii vecilor atît de nătîng încît s-o las pe Selena cu te miri ce actor agăţat de mine. De unde ştii ce fel de om e?

Seth îşi învîrti gheaţa în pahar.

– Părea un gen destul de decent.

– Ce vrei să spui cu asta? Gen destul de decent.

– Păi, ştii tu. Politicos şi cu dialog elevat.

– Pe dinafară, preciză Matthew Swain. De unde ştii cum e pe dinăuntru?

– N-am stat cu el destul timp ca să ştiu. Şi, chiar dac-aş fi stat, şi reieşea ca fiind un nesimţit, nu puteam face nimic. Ăia doi s-au uitat doar unul la altul, iar aerul dintre ei s-a încărcat îndeajuns ca să-i provoace oricui şocuri electrice.

– Mănînci rahat şi vorbeşti ca un poet adolescent, mugi Matthew. Chestii de-astea nu se-ntîmplă în realitate.

Seth Buswell îşi termină băutura şi-şi mai turnă una.

– Ba se întîmplă, Matt, spuse el categoric. Da, se întîmplă. Am fost acolo şi am văzut cu ochii mei.

Capitolul 8

În Peyton Place, trotuarele asfaltate se înmoaie vara şi se întipăresc urmele în formă de U ale călcîielor care rămîn acolo pentru totdeauna. Iazul Green Meadow era plin de copii ce se bălăceau şi chiuiau şi, cît era ziua de lungă, greierii ţîrîiau în copaci. Dar era o vară plăcută, cu ploaie proporţională cu timpul însorit, astfel că sălbăticiile dinspre nord erau aproape tropical de luxuriante. Totul prezenta o bogăţie masivă de verdeaţă coaptă, spre uimirea fermierilor cu spinări de granit, prea obişnuiţi fie cu seceta, fie cu recoltele pipernicite datorate lipsei totale a soarelui.

– Chestia asta are ceva aproape indecent, comentă Kenny Stearns cu glas tare, retezînd încă un trandafir roşu de pe una din tufele sale peste măsură de încărcate. Privi verdeaţa densă a gazonului şi-şi văzu mărul cu povara de fructe pîrguite atît de grele, încît ramurile se aplecau aproape pînă la pămînt.

În anul acela, era uşor să arunce aproape totul în vina verii verzi, aproape nemaiîntîlnite. La fabrica *Harrington,* muncitorii chiuleau de la lucru şi priveau pe ferestrele atelierelor, în timp ce Leslie urla de furie neputincioasă şi acuza vremea. Fetele care se agăţaseră de virginitatea lor cu o tenacitate de lipitori acum capitulau, cu mici chiţăieli de tortură plăcută, cererilor iubiţilor lor adolescenţi. Se întorceau acasă cu fundul acoperit de oţetar sălbatic, braţele muşcate de ţînţari şi părul plin cu ace de brad.

Matthew Swain i-a spus lui Seth Buswell:

– Dacă toate himenele pierdute-n pădure în vara

asta ar fi puse cap la cap, ar ajunge de-aici pînă pe Saturn.

Taţii învinuiau mamele, mamele acuzau băieţii, băieţii dădeau vina pe fete, fetele şi-o reproşau singure şi toată lumea condamna vremea pentru toate, în afară de comportarea Selenei Cross. Pentru Selena, în ochii celor din Peyton Place nu încăpea nici o scuză.

– Cine-i tipul?

– Un actor de pe la Silver Lake.

– A venit aici tocmai de la New York.

– Jucasă-n filme de cinematograf.

– Hmph. Credeam c-o fată ca Selena să aibe mai multă minte. La urma urmei, nu e ca şi cum s-ar fi născut ieri şi nu ştia ce face.

– Ie-dară. Aiasta-i o fată-nvăţată de mică cum stă lucrurile-n viaţă. Şi-ncă pe pielea ei.

– Ai zice c-avea un strop de ruşine o fată ca asta. Da', nu. Uită-te la ea cum se fîţîie drept pe sub ochii la tot oraşu'.

Pentru Selena Cross, era o vară atît de insuportabil de dulce, încît fiecare moment părea aproape ca o durere. O chinuia neputinţa de a se agăţa de fiecare secundă ce trecea, de a trebui să lase orele să treacă şi, în cele din urmă, întreaga zi.

– Cînd eram tînără, spunea ea, credeam că ştiu tot ce e de ştiut despre dragoste.

– Şi acum ce ştii, iubito? o întrebă Tim, mîngîindu-i pielea interioară, moale, a braţului. Vreau să zic, acum, cînd eşti o babetă de douăşcinci de ani?

– Ştiu că pînă acum habar n-am avut de nimic, întoarse ea capul, pentru a-şi rezema uşor fruntea de bărbia lui.

Stăteau unul lîngă altul culcaţi pe plajă la Silver Lake, vorbind încet, cu zîmbete scăldate de soare.

– Ăsta-i chinul de cel mai rău soi, şopti Tim, cu

buzele lipite de urechea ei. Să stau întins lîngă tine şi să te pot atinge numai pe bucăţele. Urechea, mîna, glezna. E o formă de masochism.

Ca de obicei, glasul lui o atingea adînc, astfel că tot trupul i se înfioră de emoţie.

– Mă înroşesc cumva peste tot cînd îmi vorbeşti aşa? îl întrebă ea.

– Nu tocmai, o tachină Tim. Oricine se uită la tine n-ar crede decît că te-a ars puţin cam tare soarele.

– Nu m-a ars.

– Selena, dacă nu te ridici să vii cu mine imediat, aici pe plajă o să aibă loc o scenă îngrozitoare, fiindcă urmează să-ţi scot costumul de baie exact în trei secunde.

Selena se ridică în capul oaselor.

– Haide, îl chemă ea, conducîndu-l spre maşină.

Din momentul cînd îl cunoscuse pe Tim, în braseria lui Hyde, Selena ştiuse ce-avea să se întîmple între ei şi se întrebase, de asemenea, cum avea să se sfîrşească acea relaţie fără prea mari şanse de reuşită. Emoţia dintre ei părea efemeră ca să i se spună pe nume, prea delicată pentru a fi folosită ca piatră de temelie.

– Hai să facem o plimbare, îi spusese Tim în acea primă seară, după ce terminaseră cina.

Şi îl urmase imediat. Afară, el o luase de mînă şi se plimbaseră prin oraş pînă la Parcul Memorial.

– În insulele din Mările Sudului sînt nopţi ca asta, spuse el.

– Zău? întrebă Selena. Vorbeşte-mi despre o insulă din Mările Sudului.

– Noaptea e exact ca acum. Complet neagră şi plină de stele. Simţi mirosul a o sută de flori diferite în acelaşi timp, iar parfumul lor te umple de un dor şi de o îngrijorare cum n-ai mai cunoscut niciodată. Te culci pe o plajă albă, iar oceanul e doar o şoaptă la picioarele tale,

blînd, supus şi deloc înspăimîntător. Poţi să întinzi mîna şi să atingi luna, dacă vrei, şi ai simţi-o moale ca bumbacul în palmă.

– Ce frumos, spuse încet Selena, aş vrea să pot merge într-o zi acolo.

Tim o privi:

– Eşti acolo în clipa asta. Nu-i simţi mirosul, atingerea?

– Chiar aşa este?

– Cred că da.

– Dar nu ştii?

– N-am fost niciodată, însă sînt sigur că aşa e.

Selena se îndreptă de spate, pe banca unde se aşezaseră.

– Vrei să spui că nici n-ai fost acolo? Ai născocit totul, cu florile şi luna?

Tim rîse:

– Da. Le-am inventat.

Selena îi zîmbi în întuneric:

– Eşti exact ca Allison MacKenzie. Şi ea făcea la fel cu mine, cînd eram în şcoală. Scornea cele mai fantastice lucruri, pînă o credeam, după care rîdea şi-mi spunea că ea inventase totul.

– Atunci, e mult mai cinstită decît mine. Uneori, inventez lucruri şi devin atît de reale, încît le cred pînă şi eu însumi şi niciodată nu mărturisesc adevărul.

Rămaseră astfel mult timp, cu mîinile înlănţuite uşor, Selena ţinîndu-şi capul pe umărul lui. Tim îi vorbi despre munca lui la New York şi Hollywood, despre cum fusese cîndva situaţia lui şi cum avea să devină din nou.

– Celebritatea nu are decît un singur defect, încheie el. După ce ai cunoscut-o, nu mai poţi trăi niciodată fără ea.

– Ăsta chiar e singurul ei defect? întrebă Selena.

– Poţi fi sigură. Şi să nu crezi toate prostiile pe care

le citeşti, că ar fi altfel. Să nu le iei în serios pe reginele ecranului, cînd îţi spun ce greu e să fii bogat, faimos şi solicitat. Toate se smiorcăie despre lipsa discreţiei, dar lasă-le singure cinci minute şi se şi reped să-i telefoneze agentului, întrebînd unde-a dispărut toată lumea.

– Şi tu?

– Nu. Eu, cel puţin, sînt sincer în privinţa asta.

– Şi numai în privinţa asta eşti sincer?

Tim îi întoarse mîna cu palma în sus şi o sărută.

– Nu, spuse el. Voi fi sincer şi cu tine.

Trecuse de miezul nopţii, cînd s-au întors pe jos pînă la casa Selenei.

– Intră să-l cunoşti pe fratele meu, Joey, îl pofti ea.

– Mi-ar face mare plăcere să-l cunosc pe fratele tău Joey, răspunse Tim. Şi pe mama şi pe tatăl tău şi pe oricine mai ai.

Selena îşi simţi mîna crispîndu-se într-a lui.

– Mama şi tatăl meu au murit, spuse ea. Nu-l mai am decît pe Joey. Sîntem doar Joey şi cu mine.

Tim îi simţise schimbarea.

– Îmi pare rău, zise el. Dar tot aş vrea să-l cunosc pe Joey. Şi va trebui să telefonez după un taxi.

– Un taxi?

– Da. Cumva, trebuie să ajung înapoi la Silver Lake.

– Dar cum ai ajuns aici?

– Cu ziaristul ăla – cum îl cheamă?

– Seth Buswell, îşi aminti Selena. Şi am o veste proastă pentru tine. În Peyton Place nu există taximetre. Credeam că ai venit cu maşina ta.

– Nici o problemă, spuse Tim, în timp ce intrau în living-ul Selenei. Voi sta la un hotel.

– Nu în Peyton Place, replică ea. Aici nu credem în hoteluri. Atrag doar turiştii.

– Salut, spuse Tim.

Joey Cross îl privi cîteva momente.

– Salut, răspunse el în cele din urmă.

– Joey, făcu Selena prezentările, el e Tim Randlett.

– Ştiu, zise Joey.

– Zău? rîse Tim. Minuscula mea faimă s-a răspîndit atît de repede în Peyton Place?

– Nu, replică Joey, pomenindu-se că rîdea împreună cu Tim. Am auzit că te-ai cunoscut cu Selena la *Hyde,* la ora cinei.

– Şi asta, interveni Selena, intrînd în bucătărie să facă o cafea, e povestea oraşului Peyton Place. Joey, adu nişte cearceafuri şi o pătură din debaraua cu aşternuturi. Tim stă aici peste noapte.

– Perfect, spuse Joey. Mîine, oraşul va avea cu-adevărat despre ce să vorbească.

Mai tîrziu, Selena zăcea nemişcată în pat. În casă domnea o asemenea tăcere, încît nu auzea decît sunetul propriei sale respiraţii şi bătăile inimii. Nu se putea destinde, ci stătea rigidă, cu toţi nervii din trup încordaţi de conştienţa prezenţei lui Tim, adormit pe canapeaua din *living-room.* O străbătu un resentiment acut.

Cum poate dormi? se întrebă ea, furioasă, la fel de enervată pe ea însăşi ca şi pe el.

Peste cîteva minute, însă, auzi un sunet. Tim tuşise, după care îi auzi ţăcănitul brichetei.

Selena zîmbi în întuneric şi reuşi să adoarmă.

În mai puţin de o săptămînă, Peyton Place vorbea aproape numai despre Selena Cross şi Tim Randlett. Tim îşi petrecea cu ea fiecare moment liber de la teatru, iar acum Connie Rossi venea zilnic la *Thrifty Corner,* pentru ca Selena să-şi poată lua liber.

– Cel puţin, prinde bine la afaceri, îi spuse Connie lui Mike. Oamenii vin la magazin în speranţa de a auzi bîrfe despre Selena.

– Cînd faci cunoştinţă cu el? întrebă Mike.

– Vineri. Vin la cină.

– Perfect, răspunse Allison, intrînd în cameră. Îmi va putea vorbi despre Hollywood.

– Mă întreb, spuse Mike, care membru al nobilei noastre populaţii s-a autoales să-i spună lui Tim Randlett totul despre Selena Cross.

– Nu ştiu, răspunse Connie, dar poţi paria că o s-o facă cineva.

Şi, evident, cineva o făcu. Teatrul *Barn* aplica metoda de a lua în fiecare an un grup de tineri pe care administraţia îi numea ucenici. Contra unei sume apreciabile, ucenicilor li se permitea să picteze decoruri, să lucreze ca plasatori, să se ocupe de recuzită şi de orice altă activitate situată sub demnitatea actorilor. Printre aceştia se număra şi o fată înaltă, cu picioare lungi, din White River, numită Helen Doud, care îl zărise pe Tim Randlett în momentul cînd sosise la Silver Lake şi se hotărîse să şi-l însuşească. Cînd Tim a început să facă drumuri zilnice la Peyton Place, Helen n-a pierdut vremea şi i-a povestit, cu detalii explicite, despre Selena.

– Tatăl ei vitreg, spuse ea. L-a omorît cu sînge rece. Era în marină şi a venit acasă în permisie, iar ea l-a omorît cu cleştii de la sobă. Apoi, l-a îngropat în ţarcul oilor.

– De ce? întrebă Tim, aprinzîndu-şi o ţigară şi suflînd alene un inel de fum.

– Cum adică, „de ce"? se lamentă Helen, revoltată de lipsa reacţiei lui.

– Adică, de ce şi-a omorît Selena tatăl vitreg?

– A, păi, la proces a reieşit că era caz de incest. Cel puţin, aşa i-au zis ei. Dar sînt destui pe-aici care nu cred. O fi fost Lucas Cross un beţiv, dar mulţi nu-l cred în stare să-i fi făcut una ca asta Selenei.

– Ce anume? întrebă Tom.

Helen roşi.

– Păi, ştii tu. Cum am zis. Incest.

– Şi tu o crezi?

Helen se înfuriase.

– Nu înţeleg ce te-ndeamnă să mă interoghezi. În fond, ţi-am spus-o numai pentru binele tău propriu.

A doua zi, Tim s-a dus la biblioteca publică din White River şi a consultat colecţiile ziarelor din Boston care relataseră despre procesul Selenei. Cînd a terminat, a stat mult timp fumînd şi privind firele de praf jucînd într-o rază de soare ce cădea oblic pe podeaua bibliotecii. Fără a şti ce se întîmplă, personalitatea şi caracterul lui Tim se transformau pentru a satisface noile cerinţe ale situaţiei cu care se confrunta acum.

Uneori, personalitatea unui actor e ca o tablă goală. Cînd se confruntă cu un nou rol, tabla e scrisă, iar actorul devine ceea ce citeşte, pînă cînd rolul a fost jucat. Atunci, tabla e ştearsă şi gata pentru un nou rol.

Cînd a părăsit biblioteca din White River, în după-amiaza aceea, Tim Randlett ştia că trebuia să se ducă la Selena. N-avea să-i spună direct ceea ce aflase, dar intenţiona să-i dea de înţeles că ştia. Urma să fie blînd cu ea, s-o înveţe să nu se teamă şi să aibă încredere în el. Avea să-i refacă încrederea în oameni şi în dragoste. În drum spre Peyton Place, Tim era plin de un sentiment de blîndeţe aproape ca al unui sfînt, condimentat cu emoţiile unui tînăr viril şi încununat cu o covîrşitoare senzaţie de indignare la adresa lui Lucas Cross.

Selena îl privi venind spre ea şi, fără a şti ce se întîmplase, observă că Tim era în mod subtil altfel.

– Bună, îl salută, nemulţumită de ea însăşi, pentru că vocea aproape îi tremura.

– Bună, iubito.

Conduse maşina afară din Peyton Place, fără o vorbă, iar Selena se întoarse spre el:

– Unde mergem?

– La mine.

Imediat, braţele ei se acoperiră cu piele-de-găină, începînd să tremure, în soarele fierbinte de iulie.

În vila lui Tim era răcoare, penumbră şi linişte. De foarte departe, de pe celălalt mal al lacului, răsunau slab strigătele celor ce se scăldau şi mirosea a soare, a apă şi a brazi. Selena se întoarse dinspre şemineul gol, în faţa căruia se oprise.

– De ce m-ai adus aici? îl întrebă ea.

– Fiindcă nu te-am sărutat niciodată. Şi cînd o fac, nu vreau să se întîmple într-o maşină parcată, în magazia de la *Thrifty Corner* sau pe-o bancă din parc.

Se apropie, oprindu-se în faţa ei, fără s-o atingă.

– Vreau să fie aici, unde e linişte şi nu va da nimeni buzna peste noi, şi cred că o doreşti şi tu.

– Vreau să mă duc acasă, şopti speriată Selena.

Cu multă blîndeţe, Tim îi încadră obrajii cu mîinile.

– Selena. Uită-te la mine.

Privi lung şi adînc în ochii ridicaţi spre el.

– Cine sînt eu? o întrebă. Cum mă cheamă?

– Eşti Tim, răspunse ea, iar ochii lui aveau culoarea oceanului. Eşti Tim Randlett.

– Da. Sînt Tim Randlett. Sînt Tim şi te iubesc.

Apoi o cuprinse cu braţele, continuînd însă s-o privească în ochi.

– Sînt Tim, repetă el. Nu sînt Lucas Cross.

– Nu! ţipă Selena, încercînd să se smulgă din faţa lui.

Tim, însă, o îmbrăţişă strîns şi cu o mînă o frecă pe spate, apoi la ceafă.

– Nu-ţi fac nici un rău, iubito, începu el să repete, la nesfîrşit. Te rog, nu te teme de mine. Te iubesc, draga mea.

Şi, în sfîrşit, Selena încetă să mai tremure.

– Tim, murmură ea. Tim.

– Da, iubito.

– Tim.

O sărută uşor, cu buzele unite, sărutări uscate, fără grabă, şi în tot acel timp o mîngîia ca şi cum ar fi fost o pisicuţă speriată pe care încerca s-o calmeze. O dezbrăcă încet, aproape alene, iar cînd o culcă pe pat, parcă ar fi fost aceeaşi pisicuţă, acum calmată, dar putînd, în orice moment, să sară şi s-o ia la fugă îngrozită. O făcu să-l privească, dar nu-i vorbi, în timp ce mîinile lui o mîngîiau pe coapse şi-i apăsau încet abdomenul. Îi privi ochii devenind întunecaţi şi grei, şi încă mai continuă s-o mîngîie, iar cînd o sărută din nou, Selena fu aceea care deschise buzele, care-i atinse dinţii cu limba. Abia atunci degetele lui îi căutară sînii, mîngîind şi dezmierdînd pînă începu să-i răspundă.

– Deschide ochii, îi ceru el. Selena, deschide ochii.

O iubi încet şi privi, exultînd, cum în ochi i se înteţea sălbăticia, iar gura i se deschidea să ţipe. Parcă în ea s-ar fi spart un stăvilar, parcă ar fi luptat cu un flux de sentimente scăpate de sub control. Pînă cînd, în cele din urmă, îşi dădu drumul şi se lăsă în voia puterii care o reclama, care-i răpea totul într-un singur moment de extaz, de cutremurare şi ţipăt.

Capitolul 9

Mike Rossi a avut nevoie de o săptămînă pentru a descoperi că nu-l plăcea pe Tim Randlett.

– Nu ştiu de ce, spuse el, ca răspuns la întrebarea lui Connie. Are el ceva anume care mă irită. E ca un cameleon.

– Nici vorbă, protestă Connie. Este un băiat foarte drăguţ, iar eu una, în sfîrşit, sînt fericită pentru Selena.

– De acord, adăugă şi Allison, zîmbindu-i lui Mike.

Dar, aşa cum spunea adeseori Mike, Connie avea un exagerat simţ al curiozităţii.

– „Cameleon", cum adică? întrebă ea.

– Vorbeşte cu fiecare persoană altfel, răspunse Mike, dorindu-şi să nu fi abordat niciodată subiectul. Manierele i se modifică faţă de orice om pe care-l întîlneşte, de parcă şi-ar schimba culoarea.

– Mike e doar invidios, îi spuse Connie lui Allison. E gelos pe Tim pentru că e tînăr, chipeş şi se culcă precis cu Selena.

– Mamă! exclamă Allison, stupefiată. De unde ştii că face aşa ceva?

– Ce anume? întrebă Connie, studiindu-şi cu inocenţă unghiile.

– Ştii al naibii de bine ce. Haide. Spune-mi.

Connie ridică din umeri:

– E pur şi simplu o înfăţişare pe care o dobîndesc femeile. Iar Selena o are. Expresia aia adormită.

– Cinstit acuma, mamă.

– Ei bine, e adevărat, spuse Connie, pe un ton defensiv. Şi nu numai culcat, ci culcat al dracului de bine.

– Pe mine, zise Allison, nu mă interesează decît că Selena e fericită. Şi dacă faptul de-a se culca cu Tim Randlett o face fericită, atunci sînt pentru.

Mike se ridică în picioare:

– Toată vorbăria asta adormitoare mă face să-mi fie cald şi incomod, declară el. Vrea cineva o bere rece?

– Ştii, Mike, zise Allison, ridicînd vocea ca s-o poată auzi pînă-n bucătărie, nici Peter Drake nu-l place pe Tim Randlett.

– Ei, şi la ce te-ai fi aşteptat? o întrebă Connie. Credeai c-o să sară-n sus de bucurie la apariţia unui rival? Peter o iubeşte pe Selena de ani de zile.

– A spus că Tim e un mare prefăcut.

– O fi avînd dreptate, zise Mike, revenind în living cu trei pahare de bere aburite. Eu n-aş merge pînă la a-l numi pe Randlett prefăcut. Nu cred că vrea să se prefacă, dar îl cred totuşi nesincer, atîta timp cînd nici măcar nu-şi dă seama că e aşa.

– Struguri acri, replică soţia sa, lingîndu-şi mica dîră de spumă de pe buza de sus.

– Trăieşti de prea multă vreme în Peyton Place, rîse Allison. Ai devenit localnic, iar acum n-ai încredere în Tim fiindcă îşi cîştigă existenţa dintr-o activitate neortodoxă ca actoria.

– Şi nu numai atît, adăugă Connie, dar ai mai devenit şi bîrfitor.

– Ie-dară, tărăgănă exagerat Mike răspunsul.

Însă Mike Rossi nu era singurul pe care-l îngrijora legătura Selenei cu Tim Randlett. Doctorul Matthew Swain se întîlnise cu Selena pe strada Ulmilor şi, aşa cum avea să-i spună mai tîrziu lui Seth Buswell, aproape că n-o mai recunoscuse. Parcă înăuntrul ei s-ar fi aprins o lumină. Iradia toată, iar zîmbetul îi fulgera încontinuu pe buze.

– Bună, Matt, îl salutase ea.

Era pentru prima oară cînd îl numea altfel decît Doc.

– Ei, bună, Selena. Dumnezeule, da' strălucitoare mai arăţi în dimineaţa asta. Nici nu-i nevoie să te întreb cum te simţi. Se vede cu ochiul liber.

– Şi mă simt şi generoasă, rîse Selena. Hai la *Hyde*, să te tratez cu o cafea.

Matthew Swain aşteptă pînă cînd Corey Hyde îi servi, ca să vorbească în sfîrşit:

– Eşti îndrăgostită de el, Selena?

– Îndrăgostită de cine? îl tachină ea.

Matt, însă, nu rîse.

– De Tim Randlett.

– Da. Sînt îndrăgostită, Matt.

– Credeam că actorii estivali circulă mai mult decît Tim, spuse doctorul, aprinzîndu-şi pipa.

– În primul rînd, replică Selena, Tim nu e un „actor estival". E actor cu normă întreagă, pe tot timpul anului. Şi, da, actorii obişnuiesc să facă turnee vara, dar teatrul din Silver Lake efectuează anul ăsta un experiment ca trupă de repertoriu şi Tim are şansa să facă puţină regie.

– Înţeleg. În toamnă ce va face?

– Matt, ţi-am spus. Pentru Tim, actoria nu-i o ocupaţie secundară. În toamnă, va juca la New York.

Matthew Swain inspiră adînc.

– Te duci cu el? o întrebă.

Selena îşi privi ceaşca de cafea.

– Nu ştiu, răspunse. Nu m-a chemat.

– Şi dacă te cheamă, ai să mergi?

Ridicînd capul, Selena îl privi pe doctor drept în ochi:

– Da. Iar dacă nu mă cheamă, am să i-o cer eu.

– Dar Joey?

– Joey rămîne cu mine, oriunde m-aş duce.

– Iar el ce are de spus deapre toate astea?

Selena rîse:

– Nu mai fi aşa de cusurgiu, Matt. Joey e nebun după Tim. Se înţeleg de minune.

– Lui Peter Drake i-ai spus?

Un moment, o parte din strălucirea de pe chipul Selenei se stinse.

– Nu. Dar am să-i spun.

– Va fi greu pentru el.

– Matt, n-am ce face, zise Selena, cam nerăbdătoare. N-am vrut niciodată să-l fac pe Peter să sufere, dar ştie demult că nu sînt îndrăgostită de el şi nici n-am fost vreodată.

– Pete te iubeşte.

– Matt, unde baţi? întrebă ea imperioasă. Pentru numele lui Dumnezeu, dă pe gură şi să terminăm odată.

Matt o privi un lung răstimp.

– Ne cunoaştem de mult timp, Selena, începu el, într-un tîrziu. Încerc doar să mă asigur că nu vei avea de suferit. Altceva nu mă interesează. La urma urmei, nimeni dintre noi nu ştie nimic despre acest Tim Randlett, aşa că suportă şi tu un minut îngrijorarea unui om bătrîn.

Deodată, Selena simţi că turba de furie.

– Nu, nu ştiţi nimic despre el, strigă ea. Nu e din Peyton Place, aşa că este suspect. Ei, cum se face că nimeni n-a suspectat vreodată un localnic din Peyton Place cumsecade ca Lucas? Asta să-mi spui!

– Selena, o temperă Matt cu o mînă, n-am vrut nici un moment să spun aşa ceva, mă întrebam doar...

– Ştiu al naibii de bine ce te întrebai, îl întrerupse ea furioasă. Te întrebai dacă mă culc cu el, nu? Tu şi toţi ceilalţi din Peyton Place. Ei bine, da, mă culc, Matt. Ori de cîte ori am ocazia şi nici chiar asta nu-i destul de des pentru mine!

– Selena, spuse calm doctorul, ne cunoaştem de prea multă vreme. Nu încerca să mă şochezi.

Selena se dezumflă.

– Iartă-mă, Doc, reveni ea la apelativul pe care-l folosise întotdeauna. Îl iubesc. N-am încotro. Dacă nu mă cere în căsătorie, cred că am să mor.

Matthew Swain întinse mîna, bătînd-o pe braţ.

– Dacă nu te cere, trimite-l la mine. Pariez că va fi din motive de boală.

La sfîrşitul primei săptămîni din august, s-au întîmplat atît de multe lucruri dintr-o dată încît, după cum a remarcat Connie Rossi, îi era greu să mai ştie unde-i era capul şi unde picioarele. Lui Mike i s-a oferit şi a acceptat un post ca profesor de istorie la liceul din White

River. Allison a fost invitată la Hollywood cu funcţia de „consultant tehnic" pentru realizarea ecranizării după *Castelul lui Samuel.* Iar Betty Anderson s-a întors acasă. Selena Cross i-a spus lui Tim Randlett:

– Slavă Domnului! Cît vor vorbi despre altcineva, ne mai lasă şi nouă o pauză.

Astfel, luna august a trecut într-o succesiune de zile caniculare şi grele, iar fermierii priveau cu ochi uimiţi pămîntul ce părea gata să explodeze încărcat de roade. Au început să strîngă a doua recoltă de fîn, în timp ce, prin şoproanele şi hambarele din tot nordul Noii Anglii, femeile pregăteau lăzi pentru mere din enorma recoltă care urma. Frunzele cartofilor s-au ofilit, în timp ce tuberculii de sub pămînt le sugeau seva şi se îngrăşau cu miezul lor alb şi solid, şi pretutindeni grădinile de flori afectau aproape dureros ochiul cu belşugul lor de strălucire şi culoare.

Cei îmbătrîniţi rezistau speranţelor şi făgăduielilor, cu o suspiciune mai veche decît steiurile de granit.

– N-a dura, spuneau ei. O să vie ziua socotelilor.

Dar tinerii se holbau la magnifica vară ca şi cum fiecare dintre ei ar fi primit un dar copleşitor şi neaşteptat. Au uitat verile secetoase şi pe cele ploioase şi reci, iar, după un timp, au început să presupună în mod ridicol că toate verile viitoare aveau să fie exact ca aceea.

– Ei, să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu trebuie să scoatem casa la vînzare, îi spuse Connie Rossi soţului ei. Cu White River doar la nouă mile distanţă, poţi face naveta foarte comod.

– Înainte de orice, răspunse Mike, ar trebui să citesc cîteva cărţi. A trecut mult timp de cînd m-am mai gîndit să predau istoria unei hoarde de copii cărora puţin le pasă de războiul din 1812 şi li se împăienjenesc ochii de plictiseală cînd le citesc *Declaraţia de independenţă.*

Connie şi Allison au făcut cîteva călătorii de-o zi întreagă la Boston, alegînd o nouă garderobă pe care să şi-o ia Allison la Hollywood, şi tot oraşul Peyton Place fremăta de vestea întoarcerii lui Betty Anderson, aşteptînd să vadă ce-avea să facă Leslie Harrington.

Nimeni nu avea nici timpul, nici înclinaţia de a se mai gîndi la Selena Cross, iar pe măsură ce se apropia sfîrşitul lui august, numai Joey şi Peter Drake i-au observat schimbarea. Strălucirea de fericire care o marcase şi o desprinsese de ceilalţi era mai stinsă, iar faţa-i devenise aproape suptă, slăbită neatrăgător. Avea ochii încercuiţi cu umbre vinete şi pînă şi culoarea închisă, electrică a părului îi părea ştearsă, lipsită de viaţă.

– Pentru Dumnezeu, Selena, spuse Peter Drake. Ce-i cu tine? Eşti bolnavă?

– Nu, replică ea scurt. N-am nimic.

Iar Joey era speriat de-a binelea. Îşi amintea cum arătase Selena în lunile cînd cadavrul lui Lucas se descompunea sub pămînt, aproape la picioarele ei, iar acum arăta la fel.

– Te rog, o implora el. Hai să-l consultăm pe Doc Swain.

– Nu e nimic, insista Selena. Doar căldura.

Faţă de Peter Drake, însă, Joey îşi mărturisi bănuielile:

– Trebuie să fie din cauza lui Tim Randlett. Îi face ceva. Ceva îngrozitor, iar ea nu vrea să înceteze cu întîlnirile.

– Nu poate fi Randlett, răspunse Peter. Susţine că-l iubeşte.

– Nu-mi pasă, tremură glasul lui Joey, de furie împotriva lui Tim şi de îngrijorare pentru Selena. Trebuie să fie ceva în legătură cu el.

– A cerut-o în căsătorie.

– Ştiu. Şi i-a răspuns că da, dar acum nu mai vreau

eu. La început, credeam că totul e în regulă. Însă nu şi acum.

Peter Drake închise un moment ochii, ca şi cum, astfel, ar fi putut opri durerea pe care i-o provocau faptele Selenei.

– Nu putem face nimic, Joey. Nu ne rămîne decît să aşteptăm.

Capitolul 10

Ploua tare, aşa cum se întîmplă numai în august, cu picături grele şi umflate ce se spărgeau pe drumuri şi trotuare ca nişte bănuţi de argint. Betty îşi ţinea strîns de mînă fiul, Roddy, în timp ce trenul intra în Peyton Place. Conductorul avea o umbrelă neagră, pe care o deschise la oprirea trenului, iar Betty coborî pe peron. Conductorul întinse un braţ să i-l dea pe Roddy, însă Betty i-l împinse la o parte.

– Îl iau eu, spuse ea, după care, cînd conductorul se retrase, adăugă mai blîndă: Nu-i place să-l ia în braţe străinii.

– Multora nu le place, la vîrsta asta, comentă vesel conductorul. Cît are? Vreo cinci?

– Împlineşte cinci ani, luna viitoare, răspunse Betty.

– Mai mult de patru jumate, spuse şi Roddy, mîndru. Aveam patru jumate, da' acum am mai mult.

Conductorul zîmbi.

– Bine, atunci, înseamnă că eşti destul de puternic ca să cari valizele lui mami.

– Nu, spuse Roddy serios. Nu trebuie să car nimic, decît pe Wendel.

– Şi ăsta e Wendel? întrebă conductorul, întinzînd o

mînă spre girafa cam jerpelită din braţele copilului.

– Da. Asta-i Wendel şi e foarte obosit după o călătorie aşa de lungă. Cînd vine aici bunicul meu, Wendel o să meargă cu maşina lui. Îi place să meargă cu maşina.

– Şi-ţi place şi ţie să mergi cu maşina bunicului? întrebă conductorul.

– Nu ştiu, răspunse Roddy.

– Haide, dragul mamei, îl chemă Betty. Aici ne udăm. Să mergem înăuntru.

– La revedere, salută Roddy.

Conductorul îi făcu semn cu mîna, în timp ce revenea în tren, iar Betty şi Roddy porniră spre clădirea gării. Nu privi înapoi cînd trenul porni, dar simţi că-i înţepenea spatele.

Ar trebui să mă întorc imediat, îşi spuse ea, *şi să merg tot înainte, pînă scap dracului de-aici. Nici nu trebuia să vin. Mi-o fi sărit o doagă, sau ceva.*

Gara nu se schimbase deloc, observă ea. Era aceeaşi construcţie dărăpănată de pe vremea cînd plecase din Peyton Place, cu cinci ani în urmă.

Puţin mai învechită, reflectă Betty, privind construcţiile. *Mai şubredă şi mai decolorată, poate, dar în general aceeaşi. La fel ca mine, cred.*

Roddy privea spre plafonul înalt al sălii de aşteptare.

– Aici stă bunicul? se interesă el.

– Nu. Asta e o staţie de cale ferată de unde oamenii îşi cumpără biletele ca să poată merge cu trenul. Bunicul tău locuieşte într-o casă. O casă mare, înaltă şi frumoasă. Cea mai mare casă de pe strada Castanilor.

– O să dormim acolo? întrebă Roddy, începînd să se frece cu dosul degetelor la ochi. Wendel e obosit.

– Încă nu ştiu, vorbi Betty cu efort, căci tocmai îşi ridicase privirea şi îl văzuse pe Leslie Harrington venind spre ea. Îl însoţea şi Charles Partridge.

Probabil e îngrijorat, medită ea răutăcioasă, *de şi-a adus şi avocatul. Ticălosul.*

Charles fu primul care o salută şi-i întinse mîna. Leslie îl privea fix pe Roddy.

Am ştiut eu, îşi zise. *Am ştiut tot timpul că e băiat. Leit taică-său.*

Aşa era. Roddy avea aceeaşi frumuseţe oacheşă, acelaşi trup robust, moştenite de la Rodney Harrington.

– Bună, Betty, spuse Leslie într-un tîrziu. Bine ai venit acasă.

– Aici nu-i acasă, răspunse Roddy. Aici am venit în vizită.

Leslie ezită şi, cu toate că i se adresă copilului, rămase cu ochii spre Betty.

– Ei, poată că după ce stai un timp în vizită, o să-ţi placă atît de mult aici, încît vei vrea să rămîi.

Betty îl privi pe Leslie drept în ochi.

– Nu fi atît de sigur, Leslie, spuse ea.

– Tu eşti bunicul meu? întrebă Roddy.

Leslie avu senzaţia că primise un pumn sub centură.

Bătrîn nenorocit, se dojeni el. *Te înmoi cu totul la auzul unui singur cuvînt.*

– Da, spuse, cînd putu vorbi. Eu sînt bunicul tău.

– Vom dormi în casa ta mare, înaltă şi frumoasă?

Leslie se uită la Betty, care stătea nemişcată, mulţumindu-se doar să-l privească.

– Da, repetă el. La mine acasă te aşteaptă o cameră foarte deosebită, anume pentru tine.

– Wendel e obosit, preciză Roddy.

– Wendel e o girafă foarte frumoasă, remarcă Leslie. Şi ai dreptate. Pare într-adevăr obosit.

Îşi privi nepotul.

– Haide, spuse el deschizînd braţele. Vă duc, pe tine şi pe Wendel, direct la maşină, dăm fuga acasă şi-l vîrîm în pat.

– Nu, interveni repede Betty, punînd mîna pe braţul lui Leslie. Lui Roddy nu-i place să-l atingă oameni pe care nu-i cunoaşte.

Roddy, însă, se repezi imediat la bunicul lui.

– Nu-i nimic, spuse el. Wendel vrea în braţe.

– Sigur că vrea, confirmă Leslie, ridicînd copilul.

Betty îi urmă afară din clădire şi numai Charles Partridge îi observă încordarea fălcilor.

Aceeaşi Betty dintotdeauna, meditä el, după care, privindu-l pe Leslie, îşi spuse: *Şi acelaşi Leslie. De fiecare dată, capătă exact ceea ce vrea. Dar ar fi mai bine să nu-ncerce nimic cu fata asta. L-o fi lăsat ea să-i meargă o dată, însă acum e mai matură şi mai isteaţă, şi nu şi-a pierdut îndărătnicia.*

– Condu tu, Charlie, spuse Leslie, urcînd în maşină. Eu trebuie să stau aici şi să-l ţin pe Wendel.

N-ar strica să mă lase-n pace de data asta cu şmecheriile, îşi spuse Betty, trîntind portiera maşinii. *Cîndva am fost o proastă, dar nu mai sînt. Cinci ani la oraş te înăspresc al naibii de tare.*

Ultimii cinci ani nu fuseseră uşori pentru Betty Anderson, dar, în fond, nici nu se aşteptase să fie. La început, cînd în sfîrşit ştiuse că Rodney n-avea s-o ia de nevastă şi că toţi banii pe care urma să-i primească de la Leslie se reduceau la două sute cincizeci de dolari, fusese aproape disperată. Ştia că propria ei familie n-avea s-o ajute. Era de una singură şi nu-i rămînea decît să-şi dea toată silinţa.

Slavă Domnului că n-am fost niciodată o plîngăreaţă, cugetase Betty, în timp ce lua trenul spre New York. *Dacă eram, cu siguranţă că acum aş fi urlat ca o nebună.*

Era, de asemenea, recunoscătoare că silueta îi rămăsese suplă şi n-o sîcîiau greţurile matinale sau accesele de leşin care i-ar fi făcut imposibilă munca.

Ajunsă la New York, îşi luase o slujbă, înainte de a avea şi o locuinţă; după care, în viitorul imediat sigur pentru moment, căutase o cameră. Găsise una şi, cu toate că era întunecoasă şi deprimantă, o mulţumise chiria şi, după cum îşi spunea ea veselă, n-o să locuiască acolo o veşnicie. Odată ce scăpa de nebunia naşterii copilului şi rezolva cu adopţiunea, avea să fie liberă pentru a-şi căuta un post mai bun, a găsi un bărbat cu bani şi, în sfîrşit, a se mărita. Nu contase pe faptul că avea să-şi iubească totuşi copilul şi că, în fond, putea începe încă dinainte de a se naşte.

Lucra într-un restaurant unde bacşişurile erau destul de bune şi clienţii uşor de mulţumit.

Ceea ce, îşi spunea Betty cu jale, însemna norocul ei, căci nu fusese niciodată croită să fie chelneriţă.

Uita mereu tot felul de lucruri: să aducă un şervet, un pahar cu apă, să umple zaharniţele. Dar Betty avusese întotdeauna un zîmbet cald, iar clienţii erau în majoritate bărbaţi. Betty le zîmbea, rîdea sonor de propriile-i gafe şi-şi legăna şoldurile, iar bărbaţii rîdeau împreună cu ea, îi priveau admirativ dosul şi-i dădeau bacşişuri generoase.

Îi propuneau şi întîlniri, dar Betty îşi arăta mîna stîngă cu verigheta cumpărată de la un magazin de mărunţişuri şi le spunea că soţul ei avea un metru optzeci, umeri ca un zid de cărămizi, şi l-ar fi omorît pe orice bărbat care ar fi încercat s-o curteze, în timp ce el era plecat în armată. O spunea zîmbind, însă, şi vorbea în aşa fel, încît fiecare bărbat credea că, dacă lucrurile ar fi fost altfel, dacă Betty ar fi fost genul care să se distreze, el era acela pe care l-ar fi ales.

Dac-aş scăpa de bocceluţa asta afurisită, îşi spunea Betty cu îndîrjire, *atunci chiar mi-aş da drumul.*

Într-o după-amiază, însă, cînd îşi schimba uniforma cu hainele de stradă, a simţit în pîntec o mişcare care a

moleşit-o, nu de durere, ci de surpriză.

Ei, fir-aş a dracului!

A mers pe jos pînă acasă şi, de cum a ajuns, s-a dezbrăcat şi s-a culcat pe pat. Şi-a pus palmele pe abdomen, a aşteptat şi s-a întîmplat din nou. Putea efectiv să vadă mişcarea sub piele.

Ei, fir-aş a dracului, îşi spuse ea din nou, şi zîmbi. *Ei, fir-aş a dracului. E viu!*

Nu ştia exact cînd i se formase în suflet hotărîrea de a-şi păstra copilul. Ulterior, cînd se gîndea, bănuia că trebuia să fi fost în momentul cînd simţise prima tresărire de viaţă în trupul ei. Noul gînd i-a schimbat radical planurile, iar Betty, care nu fusese niciodată genul care să amîne, s-a pus imediat pe făcut proiecte.

Într-o săptămînă, a găsit un obstetrician care i-a promis c-o va ajuta să nască pentru şaptezeci şi cinci de dolari. I-a rezervat un salon în spital şi i-a spus suma exactă cît avea s-o coste o şedere de cinci zile acolo.

– Aveţi pe cineva care să vă îngrijească, pe dumneavoastră şi pe copil, după ce vă întoarceţi acasă, doamnă Harrington? întrebă medicul, folosind numele pe care i-l dăduse.

A petrecut următoarele cîteva luni învăţînd tot ce putea despre îngrijirea noilor născuţi. A cumpărat şervete, cămăşi de noapte şi ace de siguranţă şi a conchis că nu avea nevoie nici de pături, nici de biberoane. Copilul avea să doarmă în acelaşi pat cu ea, alăptîndu-l ea însăşi. Acum, se ghiftuia cu singura masă pe zi care-i era acordată la restaurant şi ascundea în geantă prăjituri, pîine şi brînză, ca să poată mînca în camera ei fără a cheltui bani.

În loc de a mai bea apă la restaurant, bea lapte. Apă bea acasă. Şi fiecare cent pe care-l putea economisi intra într-un cont de bancă pentru a plăti spitalul şi întreţinerea în săptămînile de după naşterea copilului, cînd

trebuia să stea cu el.

Rodney Harrington junior, îşi spunea. *Aşa am să-l botez. Are dreptul la un nume, şi o să-l aibă. La dracu' cu Peyton Place şi cu toţi cei de-acolo.*

Din fericire pentru ea, patronul restaurantului unde lucra era un italian, tată a şase copii. Soţia sa lucrase de fiecare dată pînă în ultimul moment şi nu suferise deloc. Aşa că a ţinut-o pe Betty în slujbă pe cînd se îngrăşa tot mai mult, prevenind-o să nu ridice tăvi grele şi să fie atentă la locurile umede de pe duşumeaua bucătăriei.

– Dacă trebuie să ridici ceva, cheamă-mă pe mine, i-a spus el. Şi nu-ţi face nici o grijă. Femeii îi face bine să stea pe picioare cînd e în situaţia asta. Îi va fi mai uşor cînd vine sorocul.

Soţia italianului a asigurat-o:

– Să nu-ţi faci nici o grijă. Dacă soţu' tău e plecat, viu eu să te vizitez la spital. După aia, o să viu să te-ajut la copil. Nici o grijă să nu-ţi faci.

– În zilele noastre, pocni italianul din degete, i-o nimica toată pentru o femeie să facă un copil. Bing, la spital. Bing, cu eteru'. Bing, copilu'. Şi gata.

Copilul s-a născut la sfîrşitul lui octombrie, totul mergînd exact aşa cum plănuise Betty. A născut uşor, în ciuda celor 4,75 kg ale vînjosului Roddy, iar sînii îi dădeau pe dinafară de lapte ca să-l hrănească. Din primul moment, a fost un copil mulţumit, care nu plîngea decît cînd era flămînd sau ud; şi, odată cu trecerea săptămînilor, părea să crească drept sub ochii lui Betty. La vîrsta de trei luni, mama lui a ştiut că era timpul să se înapoieze la muncă. Îi mai rămăseseră în bancă douăzeci şi unu de dolari şi şaizeci şi şapte de cenţi.

În camera vecină cu cea a lui Betty locuia o femeie pe nume Agnes Carlisle şi, de cînd locuia Betty acolo, deveniseră prietene apropiate. Agnes era învăţătoare

pensionară, luptîndu-se în fiecare lună pentru ca banii să-i ajungă pînă la pensie, şi a fost cum nu se poate mai bucuroasă să-l îngrijească pe Roddy în fiecare seară, contra micii sume pe care i-o putea plăti Betty.

– E aşa de cuminte, că n-o să fie nici o problemă, spuse veselă Agnes. Şi chiar dacă n-ar fi fost, tot nu mă deranja. E un copil aşa de frumos.

Betty aproape că rîse în hohote la vederea femeii cărunte şi severe la înfăţişare, aplecată peste pat, gîngurindu-i copilăreşte lui Roddy.

– Seamănă leit cu tatăl lui, spuse Betty.

Anii au trecut repede. Cînd Roddy avea trei ani, italienii au deschis un restaurant nou, în altă parte a oraşului, iar Betty a fost avansată administratoare a vechiului local. Acum cîştiga o leafă decentă şi se gîndea adeseori să se mute din camera ei întunecoasă şi răpciugoasă. Însă Roddy ţinea la Agnes Carlisle la fel de mult ca şi ea la el, iar Agnes îl învăţa să citească şi să scrie, pentru a fi mai avansat decît ceilalţi copii cînd avea să înceapă şcoala.

– Aşa cum este azi sistemul nostru de învăţămînt, spunea Agnes, singurul copil care are vreo şansă este cel cu ajutor din afară. Am eu grijă ca Roddy să-l primească.

Aşa că Betty a rămas pe loc. Se întîlnea cu o mulţime de bărbaţi dar, după cum îi spunea lui Agnes, nu avea de gînd să se mărite.

– Îmi place viaţa mea aşa cum e, spuse ea. Fără complicaţii. Îl am pe Roddy, o muncă, şi nici un fel de încurcături. Şi aşa am să mi-o păstrez.

Agnes era singura persoană din New York care ştia că Betty nu fusese măritată. Betty nu discuta niciodată subiectul cu bărbaţii care o invitau în oraş, decît în situaţiile cînd o luau în serios. Atunci, le spunea că fusese căsătorită şi nu voia să repete aceeaşi greşeală.

În ziua de 4 Iulie, Agnes a văzut anunţul pe pagina de mică publicitate a unui ziar. Tocmai se întorsese cu Betty şi Roddy de la o plimbare de după-amiază în parc, iar Betty făcea cafea cu gheaţă.

– Ia uite-o pe-asta, observă Agnes.

– Ce e? întrebă Betty, aplecîndu-se peste umărul ei.

– Asta, îi arătă Agnes anunţul.

– Citeşte-mi-o, ceru Betty. Am uitat să bag un cub de gheaţă în laptele lui Roddy şi, cînd îşi va da seama, va începe să urle.

– Betty, unde eşti? zise Agnes.

– Cum? se întoarse Betty, surprinsă.

– Aşa scrie în ziar. *Betty, unde eşti? Te rog să mă contactezi de îndată ce citeşti acest anunţ. Urgent. Leslie Harrington, căsuţa 213,* Peyton Place Times.

Betty se aşează pe un taburet, lîngă Agnes.

– Ei, fir-aş a dracului, murmură ea încet.

– Pentru tine e, nu? o întrebă Agnes.

– Da.

– Este...

Ezită, aruncînd o privire spre Roddy, care se uita solemn de la Agnes la mama lui. Coborî vocea.

– E b-u-n-i-c-u-l lui Roddy? întrebă Agnes, rostind pe litere cuvîntul fatal.

– Roddy ce? întrebă băiatul, după care privi în pahar. Cub-de- aţă! Cub-de-aţă! răcni el.

Betty luă un cub de gheaţă din paharul ei cu cafea şi îl puse într-al lui.

– Da, îi spuse ea lui Agnes.

– Ai să-i scrii?

– Nu ştiu.

– Ţi-ai ieşit din minţi? Mi-ai spus că are o grămadă de bani. Era şi timpul să facă ceva pentru R-o-d-d-y.

– Roddy, strigă Roddy, triumfător.

Agnes gemu:

– De ce-o fi trebuit să-l învăţ literele?

– Nu ştiu dacă vreau ceva de la el, spuse Betty.

– Nu fi proastă. Dacă vrea să facă într-adevăr ceva pentru copil, lasă-l să facă. Ai de gînd să te înfunzi toată viaţa într-o magherniţă ca asta? Cu Roddy cu tot? La ce poţi căpăta. Nu te irosi ca mine.

Betty o privi un răstimp îndelungat pe Agnes. Se văzu pe ea însăşi, îmbătrînind, locuind singură în camera ei întunecoasă. Trăind cu cîţiva bănuţi şi cu teamă.

– N-am să-i scriu, spuse ea. Voi vedea cît de serios e cînd spune că vrea să ia legătura cu mine. Am să-i telefonez. Cu taxă inversă.

Ceru legătura, zîmbind satisfăcută la gîndul stînjenelii lui Leslie de a-i primi apelul prin intermediul unei obraznice centraliste telefonice din Peyton Place.

– Ce doreşti, Leslie? întrebă ea, de cum îi auzi glasul.

Leslie ezită doar un moment.

– Vreau să vii acasă, spuse el.

– Nu e puţin cam neobişnuit din partea ta, Leslie?

– Încerc să te găsesc de ani de zile.

– De ce? întrebă rece Betty. A fost o vreme cînd abia aşteptai să scapi de mine.

– Betty, insistă Leslie, aproape şocînd-o cu intonaţia imploratoare din glasul lui, spune-mi despre copil.

– Ei, nu prea mai e un copil, replică Betty. Merge pe cinci.

– E băiat, spuse Leslie şi, un lung răstimp, în telefon nu se mai auzi decît respiraţia lui. Un băiat. Cum îl cheamă?

– Rodney Harrington junior, răspunse Betty, aşteptînd protestul lui Leslie.

– Dar e minunat, Betty, spuse bătrînul, surprinzînd-o atît de tare, încît îşi îndepărtă receptorul de la ureche,

privind în microfon, ca şi cum ar fi vrut să vadă chipul lui Leslie. Te rog, Betty, continuă el. Spune c-ai să vii.

– Trebuie să mă gîndesc.

– Îţi trimit un cec pentru drum, se oferi Leslie.

– Mai mult ca sigur, rîse amar Betty.

– Îl pun la poştă chiar acum. Dă-mi numai adresa.

– Nu ţine, i-o reteză Betty. Asta-mi mai lipseşte, să te găsesc instalat la mine-n prag. Ţi-am spus că mă voi gîndi şi aşa voi face. Te sun la sfîrşitul săptămînii.

– Dă-mi cel puţin numărul de telefon, o rugă Leslie.

– Nu, răspunse Betty şi închise brusc telefonul.

Săptămîna următoare a fost iadul pe pămînt pentru Betty. Toată viaţa detestase nehotărîrea, iar sîcîielile necontenite ale lui Agnes nu-i uşurau deloc zilele.

– Nu te mai gîndi la tine, spunea bătrîna. Gîndeşte-te la Roddy.

Şi:

– Vrei să-ţi petreci tot restul vieţii muncind într-un restaurant slinos?

Şi:

– Eu n-am să rămîn pe-aici la nesfîrşit, să ştii. Atunci, cine va avea grijă de Roddy?

Şi:

– Roddy e unul dintre cei mai inteligenţi copii pe care i-am cunoscut. Ai de gînd să-l lipseşti de avantajele pe care ar trebui să le aibă?

Şi:

– Dacă te îmbolnăveşti? Ce-o să se-ntîmple *atunci* cu Roddy?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ţipă Betty, ai de gînd să-ţi ţii gura măcar un minut? Nu pot gîndi!

– Nici n-ai la ce să te gîndeşti, declară hotărîtă Agnes. Telefonează-i bătrînului. Fă-ţi bagajele. Şi du-te.

În cele din urmă, Betty i-a telefonat lui Leslie Harrington.

– Îmi pot lua o săptămînă liberă de la serviciu, spuse ea. Putem veni în vizită, dar numai pentru cinci zile. Celelalte două le vom petrece pe drum.

– Acum îmi dai adresa ca să-ţi pot expedia un cec? o întrebă Leslie.

– Nu. M-am gîndit bine şi nu cred că vreau să-ţi rămîn îndatorată cu nimic. Singurul motiv pentru care vin cît de cît să te vizitez este pentru că eşti bunicul lui Roddy. Fiecare copil ar trebui să aibă şansa de a-şi cunoaşte bunicul. Şi ăsta-i singurul motiv, crede-mă.

– Telegrafiază-mi cu ce tren vii.

– Bine, o să-ţi transmit.

Maşina coti pe aleea lată, cu pietriş, din faţa Casei Harrington.

– Iată-ne-acasă, spuse Leslie. Roddy adormise.

Da, răspunse Betty în sinea ei. *Într-adevăr, iată-ne.*

Capitolul 11

Trecuse de jumătatea lunii august, cînd Selena a devenit conştientă de o schimbare aproape imperceptibilă la Tim Randlett. Începuse s-o interogheze despre trecutul ei şi, dacă nu-i răspundea, se îmbufna.

– Ascultă, spunea el. Vreau să fii soţia mea. Soţii şi soţiile nu au secrete între ei. Dacă au, aia nu se mai cheamă căsnicie.

Selena abia îi auzise ultimele două propoziţii.

– Ce-ai spus? întrebă ea, aproape nevenindu-i să creadă de bucurie.

– Am spus că vreau să fii soţia mea şi...

Îl opri, punîndu-i degetele pe buze.

– Nu mai spune nimic. Mai repetă doar încă o dată

ce-ai zis.

Tim rîse şi o luă în braţe.

– Iubito, vrei te rog să-mi faci cinstea să fii soţia mea?

– Da, răspunse Selena, da, da, da. Cînd?

– În toamnă, răspunse Tim. După ce termin aici. Plecăm la New York, ne găsim un apartament şi apoi vom merge la *Tiffany* şi-ţi cumpăr cel mai mare diamant din magazin, cu o verighetă pe măsură.

– Te iubesc, şopti încet Selena. Fac pariu că nimeni din lume nu mai iubeşte cum te iubesc eu pe tine.

– Ai să pierzi. Fiindcă aşa te iubesc eu.

Selena îl credea, în pofida modului în care putea s-o privească uneori, cu o răceală care-o făcea să îngheţe de frică.

– Vorbeşte-mi despre Ted Carter ăsta, îi ceru el.

– Nu e nimic de spus, replică Selena. Am fost prieteni în tot timpul şcolii, şi apoi, într-o zi, n-am mai fost prieteni. Atîta tot.

– Minţi, Selena.

Se răsuci spre el, neîncrezătoare.

– Ba nu mint, strigă ea.

– Te-ai culcat vreodată cu el?

– Ţi-ai ieşit din minţi? întrebă Selena furioasă.

– Nu ridica tonul, Selena. Şi de ce te înfurii aşa, dacă eşti cu conştiinţa împăcată?

– Mă înfurii fiindcă nu numai că te îndoieşti de cuvîntul meu, ci şi pentru că ai putut măcar să crezi aşa ceva despre Ted şi despre mine.

– Ei bine, replică Tim, cu un sarcasm care-o duru mai mult decît orice altă reacţie, să privim adevărul în faţă, draga mea. N-am fost primul. Nici pe departe.

– Te porţi ca un copil, îi întoarse Selena spatele.

Tim Randlett se comporta adeseori ca un copil. Cînd nu juca nici un rol, fie pe scenă, fie în afara ei,

revenea la atitudinea răsfăţată şi irascibilă a favoritului de-odinioară de la Hollywood, iar cel mai neplăcut aspect al acestei personalităţi era acela de a nu crede deloc că se purta copilăreşte, ci că se impunea pe el însuşi cerîndu-şi drepturile. Cînd puţinele persoane care-l văzuseră astfel îl acuzau de imaturitate, Tim fie îşi pierdea complet calmul, fie se străduia să corecteze impresia despre care el avea convingerea că era greşită.

– Nu sînt copilăros, iubito, îi spuse el Selenei. Doar că te iubesc atît de mult şi vreau să ştiu absolut totul despre tine.

– Atunci nu poţi aştepta pînă sînt eu gata să-ţi spun?

– Sigur că da, iubito, răspunse Tim. Nu-i nici o grabă. Avem tot restul vieţii la dispoziţie, să stăm de vorbă şi să ne descoperim unul pe altul.

După fiecare asemenea discuţie, relaţiile lor mergeau bine scurt timp, dar apoi, invariabil, Tim începea din nou, iar ceea ce o durea cel mai tare pe Selena era faptul că de obicei alegea momentele imediat după ce terminaseră de făcut dragoste.

– Ce-aţi făcut tu şi Carter în toţi anii cît aţi fost prieteni atît de buni şi de dragi?

– Exact ceea ce fac mai toţi copiii, răspunse ea, rugîndu-se în sinea ei să termine cu zîmbetul cam strîmb, apărut pe buzele pe care tocmai le sărutase. Mergeam la şcoală, la dans, şi vorbeam despre vremea cînd ne vom căsători într-o bună zi. Copilării, nimic mai mult.

– Nu v-aţi giugiulit niciodată?

– Ba da.

– Aha. Adevărul începe să iasă la iveală. Se pricepea?

– Tim, îl întrebă ea calmă, ce efect are asupra ta să auzi despre asemenea lucruri? Îţi vin căldurile doar cînd

te gîndeşti la mine sărutîndu-mă cu altul?

– Răspunde-mi la-ntrebare, ordonă el.

– Nu ştiu. Ted a fost singurul băiat cu care m-am sărutat în adolescenţă, aşa că n-am termen de comparaţie.

– Vrei să spui că într-un oraş ca Peyton Place nu se joacă nimeni de-a sărutatul? ridică el sprîncenele, a neîncredere.

– Ba cum să nu? răspunse Selena obosită.

– Iar tu, fireşte, fiind atît de pură şi de feciorelnică, refuzai să participi la jocurile astea. De asta încerci să mă convingi?

Selena sări din pat, trăgînd un halat pe ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tim, ţipă, ai de gînd să termini?! Parc-ai fi un nenorocit care se uită pe gaura cheii.

– Ei, o făceai sau n-o făceai?

– Dacă făceam sau nu făceam *ce?*

– Dacă te jucai de-a sărutatul.

– Sigur că mă jucam. Orice copil o face.

– Deci, m-ai minţit cînd mi-ai spus că Ted Carter era singurul cu care te-ai sărutat vreodată.

– Pentru Dumnezeu, strigă Selena, cum mi l-aş putea aminti pe fiecare băiat de la toate petrecerile unde mă duceam?

– Dacă minţi în legătură cu sărutatul, numai Dumnezeu ştie despre ce altceva mai minţi.

– Eşti bolnav la cap! răcni ea.

– Nu striga, iubito, replică Tim, cu un calm înnebunitor. Şi nu eu sînt cel care-i bolnav. Oamenii care-i mint pe alţii şi pe ei înşişi sînt bolnavi la cap.

– Eu nu mint, răspunse cu voce plată Selena. N-am minţit niciodată şi nu voi începe acum.

Începu să se îmbrace, ferindu-şi capul, pentru ca Tim să nu-i vadă lacrimile pe care nu şi le putea îm-

piedica să se rostogolească pe faţă.

– Ce faci? o întrebă el.

– Mă îmbrac. Plec acasă.

Într-o clipă, ajunse lîngă ea. O răsuci cu faţa spre el şi-i şterse cu sărutări lacrimile de pe obraji.

– Iubito, îi spuse, spăşit, sînt un idiot. N-am vrut să te fac să plîngi. Te rog, iartă-mă.

– Las-o baltă. Vreau doar să mă duc acasă.

Braţele lui o cuprinseră, strîngînd-o cu putere la piept.

– Nu spune asta, îi ceru, cu glasul răguşit de frică. Niciodată să nu mai spui asta. N-aş putea suporta să te pierd.

– Trebuie să plec, răspunse obosită Selena. Nu mai pot suporta certurile, sarcasmele, acuzaţiile tale îngrozitoare. Sînt istovită, Tim. Nu mai am putere să îndur.

– Te rog, o imploră el, în timp ce lacrimile începuseră să se prelingă şi pe obrajii lui. Te rog, iubito. Mai iartă-mă numai de data asta. N-am s-o mai fac niciodată.

Şi, atunci, fără să se gîndească şi fără să-i pese, Selena îi mai oferi o ultimă şansă. Îşi aruncă braţele pe după gîtul lui, începînd să suspine, lipită de el.

– Nici măcar nu trebuie să mi-o ceri, spuse ea. Sigur că te iert. N-aş putea niciodată să te părăsesc şi-o ştim amîndoi. Nici pe departe nu-mi pot imagina ideea de a trăi fără tine. Niciodată, în vecii veciIor, nu te voi părăsi.

Şi, din nou, a fost bine totul o vreme, însă acum Selena se pomenea implorînd mila cerurilor. Era încontinuu încordată, urmărind semnalele care o avertizau de apropierea furtunii. Noaptea, zăcea de multe ori trează, întrebîndu-se de ce iscodelile şi îmboldelile continue ale lui Tim o afectau în felul acela, dar nu putea ajunge decît la concluzia că nu se agăţase niciodată de trecut, acesta fiind singurul mod în care reuşise cît de cît să

supravieţuiască. Mai ştia şi că existaseră perioade cînd nu putea rămîne complet stăpînă pe gîndurile ei, iar atunci avea vise cumplite despre mama sa, Nellie, coşmaruri în care o vedea spînzurată, moartă, un hoit cu faţa înnegrită şi ochii congestionaţi, legănîndu-se la capătul şireangului de mătase în ritmul respiraţiei Selenei. În alte momente, visa că fugea, urmărită de un Lucas gigantic, atotputernic, iar atunci începea să zbiere în somn pînă cînd intra Joey în cameră şi o zgîlţîia să se trezească.

– Timpul, spusese Matthew Swain. Poate că e un clişeu, dar este adevărat că el vindecă toate rănile.

S-a întîmplat aşa cum prezisese doctorul. Odată cu trecerea anilor, coşmarurile Selenei au început să revină tot mai rar, pînă cînd, în cele din urmă, au încetat cu totul şi n-o mai cuprindea spaima decît o singură dată pe an, în ziua primei ninsori. Pînă cînd se îndrăgostise de Tim Randlett. Acum reveniseră şi coşmarurile, şi groaza, şi nopţile nedormite. Căci Selena ştia că, în curînd, Tim avea să ajungă la întrebările despre Lucas şi Nellie, şi despre proces, iar ea trebuia să dezgroape toate hidoşeniile uitate şi să i le înfăţişeze în amănunt.

N-am să mă gîndesc la asta, îşi spunea, frămîntîndu-se în aşternut. *Nu voi vorbi despre asta, iar dacă Tim se hotărăşte să facă urît, am să-l părăsesc.*

Dar ştia că n-avea să-l părăsească, orice i-ar fi cerut, nopţile albe se prelungeau, Selenei i se înnoda stomacul la vederea mîncării, iar Joey o întreba:

– Ce-i cu tine, Selena?

Şi nu avea nici un răspuns.

Voi fi calmă, îşi făgădui ea. *Nu voi lăsa nimic să mă tulbure. Tim mă iubeşte. Nu e un om crud.*

Atîta lucru era adevărat. Tim Randlett o iubea într-adevăr şi nu era crud. Numai că, acum, se erija în rolul de psihiatru şi se convinsese că secretele tenebroase

ce supurau în mintea Selenei erau ca o otravă ce-i circula prin trup, urmînd s-o distrugă – şi, în consecinţă, şi pe el. Se considera un mare tămăduitor şi credea că sentimentul de împlinire pe care-l avea după înscrierea pe rînd a informaţiilor în jocul de puzzle al trecutului Selenei era bucuria unui savant în pragul marii descoperiri, fără să recunoască niciodată faţă de el însuşi că surescitarea lui avea ceva respingător şi pervers.

– Nu-ţi vreau decît binele, o asigura el.

Iar Selena îl credea, fiindcă nu avea încotro.

Într-o după-amiază însorită de la sfîrşitul lunii august, stăteau pe canapeaua din livingul vilei lui. Tim era aşezat, iar Selena culcată, cu capul pe genunchii lui. El îi mîngîia gingaş părul de pe frunte, Selena avînd minunata senzaţie de plutire dintotdeauna cînd, după ce făcuseră dragoste, stăteau liniştiţi împreună. Era pe punctul să adoarmă, cînd Tim vorbi.

– Povesteşte-mi despre Lucas.

Un moment, Selena rămase absolut încremenită; o umplu un calm ca acela care apare uneori cînd cineva e îngrozitor de şocat şi-şi spune: „Acum s-a întîmplat ce putea fi mai rău, tot ceea ce urmează nu poate fi decît mai uşor." Apoi, însă, inima începu să-i bată cu putere şi o cuprinse tremurul.

– Încetează, Tim, îi ceru ea. Nu vreau să vorbesc despre Lucas, nici despre nimic altceva în legătură cu el.

– Trebuie, iubito, insistă el blînd. E singurul mod de a scăpa.

Încercă să se ridice, dar Tim îşi înfăşurase în jurul pumnului părul ei lung, ţinînd-o strîns.

– Dă-mi drumul.

– Iubito, nu-ţi fie teamă, spuse încet Tim. Crede-mă, nu-ţi vreau decît binele. Trebuie să-mi vorbeşti despre asta, draga mea. Nu poţi trăi tot restul vieţii cu atîta ură

adunată în tine.

– Nu-l mai urăsc pe Lucas. Am încetat să-l urăsc în secunda cînd a murit.

– Nu-i adevărat.

De astă dată, Selena se desprinse, cu atîta forţă, încît Tim îi eliberă părul, surprins. Se ridică, răsucindu-se spre el, cu ochii învăpăiaţi de furie şi durere.

– Ce naiba ştii tu? strigă. Tu, cu copilăria ta ocrotită, cu actoria şi jocurile tale de-a psihiatrul şi pacientul. Habar n-ai despre nimic din realitate. În regulă. Am să-ţi vorbesc despre Lucas. Poate că aşa o să-ţi fac praf toată înfumurarea asta scîrboasă.

– Nu striga, iubito, spuse Tim, pe tonul acela răbdător şi conciliator care o scotea din minţi.

– Ba am să strig cît am eu chef! ţipă Selena. Vrei să auzi despre Lucas. Ei bine, am să-ţi povestesc. Era un porc, un beţiv şi cel mai spurcat ticălos care-a trăit vreodată. Cînd aveam paisprezece ani, m-a bătut pînă am leşinat, mi-a smuls hainele de pe mine şi m-a violat. Iar după aia, nici nu-mi mai amintesc de cîte ori, îl trimitea pe fratele meu Joey afară, încuia uşa şi mă bătea, înainte de a se urca peste mine.

Stătea în faţa lui Tim, aplecată din mijloc, cu pumnii strînşi, urlînd. El o apucă de încheieturile mîinilor, încercînd s-o tragă alături, pe canapea.

– Te rog, iubito, insistă, aproape speriat de schimbarea ei.

Selena se smulse, dîndu-i un şut în fluierul piciorului cînd Tim încercă să se ridice.

– Stai jos! răcni ea. Ai vrut s-asculţi, iar acum ai să stai locului pînă termin. Momentele cînd Lucas mă bătea pînă la leşin nu erau cele mai rele, să ştii. Ci alea cînd eram doar ameţită, iar înainte de-a mă putea aduna de pe jos, el mă înşfăca şi mă lega de pat, şi mi-o făcea pe urmă. Atunci, eram trează şi conştientă de fiecare

secundă şi-l simţeam torturîndu-mă şi-i miroseam sudoarea şi respiraţia şi-l auzeam grohăind ca un porc împuţit. Alea erau cele mai rele. Ce este, Tim? Nu-ţi plac detaliile obscene? Mama mea ştia. Nu ştiu de unde, dar aflase. O surprindeam privindu-mă şi-mi dădeam seama că ştia. Lucas avea şi el grijă. Cît de multă grijă putea. O aştepta să plece la lucru, înainte de a se lua de mine. Era mare, Tim. Mai mare ca tine. Şi, de cele mai multe ori, îmi dădea sîngele înainte ca el să se sature. Lucas, însă, nu sîngera. M-a lăsat gravidă şi mi-am făcut un avort.

Acum tremura din tot trupul, iar respiraţia o durea în gît.

– N-a fost neapărată nevoie, să ştii, continuă ea, cu vocea mai înceată, într-o şoaptă aproape stranie. Să avortez, adică. Lucas nu era tatăl meu natural. Copilul probabil că ar fi fost normal. Nu un idiot, sau altceva. Aşa obişnuia să spună Lucas, cînd mă călărea. Că nu eram fiica lui. Părea să-l excite, ca şi cum aş fi fost o străină. Nu. N-a trebuit neapărat să avortez, dar am făcut-o. Şi atunci am sîngerat, dar nu Lucas. Lucas n-a sîngerat niciodată, decît cînd l-am omorît. Şi atunci, a sîngerat. Mamă, ce-a mai sîngerat. Ţîşnea sîngele din el ca dintr-o fîntînă, iar eu continuam să-l lovesc.

Ochii Selenei sticleau, iar gura îi arăta ca o tăietură pe faţa albă.

– L-am omorît, şopti ea. l-am dat în cap, am dat şi-am dat şi-am tot dat pînă a murit, şi mi-a plăcut fiecare moment. Cînd am terminat, avea capul ca un ou storcit, iar eu eram fericită pentru prima oară, de ani de zile. Lucas murise, la fel ca mama mea. La fel ca şi copilul meu.

Se opri, rămînînd nemişcată, cu braţele atîrnîndu-i moi pe lîngă trup şi părul brun revărsat pe o parte a feţei.

– Asta voiai să auzi? întrebă într-un tîrziu, fără să-l privească.

Tim se apropie de ea, iar Selena îi auzi respiraţia îngreunată. Gîfîia aproape, iar cînd îl privi, mai că nu-i veni să creadă ce vedea. Ochii îi scînteiau, iar mîinile îi tremurau, întinzîndu-se spre ea.

– Iubito, şopti el răguşit.

Şi cînd o lipi de trupul lui, îi simţi excitaţia. Prea tîrziu, încercă să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar Tim o ţinea strîns.

– Deci îţi aminteşti, mîrîi el. Îţi aminteşti cît era de mare şi de puternic, ca un taur. Nu l-ai uitat niciodată.

Selena încercă să-l lovească în piept, să-şi ridice genunchiul, dar nu se putea mişca.

– Orice fată îl ţine minte întotdeauna pe primul ei amant, spuse încet Tim. Mai ales dacă a fost violată.

Mîinile lui o apăsau violent, dureros, prin materialul subţire al rochiei de vară, iar cînd o sărută, avea gura grea, umedă şi nemiloasă. Selena se zbătu, împingîndu-l, cuprinsă de o panică asemenea unei boli ce ameninţa s-o înece.

– Asta ai vrut tot timpul, continuă Tim. Să fii violată, la fel cum te-a violat Lucas. De fiecare dată cînd te luam în felul meu bleg şi prostesc, îţi aminteai de el, cît de mare şi de brutal era. Ei bine, pot fi şi eu la fel. Uite-aşa.

Cînd, însă, încercă s-o trîntească pe podea, Selena reuşi să se smulgă de lîngă el. Fugi prin jurul mesei din faţa şemineului, iar mîinile ei găsiră vătraiul de parcă acesta ar fi aşteptat-o.

– Te omor! ţipă, cînd Tim porni spre ea. Nu te mişca de-acolo, că de nu, te omor!

Tim, însă, ajunsese dincolo de-a o asculta, sau de a-i păsa. Se apropie pe furiş, iar cînd ajunse destul de aproape, Selena ridică reteveiul şi, cu o mişcare arcuită, îl lovi. Dacă nu se dădea la o parte în ultima clipă, fierul

l-ar fi nimerit într-o parte a capului. Însă Tim se feri, aşa că nu fu lovit decît în umăr şi, clătinîndu-se înapoi, căzu peste masă, iar de-acolo pe pardoseala de piatră din faţa căminului.

Un moment, stătu nemişcat, iar în acele cîteva secunde Selena îşi privi mîna şi o văzu încleştată pe vătrai. Se uită cu groază cum braţul începea să i se ridice pentru a lovi din nou şi în clipa aceea Tim gemu şi se săltă în capul oaselor. Selena se holbă la el, apoi din nou la arma pe care o strîngea în mînă.

Aproape! urlă o voce în capul ei. *Aproape! Aproape l-am omorît!*

Şi, răsucindu-se, fugi afară din casă. Alergă prin pădurea împestriţată cu verde şi galben în soarele verii, pînă la şoseaua ce ducea spre Peyton Place.

Aproape! ţipa vocea aceea, iar Selena fugi pînă cînd lumea se împăienjeni înaintea ochilor ei şi acostamentul nisipos al drumului se repezi s-o lovească în faţă.

Cartea a treia

Capitolul 1

În septembrie, Allison a plecat din Peyton Place pentru ca să petreacă o săptămînă la Norman, înainte de a merge la Hollywood. Însemna să sosească la studio cu două zile mai tîrziu decît era aşteptată, dar hotărîse că era mai important să stea o săptămînă cu Lewis, o săptămînă neîntreruptă să fie împreună şi să se iubească.

Distanţa nu ţese nici o vrajă, îşi spunea ea, gîndindu-se la săptămînile de despărţire, la cele două luni cînd nu avusese de la Lewis decît scrisorile lui. Absenţa nu-i împuţinase iubirea pentru el, dar, uneori, nu mai era capabilă să-şi aducă aminte de trăsăturile feţei lui. Ştia că, în primele minute ale revederii, avea să aibă unele reţineri şi ezitări; urma să fie ca o întîlnire cu un străin.

Privea pe fereastra trenului, la peisajele familiare. Vara se prelungise pînă în septembrie; ruginiul toamnei încă nu atinsese verdeaţa. Ce mai vară fusese! cugeta Allison. Ceea ce începuse frumos şi rodnic, se sfîrşise cu găsirea Selenei rătăcind ameţită, pierdută şi neajutorată, pe marginea drumului. Mike fusese concediat. Apoi, Seth Buswell şi Matt Swain îşi făcuseră duşmani, încercînd s-o ajute.

Peyton Place fusese un cîmp de bătălie. Allison se întreba dacă fugea învinsă sau pleca victorioasă. Cîte puţin din amîndouă, reflecta ea. Mike primise o slujbă,

iar ea, măcar, nu cedase presiunilor. Cariera ei se afla în plin avînt, succesul depăşind pînă şi cele mai îndrăzneţe visuri.

Allison nu se gîndise niciodată la succes în ideea îmbogăţirii. Pentru ea, fusese întotdeauna un vis vag şi amorf, succesul constînd, în proporţii egale, în faimă şi libertate. Banii erau aspectul cel mai puţin important. Adeseori îşi spunea: *Sînt o femeie bogată.* Era o încercare de a se convinge pe ea însăşi de acest fapt, dar fără să reuşească vreodată. N-o credea nici un moment, nu se putea gîndi la ea însăşi în acest fel.

Numai femeile bătrîne sînt bogate, îşi spunea ea, încercînd să alunge gîndul la ea însăşi. Allison MacKenzie, în chip de femeie bogată! Era o imagine pe care nu dorea s-o accepte şi considera că perturbă portretul pe care şi-l imagina pentru ea: o Allison MacKenzie, *prozatoare; scriitoare.*

Nu dorea să fie o entitate încorporată în relaţii nesfîrşite cu consilierii de investiţii şi contabilii fiscali pe care i-i recomandase Brad. Unul dintre lucrurile pe care le avea de făcut cît timp stătea la New York era acela de a se întîlni cu respectivii. Decisese că singurul mod de a rezola problemele consta în a găsi persoanele de încredere, lăsînd totul în seama lor. Nu dorea să aibă şi aceste complicaţii pe cap. Gîndul la chestiunile băneşti îi alunga din minte cărţile, care erau adevărata ei preocupare.

Poate că David avea dreptate. O fi fost el îndemnat şi de motive greşite, dar poate că afirmaţiile lui fuseseră corecte. Singura funcţie a scriitorului este aceea de a scrie. De-acum încolo, se hotărîse Allison, aşa avea să fie. Gata cu interviurile, gata cu comerţul.

Conductorul îi perforă biletul şi făcu vreo cîteva remarci despre cum fusese vara. *Practic am devenit navetistă,* medită Allison, *între Peyton Place şi New York.*

Privi în jur, la canapelele de pluş verde, decolorat, în majoritate goale. În trenul acela, se simţea aproape ca acasă.

Purtase o conversaţie imaginară cu Lewis, în care-i spunea: „Ar trebui să facem toţi mai multe călătorii cu trenul, Lewis. E unul dintre puţinele locuri rămase unde putem să comunicăm cu noi înşine, să ne punem toate întrebările profunde şi să ne judecăm pe noi şi pe ceilalţi. Cînd mergi cu maşina, este prea periculos să te gîndeşti la altceva decît la trafic; iar avioanele ajung prea repede la destinaţie."

Allison îşi rezemă capul de perniţă şi închise ochii, lăsîndu-se în voia delicioaselor gînduri la reîntîlnirea cu Lewis. *Foamea de dragoste,* îşi spuse, *este la fel de adevărată ca toate celelalte soiuri.*

Zîmbi, gîndindu-se ce-ar fi spus Constance dacă ar fi ştiut că Allison se încurcase cu un bărbat căsătorit. Constance, amintindu-şi propriul ei trecut, l-ar fi considerat un blestem în familie, o sămînţă pe care i-o transmisese lui Allison, şi s-ar fi simţit vinovată şi responsabilă.

Asta e diferenţa între generaţiile noastre, reflectă Allison. Mama ei se simţise vinovată, avusese un sentiment de păcat, fiind amanta unui om însurat. Allison, nu. Accepta situaţia; era un aranjament; era cel mai bun lucru pe care i-l oferise pînă atunci viaţa.

Se îndreptă de spate, surprinsă de propriile ei gînduri. *Pînă atunci?* Recunoştea în sinea ei că relaţia cu Lewis nu era decît temporară sau într-un caz fericit se va permanentiza? Înlătură gîndul, negîndu-i orice posibilitate. *Nu-s o ţigancă,* îşi zise ea, *nici o hoinară. Am găsit ce-mi doream, Lewis e ceea ce doresc şi am să mă ţin de el.*

La Boston, schimbă trenul. Trecînd prin gară, zîmbi pentru ea însăşi. O *călătoare obosită de-ale lumii, asta*

sînt. Cu atît de puţin timp în urmă, drumul acela dintre Peyton Place şi New York fusese o experienţă nouă şi fascinantă, un vis adeverit. Deja, însă, îl putea face cu ochii închişi. *Aşa se va întîmpla cu toate?* se întrebă ea. *Aşa e viaţa?*

De la Grand Central Station, se duse direct la hotelul rezidenţial unde îşi rezervase un apartament. În timp ce mergea cu maşina pe Park Avenue, înconjurată de bagaje, încercă să-şi alunge de pe faţă zîmbetul fudul care-i arcuia colţurile gurii. *Of, relaxează-te,* îşi impuse. *Destinde-ţi aparenţa aia crispată din Noua Anglie. La urma urmei, nimeni nu ţi-a dăruit asta, n-ai primit nimic pe o tavă de argint. Ai cîştigat-o din munca mîinilor tale. Acum, bucură-te."*

Apartamentul se afla la etajul douăzeci. Urmîndu-l pe liftierul care-i căra bagajele, primită cu plecăciuni de administrator, intră într-un *living-room* somptuos, numai alb şi auriu. Administratorul o urmă grăbit, deschise uşile cu geam care dădeau pe terasă, îi arătă dormitorul, care era doar cu puţin mai mic decît livingul, şi o conduse la chicineta unde putea, dacă dorea, să-şi facă singură de mîncare.

Cînd rămase singură, se privi în oglinda înaltă, parcă pentru a se asigura că era într-adevăr ea însăşi, Allison MacKenzie, în acel loc. Apoi, se duse la telefon şi-l sună pe Lewis.

– Am venit, anunţă ea. Ne vedem la cină.

– Trebuie să aştept pînă atunci? Aş putea să mă strecor pe uşa din spate. Cred că încă se mai deschide, deşi n-am mai folosit-o din 1936, cînd încasatorii de facturi obişnuiau să mă aştepte aşezaţi în anticameră.

– O, cît mi-aş dori să fi fost atunci pe-aproape, iubitule.

– Şi eu aş fi vrut. I-ai fi fermecat să plece imediat, cu notele de plată uitate în mînă. Ascultă, iubito, ştiu că

sînt îngrozitor de indisciplinat şi toţi autorii vor începe să-mi trimită scrisori furioase, dar plec în clipa asta şi ajung la tine în cincisprezece minute.

– O, da, dragul meu, vino imediat.

Şi închise, înainte de a fi apucat să adauge: „N-avem timp de pierdut." Ideea îi venise ca din senin, liberă.

Se dezbrăcă repede. Voia să facă un duş, să se îmbrace elegant şi să-l aştepte. Plănuia să comande cina pe terasă, cu lumînări pe masă şi o frapieră de şampanie, putînd vedea tot New York-ul şi în acelaşi timp rămînînd nevăzuţi. Viaţa lor împreună era cu atît mai delicioasă, cu cît era mai secretă.

Cînd, însă, Lewis bătu la uşă, Allison încă nu era gata şi trebui să-şi ia un halat flauşat, cu vîrfurile şuviţelor de păr încă ude şi faţa nemachiată.

– Nu te uita la mine, Lewis. Nu-s gata să fiu văzută.

Lewis rîse:

– Poţi să-i spui unui om însetat să nu se-apropie de apă?

Îi puse o mînă pe braţ, trăgînd-o spre el. Cînd se sărutară, Allison se înmuie în braţele lui şi strigă:

– O, Lewis, ce dor mi-a fost de tine!

– Dacă s-a comparat cît de cît cu dorul care mi-a fost mie de tine, atunci înţeleg perfect prin ce-ai trecut.

Allison se retrase de lîngă el:

– Lewis, voiam să fiu îmbrăcată elegant la sosirea ta, şi machiată, şi să arăt cît pot eu de bine. Şi-acum, ia uită-te.

– Mă uit.

– Vreau să comand cina şi s-o luăm la masa de pe terasă, cu cristaluri, lumînări şi şampanie.

– O luăm mai tîrziu, răspunse Lewis, cu surîsul său calm.

O sărută din nou, iar mîna i se strecură sub halatul ei, cuprinzîndu-i sînul; şi apoi, înlănţuiţi cu braţele, por-

niră în grabă spre baie. Allison îşi simţea genunchii moi, iar coapsele îi tremurau.

– O, ţine-mă strîns, iubitule! exclamă ea. Să nu-mi dai drumul.

– Niciodată, replică el, iar cuvîntul îi reverberă prin cap.

Niciodată, repetă Allison în sinea ei răspunsul. *Îndrăgostiţii sînt nebuni, folosesc cuvinte smintite, imposibile. Şi, mai rău, le cred.*

Îşi îngropă faţa la pieptul lui Lewis, ca să nu-l mai vadă, cu firele cărunte care-i arătau vîrsta. Îi simţea inima bătînd, lipită de gura ei. *Niciodată nu va dura mai mult de- atît,* îşi spuse, începînd să plîngă.

– Ce este, iubito? Ce ai? o întrebă Lewis. De ce plîngi?

O mîngîie pe păr şi pe spate, calmînd-o, ca un tată pe un copil.

– N-am nimic, Lewis. Nu-i nimic.

Şi, apucîndu-i capul între mîini, începu să-l devoreze cu sărutări, ca şi cum ar fi vrut ca, prin intensitatea iubirii ei, să compenseze toţi anii în care ea nici măcar nu se născuse.

Allison era asaltată de gîndul că nu mai aveau timp de pierdut; şi că, datorită diferenţei mari de vîrstă, trebuia să înghesuie într-un spaţiu strîmt toată dragostea şi experienţa pe care anii le ţinuseră departe de ei doi. Îl mîngîia cu mîinile şi cu gura, simţindu-i sub palme fiorii plăcerii. Îl asedia cu dragoste, cu o furie pătimaşă; iar cînd fu gata pentru ea, Lewis se răsuci sălbatic şi o doborî, acoperind-o cu trupul său dur şi ţintuindu-i braţele pe pat ca să nu se poată mişca. Precum digul unei mări rămase Allison întinsă, lăsîndu-se agresată, simţind mareea care, în final, părea să-i absoarbă sufletul din trup. Abia atunci îi dădu Lewis drumul, iar ea îi trase în jos trupul ce palpita.

Ăsta-i singurul adevăr care există, îşi spuse, *această expresie a iubirii. Restul e un rol jucat.*

O durea tot trupul de cunoaşterea lui. Stăteau culcaţi unul lîngă altul, odihnindu-se, iar Allison privea cum lumina înserării se stingea încet, cufundînd odaia în întuneric. Acum, zilele erau mai scurte. Vara se sfîrşea graţios, cu vînturi blînde şi dulci, însă sosirea iernii se făcea timid simţită. Amintindu-şi că în curînd avea să plece spre California, Allison îşi zise: *Voi urma vara spre vest; voi avea cîteva săptămîni de vară în plus.*

La gîndul plecării, se întoarse spre Lewis şi-l sărută.

– Cum te simţi, iubitule?

– Există o posibilitate de a-mi reveni, răspunse el. Cred că avem unele temeiuri să ne facem speranţe. Dacă am mare grijă de mine, poate reuşesc să plec de-aici prin forţe proprii – cîndva prin jurul orei zece şi jumătate, mîine dimineaţă.

Allison rîse.

– Mai bine adună-ţi imediat toate puterile, Lewis, fiindcă bănuiesc că reputaţia mea va avea de suferit dacă intră chelnerul şi te găseşte aşa.

Lewis se ridică în capul oaselor:

– Care chelner?

– Chelnerul care ne va aduce cina, zise ea, întinzînd mîna spre telefon. Mă pregătesc s-o comand, Lewis. Ai vreo dorinţă deosebită?

– Da, am, sări Lewis din pat, alergînd la baie. Aşteaptă să mă-mbrac.

Peste o oră, cînd sosiră administratorul, şeful de restaurant şi chelnerul – acesta din urmă, împingînd un cărucior cu cina, pe platouri acoperite –, Allison şi Lewis stăteau pe scaunele de fier forjat ale terasei, aranjaţi şi dichisiţi.

Chelnerul-şef destupă şampania, iar chelnerul servi mîncarea fără să zăngăne vreun tacîm, în timp ce ad-

ministratorul stătea neliniştit alături; Allison observă că era genul de om ce pare întotdeauna să se teamă de un dezastru. După ce chelnerul le puse în faţă farfuriile cu vichyssoisé rece, în castroane mai mari de cristal pline cu gheaţă pisată, Allison spuse:

– Restul servesc eu.

Chelnerul şi şeful de restaurant se înclinară, plecînd de pe terasă, administratorul mai aruncă o ultimă privire îngrijorată, de parcă s-ar fi aşteptat ca balconul să se desprindă din peretele clădirii. Asigurîndu-se că avea să mai reziste cîteva zile, le ură *bon appétit* şi-şi urmă subalternii afară din apartament.

Allison spuse:

– Îmi dă senzaţia că regretă nespus că Noua Anglie nu are rege şi drapel. Cred că i-ar plăcea să-l arboreze, ca să anunţe că sînt aici.

Lewis continuă să zîmbească la gîndul celor trei ce ieşiseră de-a-ndaratelea din cameră.

– New York-ul e plin de apariţii, spuse el. A devenit locul final de odihnă pentru fantomele unei jumătăţi din Europa. Oamenii ăştia trei, de exemplu, au murit la Budapesta, în 1935. New York-ul e Paradisul unde au migrat sufletele lor.

– Stafia şefului de sală ne-a servit bine astă seară, comentă Allison.

După supa rece, urmă *filet mignon* cu sos *Bearnaise, vinaigrette* de anghinare şi o mică salată plină de plante înmiresmate. Terminară şampania cu mici fragi sălbatici ce aveau gust de soare şi cîmpii vara.

Stînd lîngă balustradă cu ceştile de cafea, priviră oraşul, clipind şi scînteind în jurul lor. *Pentru asta e totul,* îşi spuse Allison, neştiind prea bine la ce se gîndea. Asemenea momente făceau să merite toate chinurile succesului. Imediat, însă, se întrebă: *Oare este adevărat? Compensează asta toate minciunile şi înstrăi-*

narea prietenilor?

Se gîndi la David. O durea să se gîndească la el, în camera lui singuratică, la doar cîteva minute distanţă, aplecat peste lucrările sale. Poate că îl judecase greşit. Poate că integritatea lui era reală şi se supărase sincer pe ea, nefiind invidios pe succesul ei, ci doar scandalizat că Allison îşi dorea atît de mult succesul, încît mijloacele nu mai contau. Credea în talentul ei. Allison se hotărî să-i telefoneze, pentru a-l invita împreună cu Stephanie la cină, a doua zi.

Jos, Central Park arăta veştejit şi obosit, după cele trei luni de luptă pentru supravieţuire împotriva verii urbane.

Lewis spuse:

– Ar trebui să-i cerem comisarului cu parcurile să trimită în altă parte Central Park pe timpul verii. E prea bătrîn şi bîntuit de griji ca să-şi mai petreacă verile în oraş.

– Am să schiţez o petiţie mîine dimineaţă, spuse Allison. O vom numi Fondul pentru trimiterea lui Central Park la Catskills. Elevii de şcoală vor dona monede de cinci şi zece cenţi. Sloganul nostru va fi: „Central Park are nevoie de aer curat".

Lewis îşi puse ceaşca de cafea pe balustradă şi, aplecîndu-se înainte, o sărută uşor pe Allison.

– Iar eu am nevoie de tine, spuse el. Nimic mai simplu. Eşti soarele şi aerul meu.

Lewis a rămas pînă după miezul nopţii. Au vorbit despre dragostea lor şi, ca doi tineri căsătoriţi, au revenit mereu la planurile de a sta împreună, Allison urmînd să-şi ia un apartament în New York după întoarcerea de la Hollywood. Avea să revină în octombrie, să-i viziteze pe Mike şi Constance la Peyton Place, după care se înapoia la New York şi îşi începeau viaţa în doi.

– Ştii, se întîmplă destul de rar, spuse Lewis. Mă

refer la un aranjament ca al nostru. Şi tot destul de rar reuşeşte. Foarte puţine asemenea legături durează, teamă mi-e.

– De ce-mi spui asta? îl întrebă Allison.

– Fiindcă trebuie să privim în faţă toate pericolele, toate obstacolele din calea situaţiei noastre, dacă vrem să reuşim.

– Ştiu la ce te gîndeşti, Lewis, că voi deveni nemulţumită, că voi dori mai mult. Că voi începe să te pisez şi să-ţi cer să divorţezi, pentru a ne putea căsători. Iubitule, crezi că nu m-am gîndit la toate astea? Am avut în vedere totul. Numai pe *tine* te doresc. *Asta* e ceea ce doresc.

– Mă rog să fie întotdeauna aşa, Allison. Şi sper să nu devin niciodată egoist. M-am gîndit mult şi eu, în timp ce tu erai la Peyton Place. Sper să nu-ţi cer niciodată nimic...

– Iar eu sper să-mi ceri, iubitule.

– ...Nu mă refer la cererile îndrăgostiţilor. Vorbeam despre cele ale... în fine, ale unui partener egoist, cereri care nu au nimic de-a face cu dragostea, ci numai cu orgoliul.

Lewis îşi învîrti brandy-ul în pahar, care prinse un moment lumina, aprinzîndu-se ca o flacără profundă, după care se stinse, supus.

– Cred, Allison, că vreau să spun asta: cînd vîrsta mea va deveni o povară pentru tine, să nu mă păstrezi din milă. Nici chiar dacă ţi-o cerşesc eu.

– O, iubitul meu, iubitul meu, ţipă Allison, cuprinzîndu-l în braţe. Nici să nu te gîndeşti la aşa ceva. Nu te gîndi. Tu nu eşti bătrîn. Nu eşti.

Lewis zîmbi un moment.

– Nu sînt, acum. De fapt, nu m-am mai simţit aşa de tînăr de douăzeci de ani. Cred că mi se întîmplă acelaşi lucru ca majorităţii oamenilor – mă tem de bătrîneţe. N-o

recunosc decît faţă de tine, draga mea. Am ideea smintită că, într-o zi, mă voi trezi, am să-mi văd chipul în oglindă şi va trebui să-mi spun: „Eşti bătrîn, Lewis, eşti bătrîn." Bărbaţii sînt vanitoşi şi se pot minţi pe ei înşişi multă vreme; dar îmi imaginez că soseşte ziua cînd pînă şi cel mai înfumurat bărbat trebuie să accepte adevărul, fiindcă oasele lui nu-i mai permit să mintă.

– Nu vreau să vorbim despre asta, Lewis. Te rog, să nu vorbim acum. Trăim în prezent, acum şi aici. Să lăsăm viitorul în seama doamnelor care scriu la rubrica de horoscop. Eu mă mulţumesc să iau viaţa zi cu zi; înseamnă că şi tu va trebui s-o iei la fel, pentru că vei fi cu mine. În fiecare zi.

Lewis a plecat după miezul nopţii, iar Allison, obosită de ziua care începuse devreme, în Peyton Place, şi se terminase tîrziu în New York, s-a dus la culcare. A deschis larg ferestrele, în aerul răcoros al nopţii; zgomotele traficului erau diminuate de distanţă, iar din parcul tăcut şi pustiu părea să se înalţe o adîncă nemişcare. Învăluită de ea, începu să plutească şi adormi.

Dimineaţă, ceru să i se aducă micul dejun pe terasă. Era abia ora opt. *Fată de la ţară,* îşi spuse ea, amuzîndu-se că nu luase obiceiul newyorkez de a dormi mult şi apoi a lua de dimineaţă o cafea neagră. Mîncă un mic dejun ca la ţară, cu ochiuri, şuncă, fructe şi cafea cu frişcă.

Se bucura că se trezise devreme. Allison detesta să mănînce pe fugă prima masă a zilei, plăcîndu-i să zăbovească la ţigările de după micul dejun, care aveau un gust mai plăcut decît orice altceva. Privi oraşul cum se deştepta. Stînd în picioare pe balcon, văzu jeturile albe ale maşinilor de stropit; lăsau suprafaţa străzii mai întunecată, chiar dacă nu mult mai curată.

Începînd de la opt şi jumătate, tot mai mulţi bărbaţi şi femei ieşeau din blocurile de apartamente şi erau

înghiţiţi de gura omnivoră din colţ a metroului. Allison zîmbi, amuzată să observe că, pe măsură ce se apropia ora nouă, bărbaţii şi femeile mergeau tot mai repede.[1]

La zece, îmbrăcată într-un taior de tweed, cu jacheta croită ca un cardigan elegant, Allison intră în taxiul care o aştepta, iar portarul hotelului închise portiera în urma ei.

Şoferul spuse:

– Ştiţi ceva, doamnă? Portarii de la hotelurile bune sînt singurii oameni care ştiu cum să închidă portierele de taxi. Nu le trîntesc, dar le închid întotdeauna bine din prima încercare. Taxiurile mele ar dura mult mai mult, dacă oamenii ar şti cum să le închidă portierele.

Allison îşi petrecu dimineaţa în birouri lambrisate, plasînd în mîinile avocaţilor şi investitorilor cîştigurile ei ajunse între timp considerabile. Dădea din cap, în timp ce îi explicau diverse lucruri; dar, cu oricîtă atenţie încerca să asculte, gîndurile i se abăteau spre alte subiecte. Ştia, însă, că erau oameni cinstiţi şi capabili; nu conta că nu înţelegea. *Poate că e mai bine aşa,* îşi spuse; *cel puţin, nu voi fi ca o amatoare băgăreaţă. E mai bine ca asemenea lucruri să fie lăsate în seama profesioniştilor.*

După-amiază, se duse la tîrguieli, cumpărîndu-şi haine şi lenjerie de un soi la care în trecut nu făcuse decît să se uite. Comandă costume şi rochii cu etichete ce însemnau bani. Şefii de etaj o recunoşteau invariabil; imediat se aranjau taxele prin virament.

– Vă pot da un cec, se oferi Allison.

Rîse în sinea ei, gîndindu-se că acum, cînd avea

---

1. În Statele Unite, programul zilnic de muncă se desfăşoară între orele 9-17.

bani, nu-i mai trebuiau.

Nu era necesar decît să dea adresa şi i se trimitea marfa; numele ei era singura monedă de care avea nevoie.

Cînd ajunse înapoi la apartament, cutiile tocmai erau despachetate, iar camerista agăţa conţinutul în dulapuri. Allison îşi aruncă pantofii din picioare şi se trînti pe canapea. *N-am să mă obişnuiesc niciodată cu toate astea,* îşi spuse ea.

Sună telefonul. Era Stephanie. Tocmai îi telefonase un producător de televiziune.

– E un rolişor mic, Allison, dar trebuie să-l accept. Iar repetiţiile încep astă seară, din păcate. Mă aşteaptă şapte ore într-un teatru unde e frig. Mult mai mare plăcere mi-ar fi făcut să iau masa cu tine.

Stephanie era grăbită. Îi promise s-o sune a doua zi şi-şi stabiliră o întîlnire pentru masa de prînz.

O ador pe Stephanie, îşi spuse Allison. *Este practic singura pentru care succesul meu n-a contat cu nimic.* Unii oameni păreau să considere că acolo unde exista prea mult succes, iar prietenii lor aveau parte de el, lor le rămînea mai puţin. Era o atitudine pe care Allison n-o putea înţelege.

Aş putea să înţeleg, reflecta ea, *dacă tocmai aş fi tras un număr cîştigător la tombolă, sau un unchi bogat din Australia ar fi murit, lăsîndu-mi toată averea lui, inclusiv o jumătate din Australia. Eu, însă, am muncit pentru tot ce am. Nimeni nu mi-a făcut nici un cadou.* Îşi amintea scrisorile veninoase şi pline de ură pe care le primise, sute şi sute, de la oameni care considerau că succesul ei le făcea pe ale lor mai greu de atins.

Oftă, ridicîndu-se în şezut pentru a-i telefona lui Lewis. Îi spuse ce făcuse peste zi şi că n-avea să vină la cină decît David, pentru că Stephanie primise un rol.

– Nu te răzgîndeşti, să vii şi tu, iubitule?

– Te sun la miezul nopţii. Poate că, dacă atunci nu eşti prea obosită, am să trec. Îţi urez o seară plăcută cu David, draga mea. Îţi poate da multe informaţii despre Hollywood, să ştii. A stat acolo o vreme. Nu ştiu de cît ajutor îţi va fi, totuşi. Are o părere destul de proastă despre cinematografie. Dar despre asta vom vorbi mai tîrziu.

După convorbirea cu Lewis, telefonă la Room Service şi ceru o cină pentru două persoane, urmînd să-i fie servită la ora opt.

Înainte de sosirea lui David, făcu o baie cu parfum de lavandă. În sticlă, lichidul avea culoarea chihlimbarului, dar turnat în baie deveni de un violet fumuriu. Mireasma o învălui.

Cînd sosi, David o găsi îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, cu severitatea atenuată numai de manşetele din catifea bogată. Avea părul strîns la spate.

Arăta maturizată, i se păru lui, şi mai frumoasă ca oricînd.

– Am fost surprins azi-dimineaţă cînd mi-ai telefonat, Allison. Şi extrem de încîntat, desigur. Vreau să-ţi mulţumesc că ai pus capăt situaţiei ăsteia ridicole. Totul a fost numai din vina mea. În ziua aceea cînd ne-am întîlnit la cafenea – în fine, ca s-o spun pe şleau, Allison – eram invidios. Mi-am dat tot felul de alte motive pentru ceea ce simţeam, dar era invidie curată, de modă veche, şi nimic altceva. Iartă-mă, Allison.

– N-am de ce să te iert, David. Hai să bem ceva şi să stăm de vorbă pe îndelete. Vom îneca totul în vorbe.

După cină, la o cafea pe terasă, discuţia s-a îndreptat spre viitoarea călătorie a lui Allison la Hollywood. Între timp, toate tensiunile dintre ei fuseseră risipite de mîncarea gustoasă şi de vinul răcit exact la temperatura potrivită. Stafiile maghiare îşi făcuseră bine datoria; şi, la ora zece, se evaporară, cu cărucior cu tot, lăsîndu-i pe

David şi Allison cu cafelele şi coniacul.

– N-o să poţi suferi viaţa de-acolo, îi spuse David. Hollywood-ul e plin de parveniţi care s-au chivernisit şi de indivizi care-şi zic scriitori, deşi n-au avut în viaţa lor o idee originală.

– Totuşi, eu mă duc. Brad i-a şi anunţat.

– Şi cam pentru ce ar fi vorba să mergi acolo?

– Urmează să fiu consultant tehnic al filmului. Îi voi da cîteva indicaţii scenaristului şi voi discuta cu scenografii de decor şi costume. Chestii din astea.

– Allison, îi spuse David cu sinceritate, îşi bat joc de tine. N-au nevoie să le spui nimic. Tot ce vor e să te folosească, să-ţi exploateze valoarea publicitară în propriile lor scopuri. Te vor face să te simţi importantă, te vor invita la cîteva petreceri, te vor flata de mama focului, ca să te poţi întoarce în Est şi să spui la toată lumea ce gaşcă nemaipomenită sînt ăia de pe Coastă.

Allison rîse:

– Ei, dacă asta-i tot ce vor, e clar că-s dispuşi să plătească un preţ bun. Două mii cinci sute pe săptămînă, plus toate cheltuielile.

David ridică din umeri.

– N-o să-ţi placă, Allison. De-asta sînt sigur.

– Poate, David, dar trebuie să aflu singură. Doresc să trec prin toate experienţele care mi se oferă – sau aproape toate.

– Numai la tine mă gîndesc. Aşteaptă pînă vor începe să-ţi sfîrtece cartea în bucăţi. Atunci, ai să-ţi schimbi părerea. N-ai să poţi suporta. Nimeni n-a putut vreodată.

– Eu nu am sensibilul tău suflet artistic, replică Allison. În ce mă priveşte pe mine, tot ce doresc pentru *Castelul lui Samuel* sînt încă patruzeci de săptămîni pe liste. Iar după cît mi-au plătit pentru drepturile de ecranizare, pot face cu el tot ce le trăsneşte prin cap.

– Tot ce vreau e să nu suferi, spuse David calm, iar Allison se simţi deodată cuprinsă de ruşine.

– Ştiu, David, zise ea îmblînzită. Dar trebuie să descopăr de una singură.

– Ţine-mă la curent.

– Da. Am să-ţi telefonez. De vreme ce studioul îmi plăteşte facturile de la hotel, o voi putea face cu conştiinţa curată.

David zîmbi:

– Te-ai schimbat mult, Allison. Dar, în esenţă, ai rămas aceeaşi fetiţă din Peyton Place, mereu atentă să ai conştiinţa curată. Calitatea asta cred că n-ai putea să ţi-o schimbi nici prin intervenţie chirurgicală.

Capitolul 2

Hotelul era un semicerc enorm, cu zece etaje, construit din piatră albă şi sticlă, şi stătea în mijlocul unor vaste peluze tunse, presărate cu ronduri de flori simetrice, dispuse la distanţe egale.

Pe terasa apartamentului ei de la etajul nouă, Allison se întreba dacă în Beverly Hills se murdărea vreodată ceva. Era ora zece dimineaţa şi jos, în faţa şi în spatele ei, totul scînteia ca şi cum lumea tocmai ar fi fost scoasă dintr-o cutie de cadouri, împachetată în hîrtie de mătase.

În camera din spatele ei, telefonul sună, iar Allison intră pe uşa glasvandului, să răspundă. Camera propriu-zisă arăta ca un decor de teatru, numai mobilier modern, covoare albe şi picturi abstracte. Mobila era tapiţată cu purpuriu regal intens, iar draperiile de in ale uşilor glisante de la balcon se asortau perfect.

– Alo, spuse Allison în receptorul alb al telefonului.

– Eşti gata? o întrebă Bradley Holmes.

– Mai gata de-atît nu se poate. Stăteam aici admirînd împrejurimile şi nici nu-mi pot da seama dacă locuiesc într-un tort de nuntă glazurat sau într-un coş cu ouă purpurii de Paşti.

Brad rîse:

– Aşteaptă să vezi studioul. Ăla chiar o să te pună pe gînduri.

– Ard de nerăbdare, răspunse Allison. Vii încoace?

– Într-o clipă, replică Brad şi închise.

Peste cîteva minute, se auzi o bătaie în uşă şi Brad intră.

– E într-adevăr foarte şic, comentă el, privind în jur. După cum spui, locuitorii din Glitterville[1] au făcut treabă bună. Evident, camera mea nu-i nici pe departe atît de cochetă, dar, în fond, eu mi-o plătesc din buzunar.

Allison îşi puse pălăria şi o pereche nouă de mănuşi albe.

– Nu-ţi prea place la Hollywood, aşa-i? îl întrebă ea.

– Nimănui din New York nu-i place Hollywood-ul, răspunse Brad, în timp ce mergeau pe culoar spre ascensoare. Desigur, în proporţie de cincizeci la sută fac paradă. Newyorkezii, în stare să-şi dea şi ochii din cap ca să fie chemaţi la Hollywood, sînt primii care urlă despre prostituţie şi lipsa de valoare artistică a filmelor. Nu, nu-mi place Hollywood-ul, dar îmi ţin gura. Aici se păstrează mari sume de bani şi prefer să am şi eu partea mea.

– David l-a detestat, spuse Allison.

– Aşa e. Dar, pe de altă parte, David nu se va

---

1. Oraşul sclipiciurilor.

îmbogăţi niciodată. Totul se reduce la ceea ce doreşte omul de la viaţă.

O limuzină *Cadillac* opri în faţa intrării principale a hotelului, iar un şofer în uniformă coborî să le deschidă portiera lui Allison şi lui Brad.

– Vezi, spuse Brad, micile amabilităţi, ca de plidă drumul cu o maşină ca asta, costă bani. Dacă vrei aşa ceva, trebuie să faci sacrificii. David n-a fost niciodată dispus să cedeze nimic. Am venit cu el aici, acum cîţiva ani. Era imposibil. *Miracle Pictures* îi plătiseră un preţ foarte onorabil pentru a treia carte, în ciuda faptului că ediţia cartonată nu depăşise nici trei mii de exemplare. Voiau ca David să-i ajute la scenariu. Ei bine, am venit aici, David şi cu mine, şi dă-mi voie să-ţi spun, în viaţa mea nu vreau să mai petrec două săptămîni ca alea. David era neînduplecat, nu ceda şi făcea total pe surdul la toate sugestiile producătorului, ale regizorului şi ale celorlalţi scenarişti. Ar fi trebuit să stăm opt săptămîni, dar, după primele două, David a mers şi s-a-mbătat şi a luat avionul de New York. Crede-mă, nu mi-a fost uşor să explic asta la studio. În cele din urmă, însă, au decis că le era mai bine fără el.

– Considera că n-ar trebui să vin.

– Îmi închipui. Ascultă, iubito. Nu ştiu de ce-ţi pierzi vremea cu oameni ca David. Acum eşti o autoare de succes. N-ai nevoie de indivizi din ăştia sumbri, gen activişti sociali.

– Dar David e un mare scriitor, protestă Allison. Nu doar bun, nu doar cu succes, ci *mare.* Şi-o ştii foarte bine.

– O ştiu, recunoscu Brad, dar mai ştiu şi că David, dacă se relaxa mai puţin şi mă asculta ceva mai mult, cărţile lui ar fi mers mult mai bine pe piaţă.

– În toată fiinţa lui, David nu are nici o celulă orientată spre latura comercială a vieţii.

– Unul dintre privilegiile puţinilor aleşi, spuse Brad, în timp ce intrau pe poartă.

Allison se mişcă în fotoliu, netezindu-şi nervoasă mănuşile. Ca de obicei, cînd se confrunta cu o situaţie nouă, îşi dorea fierbinte să fi rămas acasă, la adăpost. Maşina trase în faţa unei case din piatră albă, care părea să-şi aibă locul într-o suburbie newyorkeză. Pe gazonul din faţă se afla o pancartă cu litere negre, în ramă de fier forjat, anunţînd ARTHUR TISHMAN.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise Allison, aici e biroul domnului Tishman?

– Da. Prezentabil, nu?

– Aici s-ar putea muta un om cu nevastă şi trei copii, ca să trăiască în confort.

În ceea ce va fi fost holul vilei, folosită ca locuinţă, se afla un birou şi două dulapuri de acte, dar acestea fuseseră aranjate şi camuflate cu atîta artă, încît nu păreau deloc nelalocul lor în mijlocul canapelelor de brocart şi al tablourilor în ulei. La birou stătea una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse Allison vreodată. Era scundă, dar cu o siluetă superb conturată şi părul ca o caschetă de aur. Purta o rochie neagră, austeră, şi brăţări de argint pe ambele braţe, iar pantofii-i erau doar nişte mici fişiuţe de piele neagră.

– Îmi pare atît de bine, domnişoară MacKenzie, se ridică ea s-o întîmpine. Mă numesc Gloria Muir şi sînt secretara domnului Tishman.

– Încîntată, răspunse Allison.

Domnişoara Muir vorbea cu un accent englezesc, remarcă Allison, de care ar fi fost mîndru pînă şi Laurence Olivier.

– Şi dumneavoastră, ce mai faceţi, domnule Holmes? întrebă domnişoara Muir. Ce plăcere să vă revăd!

– Mă simt minunat că am revenit în California, răspunse Brad.

Mincinosule, replică Allison în gînd.

– Domnul Tishman vă aşteaptă, spuse domnişoara Muir. Vă rog să mă urmaţi.

Domnul Tishman era înalt şi masiv, arătînd cam ca un Sidney Greenstreet tînăr. Purta pantaloni închişi la culoare şi una dintre cele mai stridente cămăşi sport pe care le văzuse Allison în viaţa ei.

– Brad! exclamă el, ocolindu-şi vastul birou. Cît mă bucur că te văd. A trecut prea mult timp.

Cei doi îşi strînseră mîinile şi, înainte ca Brad s-o fi putut prezenta pe Allison, Tishman se întoarse spre ea.

– Iar aceasta este domnişoara care a provocat atîta tărăboi, zîmbi el, întinzîndu-i mîna. Domnişoară MacKenzie, nici nu vă pot spune cît de onorat sînt.

– Ce mai faceţi, domnule Tishman? E o mare plăcere că sînt aici, răspunse Allison, simţindu-se puţin ca şi cum ar fi nimerit la ceaiul Pălărierului nebun.[1]

Domnul Tishman o luă de braţ:

– Iar ei sînt Conrad Blanding, regizorul nostru, şi Joel Parkinson, scenaristul.

Conrad Blanding purta ochelari cu rame negre şi zîmbea cu toţi dinţii, însă Joel Parkinson nu zîmbea deloc. Se înclină ţeapăn şi luă loc, fixînd meditativ cu privirea un teanc de hîrtii galbene pe care le ţinea în mînă.

– Beţi ceva? întrebă Arthur Tishman. O cafea?

– Cafea, vă rog, răspunse Allison, aşezîndu-se într-un fotoliu tapiţat cu piele.

Pereţii biroului domnului Tishman erau lambrisaţi cu

---

1. Capitol din „Alice în Ţara Minunilor" de Lewis Carroll, renumit ca o culme a dialogurilor şi situaţiilor absurde.

lemn de nuc, iar pe unul dintre ei stătea un afiş colorat, în ramă.

– E una dintre cele mai bune opere ale lui Lautrec, nu credeţi, domnişoară MacKenzie? întrebă domnul Blanding.

Allison tresări.

– A, făcu ea. Da. Da, într-adevăr.

În cîteva minute, domnişoara Muir intră cu o tavă de argint pe care aducea un serviciu complet, tot de argint.

– Să torn? întrebă ea.

– Dacă eşti bună, domnişoară Muir, răspunse domnul Tishman.

Urmă o scurtă ceremonie tăcută, în timpul căreia toţi stăteau nemişcaţi, aşteptînd ca domnişoara Muir să termine de umplut ceştile din cafetiera de argint.

– Ei, ia să vedem, domnişoară MacKenzie, spuse domnul Tishman, rezemîndu-se confortabil de spătarul fotoliului. Apropo, vă pot numi Allison?

– Vă rog, răspunse Allison.

– Bine. Să stabilim o bază cordială, prietenească. Eu sînt Arthur, iar ei, gesticulă el vag în direcţia scenaristului şi a regizorului, sînt Joel şi Conrad. Deci, Allison, toţi am fost foarte ocupaţi cu cartea ta şi avem deja un soi de scenariu.

Allison aruncă o privire spre Joel Parkinson, dar scenaristul nu-şi ridică ochii. Stătea doar cu o expresie mai tristă ca oricînd.

– Aş dori să văd scenariul, spuse ea.

– Fireşte, răspunse Arthur Tishman. Vrem să-ţi iei un exemplar cu tine la plecare. Citeşte-l diseară, iar mîine ne întîlnim din nou să discutăm. Dar te rog să nu crezi că este un scenariu valabil, de lucru. Nu este. Joel aici de faţă n-a făcut decît să aştearnă pe hîrtie cîteva idei. Mai avem încă mult de lucru, însă cred, şi Conrad e de

acord, că Joel ne-a oferit o bună bază ca să începem lucrul. Scenariul final va respecta aceleaşi linii pe care le avem acum, însă sînt sigur că tu însăţi, fiind scriitoare, înţelegi îndelungatul şi lentul proces al finisării şi cizelării.

La început, Arthur Tishman dădu impresia unui om obişnuit să comande, iar Allison se cam temea de el. Îşi dădu însă curînd seama că prezenţa ei, întîlnirea cu ea îi trezeau o anume nervozitate. În consecinţă, nu conversa, ci ţinea discursuri; parcă ar fi avut totul scris dinainte, după care citea textul prost, ca un actor amator.

Allison era familiarizată cu legenda lui Tishman. Se realizase prin mari eforturi; tot ceea ce avea era propria lui operă. Se simţea oarecum înrudită cu el.

– Ei, destul cu treaba pe ziua de azi, declară Arthur Tishman. Ţi-am planificat o săptămînă ocupată, draga mea. Mai încolo, ai o întîlnire cu Harold Jenks, agentul nostru publicitar. Toate ziarele i-au sărit la beregată de cînd au aflat că vii. Apoi, mîine dimineaţă, ţi-am stabilit o întîlnire cu unul dintre cei mai buni fotografi, iar mîine după-amiază vrem să faci un tur al studioului. Ca să observi într-un fel stilul nostru de lucru. Apoi, mîine seară, se organizează un dineu în cinstea ta, la mine acasă. Vor veni toţi cei care au legătură cu filmul şi multe alte persoane însemnate. Cu toţii abia aşteptăm.

– Dar eu îmi planificasem... începu Allison.

Brad se ridică.

– Minunat, Arthur, o întrerupse el. Ca de obicei, ai pregătit foarte eficient tot ceea ce era de făcut.

– Aşa trebuie să lucrăm, replică Arthur. Eficienţa previne ulcerele. E propria mea formulă secretă a succesului, pe care le-o dezvălui tuturor.

Allison revenise pe bancheta maşinii, lîngă Brad,

cînd îşi dădu seama că nici Conrad Blanding şi nici Joel Parkinson nu-i adresaseră un singur cuvînt, după ce producătorul începuse să vorbească despre scenariu.

– Gata, declară Brad, în timp ce maşina pornea. N-a durut, aşa-i?

– Da, confirmă Allison, dar nici n-am realizat mare lucru.

– Aşteaptă. Vei avea destule de făcut cînd se pune treaba pe roate.

Maşina se opri în faţa unei clădiri de piatră care arăta ca oficiul poştal al unui oraş de mărime medie. Brad o ajută pe Allison să coboare şi o conduse la biroul lui Harold Jenks.

Harold Jenks era scund şi burtos, cu păr brun, cîrlionţat, şi nas acvilin, pe placul inimii oricărui caricaturist nazist.

– Ce'aci? întrebă el, fără să se ridice de la birou, cînd Brad i-o prezentă pe Allison.

– Bine, mulţumesc, răspunse ea.

– Stai jos, stai jos, îi indică Jenks un scaun. Tocmai ai venit?

– Nu. Am sosit aseară.

– L-ai cunoscut pe Tishman?

– Da. Adineauri. Înainte să venim aici.

– Eşti drăgălaşă, remarcă Jenks. Curăţică, una-alta. Ar trebui să ne prindă bine la ceva.

O măsură atent pe Allison cu privirea, după care apăsă un buton de pe birou.

– Trimite-mi-l pe Joe Borden, ceru el.

Intră un bărbat, dar Jenks nu i-l prezentă lui Allison. Făcu doar un gest în direcţia ei.

– Allison MacKenzie, declară el, ca şi cum ar fi fost o marfă pe un raft de magazin. Scrie cărţi. Trebuie să pregătim ceva pentru ziare. Du-o afară şi plimb-o puţin.

Vezi ce găseşti şi să-mi dai ceva pînă pleacă.

Acum Allison nu se mai simţea numai ca o marfă pe raft, ci şi respinsă de posibilul cumpărător.

– Mai bine fă nişte poze, continuă Jenks, uitîndu-se la ceas. Nu-i putem lăsa pe ăia de la ziare să le facă singuri. Du-te-acum cu ea la serviciul fotografic.

– Dar domnul Tishman a spus că pe-asta trebuie s-o fac mîine dimineaţă, interveni Allison. Nu mă pot fotografia azi. Am părul nearanjat, hainele mototolite şi mi s-au murdărit mănuşile.

Jenks rîse:

– Avem noi oameni plătiţi ca să-şi facă griji cu amănuntele astea. Du-te. Mergi cu Borden. Are el grijă de toate.

– Nu-mi place să mi se facă fotografii, insistă Allison. Şi dimineaţa arăt destul de rău, dar...

Jenks îşi propti palmele pe birou, într-o atitudine de infinită răbdare.

– Ascultă, spuse el, pe-acelaşi scaun unde stai tu acum mi-au şezut toate marile nume din meserie. Monroe, Turner, Hayworth. Toate. Ştiu eu ce fac. Numai să nu-mi dai bătăi de cap şi fac o treabă bună cu tine.

Şi-o s-o facă, îşi spuse Allison, impresionată în sfîrşit de profesionalismul lui Jenks. Era genul de om, întîlnit mult prea rar, care-şi cunoştea profesia, pînă la ultimul detaliu, mai bine decît oricine altcineva. La fel ca Tishman, Jenks se vedea clar că nu era omul care să stea în funcţie pentru că ar fi fost ruda nu-ştiu-cui. La Hollywood, vremea nepotismului apusese odată cu naşterea televiziunii. *Probabil că acum toţi s-au mutat în studiourile de televiziune,* reflectă Allison.

Allison fu pieptănată, machiată şi fotografiată. Apoi, repieptănată şi refotografiată. Fotograful o privea de parcă ar fi fost o fiinţă sub microscop şi bodogănea în

sinea lui, iar cînd termină, Allison se afla în pragul plînsului.

– Mai bine nici nu veneam! ţipă ea, cînd maşina porni spre hotel. David a avut dreptate.

– Gata, gata, o consolă Brad. Eşti doar obosită, Allison. Ai să te simţi mai bine după un păhărel şi-o cină bună.

La nouă şi jumătate, în aceeaşi seară, Allison îşi termină desertul şi îl privi cu recunoştinţă pe Brad.

– Ai avut dreptate. M-am purtat ca un copil. Răsfaţă-mă numai, şi dă-mi de mîncare, şi-s din nou numai zîmbete. Dezgustător, nu-i aşa?

Brad rîse:

– Eşti minunată. Ai exact cantitatea ideală de temperament ca să devii excitantă.

– Singurul lucru care mă mai excită acum e gîndul la o baie bună şi fierbinte şi la un pat moale, replică Allison.

– Ai de gînd să citeşti scenariul?

– Cît mă înmoi în cadă.

– Te sun mîine dimineaţă la nouă şi jumătate, îi spuse Brad, în timp ce ieşeau din restaurant. Luăm micul dejun împreună.

Peste zece minute, Allison îşi umplu cada cu apă fierbinte, o parfumă din belşug cu uleiuri de baie şi se pregăti să se cufunde, să se relaxeze şi să citească. Peste o oră, cînd terminase scenariul, era departe de a fi relaxată. Joel Parkinson omisese unele părţi din roman pe care Allison le considera printre cele mai importante; în schimb, apăruseră pagini întregi de dialoguri inepte şi caracterizări găunoase.

Nu trebuie să-mi pese, îşi spuse Allison, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. *Nu-mi pasă. L-au compărat şi acum e al lor, să-l facă aşa cum găsesc ei de cuviinţă. N-am*

dreptul să-mi mai pese.

Dar îi păsa şi odată cu asta i se dărîma ultimul bastion pe care reuşise să şi-l clădească împotriva unei lumi devenită deodată mult prea conştientă de ea. Îşi construise zidul indiferenţei cu grijă, de la bun început, căci ştiuse că avea nevoie de un paravan după care să se ascundă.

– Nu peste mult, o prevenise Lewis, să zicem că atunci cînd tirajul *Castelului lui Samuel* se va apropia de suta de mii, va sosi şi moda de a-l face albie de porci.

– Dar nu înţeleg, răspunsese Allison. Primele cronici au fost bune. Nu în delir, tocmai, dar favorabile.

– Asta a fost la început, precizase Lewis. Însă în lume există o mulţime de prefăcuţi. Sînt cei care „descoperă" oameni, locuri şi lucruri şi nu pot suporta să-şi ţină gura despre cît de deştepţi au fost. Însă în momentul cînd marele public nespălat începe să le împărtăşească entuziasmul, descoperirea nu le mai cade bine la stomac descoperitorilor. Atunci, fac cale-ntoarsă.

Lewis imitase glasul unuia dintre ei. Întotdeauna sunau ca victimele unei cumplite plictiseli.

– Capri a fost locul *ideal* de mers, draga mea. Dar în ultima vreme e pur şi simplu prea plină de cele mai indezirabile genuri.

Allison rîsese:

– Şi la fel vor spune şi despre *Castelul lui Samuel?* Că a fost o carte bună, dar acum a devenit îngrozitor de banală?

Chipul lui Lewis se schimonosise de dezgust.

– I-am ascultat la mii de cocktail-uri. Şi, crede-mă, n-ai cum să-i înfrunţi. Sînt creatorii de opinie şi s-au cocoţat în poziţii ale puterii.

– Nu-s genul lor, răspunsese Allison. Nu-şi vor pierde cu mine preţiosul timp.

– Ba s-ar putea. Şi dacă o fac, poate să te doară.

– Nu-ţi face griji, Lewis.

Dar începea să se întîmple ceea ce o prevenise el. Primul semn primit de Allison a fost articolul unui cronicar care-i lăudase cartea, apărut în aceeaşi revistă, cînd se vînduseră drepturile de ecranizare.

Century Films *a cumpărat drepturile acelei aiureli sexy,* Castelul lui Samuel. *Nu putem spune decît că la Hollywood e o penurie de material mai mare decît de obicei.*

Allison a rămas năucită. Începea să audă conversaţii la petreceri şi în holurile teatrelor.

– Nu, n-am citit *Castelul lui Samuel,* o auzi ea pe o femeie, care declarase romanul *captivant* într-o emisiune de televiziune. Acum îi spunea însoţitoarei sale: L-am răsfoit, dar, draga mea, ce plictiseală!

Şeful unei reţele de televiziune, care încercase să cumpere drepturile cărţii pentru un film de nouăzeci de minute şi fusese refuzat de Bradley Holmes a dat unei reviste naţionale un interviu în care a spus: *Mi-e groază să mă gîndesc cîte cărţi bune au fost ignorate, în timp ce* Castelul lui Samuel *s-a proţăpit în capul listei de best-seller-uri.*

Numai în faţa lui Lewis îşi putea Allison ridica puţin barierele şi chiar şi cu el avea grijă să nu dezvăluie cît de mult suferea. În cea mai mare parte a timpului, plîngea de una singură.

– Publicului îi place să-şi creeze eroi, spusese Lewis. Uneori, cred că o face din simpla bucurie de a-i doborî de pe cele mai înalte culmi. Ca un copil care clădeşte un castel din cuburi şi apoi îl distruge dintr-o lovitură furioasă.

– Puţin îmi pasă! exclamase Allison, cu voioşie forţată. E minunat să fii celebru, atîta timp cît durează. Şi

puţin mă interesează ce spun unii şi alţii despre cartea mea. Ba chiar deloc nu mă interesează.

Allison plîngea fără glas în perna patului.

Nu-mi pasă, se răzvrătea ea. *Century a cumpărat-o. Le-am încasat banii. E a lor şi nu mă interesează ce fac cu ea.*

Capitolul 3

A doua zi dimineaţă la ora nouă şi jumătate, cînd Bradley Holmes veni să ia împreună micul dejun, Allison MacKenzie arăta de parcă în viaţa ei n-ar fi vărsat o singură lacrimă.

– Ai citit scenariul? întrebă Brad.

– Da.

– Şi ce impresie ţi-a făcut?

– Că e cea mai mare imbecilitate pe care o putut-o scrie vreodată un om pe hîrtie, răspunse Allison. Dacă s-a străduit din greu, adică.

– Mă rog, nu-i sfîrşitul lumii. Arthur ţi-a spus că nu e decît prima încercare.

– A mai spus şi că baza pe care au stabilit-o acum va rămîne aceeaşi, replică furioasă Allison. Dacă aşa e, vor ajunge de rîsul tuturor sălilor de cinematograf din America.

– Ei, haide, o temperă Brad. Nu poate fi chiar atît de prost.

Allison ridică din umeri:

– Citeşte cu ochii tăi.

– N-am timp, zise Brad uitîndu-se la ceas. Trebuie să pornim spre studio.

– Eu aş prefera să pornesc spre aeroport, dacă n-ai nimic împotrivă. Cu cît plecăm mai repede de-aici, cu atît mai bine.

– Sună a David Noyes, remarcă Brad. Haide, Allison, fruntea sus.

Găsi că-i era imposibil s-o facă. În tot timpul drumului spre studio stătu pe bancheta din spate a limuzinei, cufundată într-o mică lume numai a ei. Era o lume a ranchiunei. Ura Hollywood-ul, pe Tishman, pe regizor, pe scenarist. Nu se putea gîndi decît că Tishman îi cumpărase cartea fiindcă i-o admira şi se gîndea că ar ieşi din ea un mare film; aşa crezuse; el, însă, i-o cumpărase numai ca s-o schimbe. Se gîndea la replicile nesărate, pline de platitudini, şi se cutremura. Filmul avea să se intituleze *Castelul lui Samuel,* numele ei urma să apară pe generic; dar nu avea nimic comun cu ea.

Şi, totuşi, da. Ştia că, în lumea hollywoodiană a lui Tishman, la fel ca în lumea Broadway-ului, indiferent ce legătură vagă aveai cu un eşec – chiar dacă nu erai decît autorul cărţii şi nu contribuiseşi cu nimic la adaptare – totuşi erai considerat parţial răspunzător.

După ce citise scenariul lui Tishman, nu mai avea nici o îndoială că filmul urma să iasă un dezastru, că publicul avea să se plictisească atît de rău, încît îşi va lăsa popcorn-ul baltă şi va fugi din sală.

Cînd ea şi Brad intrară în studioul lui Tishman, acesta stătea la birou, parcurgînd un dosar cu foi volante ce conţinea schiţele preliminare ale pictorului de costume. Scria pe marginea fiecărei file comentarii cu cerneală roşie. Allison observă că avea acea caligrafie îngrijită care ei îi amintise întotdeauna de ordinele călugăreşti, cu oameni dedicaţi muncii în singurătate. *Atîta despre analiza grafologică,* îşi spuse ea; Tishman nu era călugăr, iar Hollywood-ul se situa la un milion de mile dis-

tanţă de cea mai apropiată mănăstire.

Arthur Tishman o privi atent pe Allison, pe sub pleoapele lăsate. Îşi răsuci scaunul şi, dintr-o mişcare neaşteptată, se ridică.

– Brad, spuse el, ce-ar fi să te duci la Publicitate şi să vezi ce-a pregătit Jenks? Eu aş vrea s-o iau pe Allison şi să-i arăt studioul.

– Desigur, Arthur, răspunse Brad. E o idee excelentă.

Allison îl privi, spunîndu-şi: *Ţi-ai ratat menirea; ai fi fost un* Yes man *perfect.*

După plecarea lui Brad, Arthur se întoarse spre Allison. Porni spre uşă, iar ea se pomeni urmîndu-l.

– Te deranjează mersul pe jos? o întrebă.

– Îmi place să mă plimb.

– Şi mie. Dar durează prea mult.

Apoi rămase tăcut. Allison mergea pe lîngă el, întrebîndu-se: *Ce fel de om e ăsta? Are un scris de călugăr, se îmbracă la fel ca un marţian* – în ziua aceea purta o cămaşă cu palmieri legănîndu-i-se pe piept, aruncîndu-şi umbrele peste frumoasa plajă Waikiki, care i se întindea peste burtă – *consideră mersul pe jos prea încet şi crede că poate face un film bun din scenariul ăsta incredibil de anost şi lipsit de imaginaţie.*

După cinci minute de mers, lumea banală a clădirilor obişnuite rămase în urma lor. Allison se simţea ca Alice; universul se întorsese cu susul în jos. Lîngă un conac sudist dărăpănat se înălţa faţada palatului de la Versailles; iar cînd le lăsară şi pe acelea în urmă, porniră pe strada principală a unui orăşel pe care Hollywood-ul, folosindu-l atît de des, îi făcuse pe americani (şi pe jumătate din restul lumii) să-l creadă tipic. Şase cowboys machiaţi cu verde la ochi, cu buzele rujate, trecură agale pe lîngă ei, ropotind cu copitele cailor pe drumul asfaltat.

După ce părăsiră orăşelul tipic, Allison văzu în stînga un lac artificial. Trei actori uzi, într-o luntre cu vîsle, erau legănaţi pe valuri înalte. Dintr-un turn, un glas strigă:

– O. K. Stop furtuna.

Maşinile de vînt se opriră; furtuna luă sfîrşit; actorii coborîră din barcă, în apa pînă la genunchi, pornind cu plescăleli spre mal.

– Cînd vezi asta pe ecran, zise Arthur, vei fi convinsă că s-a filmat în largul mării. Iar dacă regizorul e bun, producătorul are imaginaţie şi actorii sînt bine aleşi, vei crede în calvarul acestui trio de naufragiaţi.

Ajunseră într-un oraş-western. Avea şi strada principală prăfuită, şi postul şerifului, şi saloon-ul, şi magazinul mixt, şi podiştile de lemn. Allison se aştepta să-l vadă în orice moment pe Gary Cooper, înalt şi zvelt, ieşind precaut din biroul şerifului.

Arthur împinse uşile batante ale saloon-ului şi intrară. Prin crăpăturile tavanului pătrundeau razele de soare; oglinda lungă de după bar le reflecta imaginea. Văzîndu-se pe ea însăşi, Allison avu senzaţia că era deplasată în timp şi spaţiu, ca o intrusă în trecutul american.

Se aşeză la o masă. Arthur se rezemă de bar.

– Ai văzut saloon-ul ăsta într-o sută de filme. De fiecare dată, arăta puţin diferit. Cîteva schimbări minore, lumina pusă altfel, alte chipuri şi devine un spaţiu nou. Nu-ţi trebuie decît cineaşti creatori, cu un nou mod de a privi lucrurile, şi cel mai familiar obiect sau loc pot fi făcute să-ţi pară străine.

Traversă încăperea, aşezîndu-se lîngă Allison.

– Vreau să-ţi spun, Allison, că ştiu ce părere ai despre scenariu. Crezi că ţi-am distrus cartea. Şi-ţi spui: „Nu-mi pasă că mi-au distrus cartea, ci că din ruine n-au scos un scenariu bun. Totul e plicticos, plat şi lipsit de imaginaţie."

Allison deschise gura să vorbească, dar Arthur continuă:

– Realizarea unui film necesită multe talente, Allison. Însă, după douăzeci de ani trăiţi aici, am ajuns la concluzia că talentul cel mai valoros dintre toate e acela de a citi un scenariu. A-l citi, a-l vedea şi a-l auzi. Toate în acelaşi timp. Şi apoi, a fi capabil să judeci; oare din scenariul ăsta va ieşi un film bun sau doar încă un film mediocru?

Se ridică, începînd să se plimbe nervos printre mese, după care se opri cu spatele spre uşile batante.

– Mi-e greu să-ţi explic toate astea, Allison. Tu ai citit scenariul nostru ca o romancieră. Aşa nu se poate. Trebuie să-l citeşti ca o cameră de luat vederi şi sunet. O cameră de filmat, cu sunet şi cu creier omenesc imaginativ. Ascultă, Allison. Ai auzit vreodată expresia „magia teatrului"?

Allison dădu din cap.

– Cînd idioţii folosesc expresia asta, se referă la „strălucirea" teatrului, la aura lui, la atracţia lui spectaculoasă. Dar cînd oamenii de teatru vorbesc despre „magie", au în vedere cu totul altceva. Pentru ei, „magia" este acel lucru ciudat, misterios, inexplicabil, care se întîmplă între regizor şi actorii lui. Magic este faptul că acele dialoguri pe care tu le consideri searbede şi inepte devin deodată pline de sens şi relevă calităţi cărora nu le-ai bănuit niciodată existenţa. Ai comis marea greşeală de a considera că un scenariu de film trebuie să fie literar. Într-un sens, nu trebuie să fie *niciodată* literar. Trebuie să aibă calităţi *extra*-literare.

Veni şi se aşeză la masă, în faţa ei.

– Ceea ce cauţi tu e un scenariu care se citeşte ca un roman. Ceea ce caut eu, întotdeauna, este un scenariu care se citeşte ca un film. Allison, sînt un profesionist bătrîn. Ştiu ce vorbesc. Dacă n-aş şti, aş fi

zburat de-aici cu ani în urmă. Mă crezi pe cuvînt?

Allison nu răspunse. Nu se putea gîndi decît la romanul ei mutilat. Merse la fereastră şi privi afară. Văzu trecînd pe strada prăfuită un grup de oameni desculţi, în robe albe. Unul dintre ei ducea de căpăstru un măgar alb. Se aflau în drum spre decorul unde se turna un film cu subiect biblic.

Era unul dintre cele mai stranii spectacole pe care-l văzuse vreodată, acei creştini din vechime trecînd printr-un orăşel din Vestul american. Totul era nepotrivit şi, totuşi, acolo avea sens. Îşi dădu deodată seama că acei oameni puteau face orice, că puteau crea la periferiile oraşului Los Angeles, dacă doreau, New York-ul sau un oraş planetar al viitorului. Îşi exercitaseră magia asupra ei încă de cînd era mică. De ce începea acum să se îndoiască dintr-o dată de ei?

Se întoarse spre Arthur, zîmbindu-i.

– Cred că sufăr de boala romancierului. Cea pe care ceilalţi o numesc aroganţă. Lucrăm singuri atît de mult timp, încît începem să credem că sîntem singurii creatori din lume. Şi, mai rău, că nu avem nevoie de nimeni altcineva.

– Numai amatorii nu se mîndresc cu munca lor, replică Arthur.

O luă de braţ şi porniră înapoi spre clădirile administrative. În dreptul uşii deschise a unui studio de sunet, două doamne de onoare de la curtea împărătesei Eugénie, purtînd rochii de bal şi peruci pudrate, conversau despre cîntăreţul lor de rock-and-roll favorit. Pentru prima oară, Allison începu să simtă fascinaţia creativităţii hollywoodiene şi, ascultîndu-l pe Arthur, prinse a înţelege cîte ceva din aspectele tehnice ale activităţii cinematografice.

– Ne aşteptăm să scoatem un film mare, Allison, îi spuse Arthur pe cînd o ajuta să se urce în maşină. Nu

doar un film bun, ci unul mare. Mîine, vom avea un birou pregătit pentru tine. Vreau să aud toate ideile pe care le ai.

Şoferul îl luă pe Brad din faţa biroului lui Jenks. Brad intră în maşină şi-i dădu lui Allison un plic mare.

– Fotografiile tale, spuse el, zîmbind.

Allison deschise plicul şi le scoase. Abia dacă se recunoştea. Era propria ei faţă, dar fusese cumva investită cu mister, cu strălucire şi cu un soi de frumuseţe pe care n-o văzuse în nici o oglindă. Zîmbi în sinea ei, spunîndu-şi: *Magia acţionează chiar şi asupra mea.*

I se adresă lui Brad:

– Obiectivul ăsta m-a privit cu ochi de îndrăgostit.

Puse repede fotografiile înapoi în plic. Din cine ştie ce motiv, se jena să le privească; parcă ar fi fost surprinsă cu o faptă interzisă.

În timpul celei de-a doua săptămîni la Hollywood, Allison a fost nevoită să se lepede de toate părerile preconcepute pe care le adusese cu ea. Era adevărat că în Beverly Hills existau mai multe piscine decît în oricare alt oraş din lume, casele şi curţile reprezentau cele mai fanteziste cópii după castele spaniole şi reşedinţe englezeşti, iar Hollywood-ul le atrăgea fără-ndoială pe cele mai frumoase femei – şi cei mai frumoşi bărbaţi – din toate zonele lumii.

Dar realitatea predominantă a Hollywood-ului, care făcea ca toate gătelile să nu mai aibă importanţă, consta în activitatea realizării de filme. Nicăieri nu văzuse oameni muncind cu atîta energie, cu un asemenea teribil îmbold. Se răsfrîngea şi asupra vieţii lor particulare; manifestau acelaşi gen de energie irezistibilă şi în relaţiile amoroase, în căsnicie şi în modul de a se relaxa.

Producţia cinematografică însemna pentru Hollywood ceea ce era pentru Detroit fabricaţia de automobile. De la fereastra biroului ei, putea să vadă o zonă întinsă a

studiourilor, camioanele şi cărucioarele motorizate care circulau la nesfîrşit încoace şi-ncolo pe aleile studioului, transportînd decoruri şi costume. Sute de oameni mişunau peste tot, fiecare îndeplinind cîte o sarcină clar stabilită, sute de figuranţi şi o mînă de actori şi regizori plătiţi cu sume mari se dedicau, cu reputaţia lor cu tot, cinematografiei.

Allison şi-a petrecut următoarea săptămînă aşezată la birou, lucrînd la scenariu. Acum îl citea cu alţi ochi, ochi care se deschiseseră şi deveniseră mai pătrunzători prin faptul că Tishman îi împărtăşise o parte din cunoştinţele care nu se pot cîştiga decît prin ani de muncă în industria filmului.

Unele fragmente din scenariu, care la prima lectură i se păruseră arbitrare şi capricioase, arătau acum ca nişte schimbări rezonabile.

Îi modificaseră structura temporală a romanului. O găsise o prostie. Acum, însă, înţelegea motivul de a muta iarna o scenă care se întîmplase în timpul verii. Frigul, peisajul sumbru, albul zăpezii şi negrul copacilor desfrunziţi, toate acestea aveau să accentueze starea şi să confere secvenţei exact nuanţele emoţionale de care avea nevoie.

S-a întîlnit cu scenograful de decor şi cu pictorul de costume şi le-a prezentat opiniile ei despre creaţia lor. A găsit doar erori neînsemnate, de genul celor pe care nu le observă decît experţii care caută anume asemenea greşeli.

Pleca din studio în fiecare zi la ora cinci, revenind la hotel. Nu studioul, ci hotelul era acel Hollywood din imaginaţia tuturor fetişcanelor provinciale. În lobby şi în jurul bazinului stăteau aşezate fetele frumoase care nu aşteptau să fie descoperite, ci munceau pe brînci în acest scop. Şi mai erau şi văduvele bogate, femei vîrstnice care îşi petreceau ore întregi zilnic în saloanele de

cosmetică şi erau însoţite permanent de tineri atrăgători.

Allison a reuşit curînd să-i depisteze pe impresari, după felul cum umblau, şi a ajuns să-şi poată da seama de la prima vedere dacă un anume om era un scriitor neangajat sau un regizor în aşteptarea contractului. În foarte scurt timp, aflase toate bîrfele şi ştia, precum chelneriţele din restaurant, de ce divorţa *de fapt* celebra vedetă şi cine era *în realitate* celălalt.

Lewis îi telefona în fiecare seară. Vorbeau cîte cinci, zece minute, grăbindu-se să-şi spună tot ce aveau unul altuia, discutînd despre dragostea şi planurile lor şi ce făcuse fiecare în ziua respectivă. Pînă cînd, în sfîrşit, sosi ziua cînd Allison putu spune:

– O, Lewis, mîine e ultima zi şi mă pot întoarce la tine!

Îşi rezervase loc pentru seara următoare la ora şase, iar dimineaţă avea să fie în New York, cu Lewis.

În ajunul plecării, Arthur Tishman a dat o petrecere pentru ea. Dorea să i-o prezinte Ritei Moore, mai ales că era o favorită de-a lui Allison.

Brad se întorsese la New York după prima săptămînă. Allison călătorea singură pe bancheta din spate a limuzinei studioului, cu cotul rezemat pe braţul canapelei, fumînd o ţigară. Zîmbea. *Mă comport atît de calm,* îşi spunea ea, *de parcă toată viaţa aş fi făcut aşa ceva.*

Purta o rochie simplă, neagră, mulată pe trup; părul îi era strîns la spate; o mică agrafă cu diamante reprezenta singura podoabă. Pînă acum, nu-şi cumpărase decît acea unică bijuterie, cu banii săi cei noi. Întotdeauna aşa îi numea în sinea ei, „banii noi". Văzuse agrafa în vitrina unui bijutier din Beverly Hills, intrase şi o cumpărase. Ştia că, indiferent ce-i rezerva viitorul, agrafa aceea avea să rămînă întotdeauna favorita ei, fiindcă era prima şi fiindcă fusese cumpărată cu banii

cîştigaţi din primul ei succes. În timp ce maşina străbătea aleea prunduită spre casa lui Arthur Tishman, atinse agrafa; îi sporea încrederea.

Locuinţa lui Tishman era una dintre marile case vechi. Nu avea modernismul californian; arăta ca o casă din suburbiile de pe Long Island. Era o relicvă extravagantă, un dinozaur din era glaciară a lui Doug şi Mary; amintea cu mîndrie de trecutul regal al Hollywood-ului.

Arhitectural, avea un stil parţial spaniol, parţial Tudor; totuşi, cumva, rezultatul nu era hibrid. Aşa cum se întîmplă atît de des cu casele americane de la începutul secolului XX, vulgaritatea arhitectului devenise, peste ani, fermecătoare. Allison conchise că era o clădire în care i-ar fi făcut plăcere să locuiască. Nu avea înfăţişarea caselor postbelice; pe acelea le găsea meschine şi neospitaliere, cu camerele lor mici şi funcţionale, şi tavanele coborîte, incomode.

Maşina se opri la baza scării graţioase de piatră, cu trepte joase şi bălustradă sculptată. Arthur coborî s-o ajute la ieşirea din maşină.

În cinci minute, băuse două pahare, îl ţinea în mînă pe al treilea şi făcuse cunoştinţă cu douăzeci de persoane. Nu reţinuse numele nimănui, cu excepţia actorilor pe care-i recunoştea. Era prezent şi unul de care se îndrăgostise la vîrsta de paisprezece ani. Avea pielea măslinie, părul rar şi o burtică obscenă. Pe ecran, continua să arate la fel de bine ca întotdeauna.

Îşi dăduse repede pe gît primele două pahare, într-o tentativă de a trece peste nervozitatea de a se afla în compania acelor oameni. Nu reuşi, însă, decît să se cam ameţească. Privi în jur după Rita Moore, dar n-o văzu. *Probabil că e grăsana aia urîtă din colţ,* presupuse Allison; *nu-i cunosc decît imaginea de pe ecran. E stăpîna unui obiectiv iubitor care o face să arate zveltă şi*

răpitor de frumoasă.

În jurul ei se învolburau conversaţii. Lăsă paharul jos şi ieşi pe uşile deschise ale terasei. Inspiră adînc. *Trebuie să-mi limpezesc minţile,* îşi impuse ea. Merse spre capătul terasei, bocănind satisfăcător cu tocurile pe dalele de teracotă. Salonul luminat viu fu înlocuit de o aripă întunecată a casei.

Într-o cameră ardea o lumină chihlimbarie, iar Allison, privind prin glasvand, văzu că era biblioteca. Încercă uşa. Se deschise şi intră. Încăperea avea tavan înalt, boltit, şi un şemineu adînc de piatră. Pe pereţi se înşirau cărţi, legate elegant în piele.

După cum arată, par chiar să fi fost citite, remarcă Allison.

Făcu un pas spre cărţi, cînd de după spătarul canapelei de piele se ivi un cap, privi o clipă spre ea şi dispăru la loc. Acel moment, însă, fusese suficient pentru Allison ca să recunoască faţa celebră a Ritei Moore.

– Eşti adevărată sau eşti fantoma Normei Talmadge? întrebă Rita Moore, de după canapea.

– Sînt destul de adevărată, răspunse Allison.

Ocoli canapeaua, privind în jos spre Rita. Cu un zîmbet, îi spuse:

– Mă bucur să văd că aveţi trup şi nu sînteţi doar o voce.

– Am *avut* un trup, replică Rita, privindu-şi-l. Christoase, ce trup am avut! Cînd mă văd în filme vechi, la T.V., mi se frînge inima mereu bătîndă.

– Încă sînteţi cea mai mare, domnişoară Moore.

Gura Ritei se arcui într-un zîmbet posac.

– Mulţumesc mult. Ţi-aş da totul pe mai nimica, dac-aş putea primi în schimb tinereţea ta.

Întinse mîna spre carafa de cristal tăiat plină cu brandy, de pe măsuţă, dar n-o putu ajunge. Allison o luă şi turnă puţin în paharul Ritei.

Îl bău ca pe o doctorie, ca pe ceva necesar, fiindcă îi făcea bine. Strîmbîndu-se, spuse:

– Christoase, obosită mai sînt! Sînt pur şi simplu frîntă, iar petrecerile astea mă plictisesc îngrozitor. Cînd ajung, în primul rînd caut ieşirile. După douăzeci de ani în oraşul ăsta, am învăţat că biblioteca e locul unde ai cele mai mari şanse să rămîi singur. Majoritatea noastră, cei de-aici, ne temem de cărţi. Lectura unei cărţi e semn sigur că am rămas cîteva ore singuri. Iar dincolo, singurătatea e o expresie care trezeşte spaime cum nu s-au mai cunoscut de la ciuma neagră care a decimat Europa.

Îşi umplu din nou paharul. Părul ei mătăsos, blond-argintiu, scînteia în lumină ca o bijuterie. Avea pomeţi înalţi, formîndu-i pe obraji diagonale de umbră, ca nişte dîre lăsate cu degetele. Ochii-i erau verzi ca marea, iar rochia, verde-închis, cu broderie de aur, i se lipea pe trup ca o a doua piele, iar sînul umflat deasupra decolteului avea pielea ca o smîntînă groasă.

– Probabil că eşti Allison MacKenzie, spuse Rita. Negreşit, pentru că nu te-am mai văzut pînă acum şi fiindcă eşti singura de-aici care arată destul de inteligentă ca să fi scris o carte. Mai ales un roman atît de bun cum e *Castelul lui Samuel.*

– Vă mulţumesc.

– Te rog să nu spui „vă mulţumesc", dragă. Îmi aminteşte de al doilea soţ al meu. Al doilea soţ al meu era genul de om care spunea mereu „vă mulţumesc". Era umil – într-un stil arogant.

Allison zîmbi, dar nu fiindcă aşa i-ar fi venit; zîmbea pentru că avea senzaţia că asta se aştepta din partea ei.

– Al doilea soţ al meu m-a sedus cu Brahms şi scotch, continuă într-un tîrziu Rita. Bietul nenorocit.

– De ce spuneţi asta? o întrebă Allison.

– Fiindcă altceva nu mai ştia să facă. Să seducă femeile cu o vioară tristă şi cu clinchetul cuburilor de gheaţă. Totuşi, avea talent, asta trebuie s-o recunosc.

– Cîţi soţi aţi avut?

Rita rîse:

– Nu citeşti niciodată revistele pentru fani?

Zîmbind, Allison clătină din cap:

– Acum, nu. Dar le citeam cîndva. Cînd eram în liceu, Selena Cross şi cu mine cumpăram fiecare număr din *Photoplay* şi *Silver Screen*. Apoi, decupam fotografiile şi le lipeam în catastife. Mă întreb dacă puştii mai fac aşa ceva.

– În Hollywood, sper că da. Oricum, au fost patru.

– Patru ce?

– Soţi. Nu asta m-ai întrebat?

– Patru! exclamă Allison. Doamne fereşte!

– Mă rog, eu cel puţin m-am măritat cu bărbaţii de care m-am îndrăgostit, se bosumflă puţin Rita. Cunosc o droaie de femei care-ar sări în pat cu oricine. Eu măcar am făcut-o întotdeauna cu acte în regulă.

– Nu cred că mă voi mărita vreodată, spuse Allison.

Rita îşi mai turnă brandy în pahar.

– De ce? Ce ai împotriva căsniciei?

– Vreau ca totul să rămînă exact aşa cum e acum, răspunse Allison, cu o neobişnuită asprime în glas.

Rita îi aruncă o privire tăioasă, apoi spuse:

– Zău că nu eşti decît o puştoaică rîzgîiată şi încrezută.

Capul lui Allison zvîcni în sus, cu mirare:

– Ce vreţi să spuneţi cu asta?

– Exact ceea ce-am spus, replică Rita bătăioasă. Crezi că le ştii pe toate, nu?

– Pentru numele lui Dumnezeu, obiectă Allison. Da' ce-am spus?

– Îţi plac lucrurile aşa cum sînt acum. Îţi place să ai

succes, să urci spre culmile unde ajung foarte puţini. Îţi plac toţi banii ăia frumoşi care se scurg zi de zi şi-ţi place ideea că sînt ai tăi şi numai ai tăi.

– Şi ce-i rău în asta? întrebă Allison. Şi dumneavoastră sînteţi în aceeaşi situaţie. Să nu-mi spuneţi că detestaţi succesul.

Rita privi un moment în pahar, pe gînduri.

– Nu ştiu, spuse ea. Nu ştiu dacă-l iubesc, dacă-l detest sau dacă nu cumva pur şi simplu nu-mi mai pasă.

Allison rîse:

– Am un prieten la New York. Se numeşte Paul Morris şi e foarte cunoscut în domeniul lui, probabil c-aţi auzit de el.

– Am auzit de el, răspunse Rita.

– Ei, şi Paul mi-a spus odată că oamenii realizaţi care se plîng că au succes nu-s decît nişte farsori nepricepuţi. Dacă nu se scaldă în glorie, dau fuga şi se-ngroapă undeva unde n-a auzit nimeni de ei.

Rita rîse, fără haz, în timp ce-şi turna încă un pahar.

– Să-ţi explic eu cum e cu succesul, începu ea. Şi, crede-mă, îţi pot spune de-o mie de ori mai multe decît amicul tău Paul Morris. El n-a realizat niciodată nimic, decît ca umbră a altora.

Se rezemă pe canapea, luînd o sorbitură.

– Cred că trebuie să te hotărăşti, cînd eşti foarte tînără, că-ţi doreşti succesul mai mult decît orice pe lume.

– Ei, eu cu siguranţă că nu m-am hotărît, replică Allison nemulţumită.

Rita o privi lung.

– Nu mă prosti, iubito. Ştiu multe despre tine, Allison, am citit destul. Te cunosc de parcă mi-ai fi soră geamănă. Cînd erai mică, nu credeai că arăţi bine. Erai aia sucită care nu se integrează în nici un grup şi-i

duşmăneai pe toţi cei ce erau în stare s-o facă. Fără s-o ştii măcar, ai început să gîndeşti în termenii lui „le-arăt eu lor", şi ai reuşit.

– Nu-ţi mai lipseşte decît o diplomă în ramă şi o canapea de terapie, şi-ţi poţi deschide un cabinet. Allison îşi turnă şi ea un pahar.

– Nu face pe deşteapta cu mine, drăguţo. Am trecut şi eu pe-acolo, şi ştiu. De unde naiba crezi c-am răsărit? Ei bine, am să-ţi spun. Dintr-o baracă dărăpănată, din fundul pădurilor Georgiei. Babacul meu a fost dijmaş, iar maică-mea era uzată şi obosită încă dinainte de-a se fi măritat cu el. Taică-său fusese şi el dijmaş, aşa că nu ştia altceva decît muncă, muncă şi iarăşi muncă. Şi copii şi mizerie şi nici un ban şi burta mereu goală. N-am pus o pereche de pantofi în picioare pînă la paişpe ani, şi pînă şi ăia erau luaţi de la telal, dar maică-mea m-a trimis totuşi la şcoală.

Se întrerupse, bînd cu sete, şi-şi umplu din nou paharul.

– Nu ştiu ce-i pune pe alţii pe roate, dar ştiu ce-a fost cu mine. Aveam în şcoală o profesoară, o adevărată muma-pădurii. N- avea treabă cu pedagogia, dar cu mutra şi forma ei cred că altceva n-ar fi putut face. Îmi amintea de o prună zbîrcită, însă ne-a învăţat geografie. Într-o zi, ne vorbea despre Paris şi i-a apărut pe faţă o expresie care un minut a făcut-o să pară aproape frumoasă. Ne-a arătat şi fotografii. Cele mai frumoase fotografii pe care le văzusem în viaţa mea. Şi ne-a spus despre călătoria cu un vapor pînă acolo.

Lăsîndu-şi capul pe spate, privi în tavan, ca pentru a-şi scruta mai comod trecutul.

– Atunci, pe loc, m-am hotărît să ajung la Paris, dar eram prea mică şi prea neghioabă ca să-mi ţin gura. I-am spus-o, iar ea a rîs de mine. Mi-a răspuns că un copil de dijmaşi nu pleacă niciodată din Georgia, ne-

cum să mai facă şi călătorii în Europa. Eu, însă, ştiam ce ştiam. Aveam să plec la Paris. Şi m-am dus. Acum cinci ani. Cu patru cufere, şaişpe valize, două cameriste şi un pudel. Am stat sub Arcul de Triumf, m-am gîndit la tîmpita aia bătrînă din Georgia şi i-am dat cu tifla. Reuşisem şi venisem tot drumul cu clasa întîi. Pe-atunci, eram cu al treilea soţ al meu. Jay Keating. Ai auzit de el, cred.

– Da, răspunse Allison. Am auzit de el. Este actor englez.

– Aiurea, englez. E născut în Dakota de Sud. Şi ca să le pună capac la toate, mai era şi popo.

– Ce era?

– Poponar, preciză Rita. Mare poamă. L-am prins în cabina mea cu casierul vaporului, la întoarcere. Dar pe-asta n-aveai cum s-o citeşti în nici o revistă. Am declarat nepotrivire de caracter şi ne-am dus la Reno să divorţăm. Hai-ho, şi-atîta despre numărul trei.

Ridică paharul:

– Pentru succes. Este ceea ce-ţi spui că ai cînd te lămureşti că altceva nu mai ai nimic.

– Nu e neapărată nevoie să fie aşa, protestă Allison. Am auzit despre destui oameni plini de succes şi, în plus, fericiţi în căsnicie.

– Poate. Dacă bărbatul are tot atîta succes ca şi femeia. Cînd femeia e marea celebritate, nu ţine. Nici una la un milion! Mie nu mi-a mers şi cred că de la bun început am ştiut-o. Cînd am început să fiu cineva, eram căsătorită. Primul meu soţ. Alan. Un puşti foarte dulce. Lucra la Compania telefonică Los Angeles şi mă măritasem cu el fiindcă mă amăgeam să cred că-l iubeam cu adevărat. În realitate, eram flămîndă. Şi singură. Aşa că Alan mi-a dat de mîncare şi mi-a oferit compania lui. Cînd eram cu el. Dar voiam să reuşesc, şi să reuşesc bine de tot, aşa că nu-mi doream un soţ care să-mi

îngreuneze drumul şi mai mult. Pe-atunci aveam şi forme şi nu mă interesa cui i le arătam, cîtă vreme îmi pica şi mie cîte ceva. Lui Alan nu i-au plăcut filmele în care mă vedea purtînd doar un petec triunghiular cu şireturi, două paiete şi cam atît. Se urca pe pereţi, cînd ieşeam cu agentul meu, şi nu putea înţelege că trebuia să fiu văzută în locurile potrivite. El voia să stau acasă, iar eu voiam să umblu. Aşa că s-a terminat.

Rita îşi afişă din nou surîsul amar.

– Cu ocazia aia, m-am simţit îngrozitor. Am plîns aproape toate cele şase săptămîni cît a trebuit să stau în Nevada, dar impresarul meu, Charlie Bloom, mi-a spus care era scorul. Charlie a zis că puteam avea fie un colier cu diamante la gît, fie un soţ. Evident, am ales diamantele. Îl cunoşti pe Charlie?

– Nu, spuse Allison.

– E cel mai mare agent din Hollywood. Charlie are acum la el în grajd toate numele mari, dar cînd a început cu mine, era un nimeni. Doar un prichindel isteţ şi ager, care cunoştea toate răspunsurile şi avea mai mult tupeu decît un maimuţoi obraznic. Charlie m-a îmbrăcat într-un pulover strîmt şi o fustă şi mai strîmtă şi m-a învăţat cum să umblu cu pas legănat, sexy, şi să mă ciupesc de sfîrcuri aşa ca să se vadă pe sub pulover. Mi-a schimbat şi numele. Din Alice Johnson, în Rita Moore. Şi a fost o vreme cînd puteai fi concediat de la *Century,* dacă uitai şi mă numeai Alice. Alice Johnson era un nume fără clasă. Hollywood-ul a avut nevoie de zece ani ca să afle că puteam face mai mult decît să-mi scot pieptul înainte şi să bîţîi din fund. Atunci am devenit o Actriţă. Oricum, acu' trei ani m-am măritat cu John Gresham. John era un filfizon veritabil. Cînta la pian şi-mi spunea că aveam nişte ochi în care putea să se înece şi un trup ca o flacără. Deci, ce mama dracu'. L-am luat de bărbat.

– Numai fiindcă ştia să dea din gură?

Rita ridică din umeri:

– Nu. M-a silit.

– Ei, haide, obiectă Allison. Femeile nu se lasă împinse cu forţa la măritiş dacă nu vor.

– Ce naiba ştii tu? întrebă ostilă Rita. John era un artist, dă-mi voie să-ţi spun. Ştia el ce făcea. Ticălosul făcea amor cu mine ore-n şir, înainte de nuntă. Mă mîngîia, mă săruta, mă manevra pînă credeam că-mi ies din minţi, dar niciodată nu mergea pînă la capăt. Îmi spunea că voia să aştepte pînă după nuntă, fiindcă eram atît de pură şi nu voia să mă dezonoreze, luîndu-mă fără ceremonie. Aşa că m-am măritat cu el.

Se întrerupse, pentru a-şi aprinde o ţigară. Allison nu-şi mai putea lua ochii de la ea.

– Era bun la pat, ce-i drept. Şi, o vreme, a mers excelent. Stăteam în pat toată ziua. John era expert. Dar a sosit un moment cînd a trebuit să-mi reiau lucrul, iar asta l-a lăsat pe John şomer. Totuşi, era plăcut să mă întorc acasă, la el. Intram pe uşă, iar el mă dezbrăca şi-mi dădea de băut şi ne jucam în timp ce beam, şi era amuzant. Cred că după o vreme s-a plictisit, însă, fiindcă anul trecut a încetat să se mai joace cu mine, începînd să se joace cu banii mei. A tocat peste cincizeci de mii, pînă l-am oprit. Ca de obicei, am pus punct la toate ducîndu-mă în Nevada.

Îşi întoarse spre Allison ochii verzi, întrebători.

– Aşa că, acum poţi să te-ntorci la New York şi să-i spui amicului tău Paul cum e în realitate succesul. O ţii ani de zile amăgindu-te că dacă ai succes poţi avea tot ce vrei, dar tot timpul ştii că nu poţi reuşi decît de una singură.

Rita îşi mai turnă un rînd, ridicînd apoi paharul în lumină, pentru a privi cu ochii mijiţi prin lichidul închis la culoare.

– Singură, repetă ea. Cred că e cel mai trist cuvînt din lume. Stai la hotel, comanzi cafeaua de dimineaţă şi angajezi o maseuză să te frece pe spate, iar noaptea patul ţi-e mare cît Texasul şi rece ca Alaska. Dar ai succes.

Înghiţi băutura şi o privi pe Allison.

– Să nu uiţi asta, Allison. Ai succes! Ai un succes al dracului de mare! Şi stai să vezi ce-o să-ţi aducă! Stai numai naibii să vezi!

Cînd Allison intră în camera ei de hotel, în aceeaşi noapte mult mai tîrziu, splendoarea scumpă a acesteia i se păru dintr-o dată lipsită de gust, respingătoare. Îşi aruncă poşeta prin cameră. Lovi peretele, deasupra mesei de toaletă, şi căzu cu zgomot printre sticluţele de parfum şi flacoanele cu cremă. Lui Allison îi venea să spargă toate ferestrele şi să sfîşie în bucăţi draperiile purpurii-regale. Dorea să facă un lucru atît de sălbatic şi de destructiv, încît s-o readucă forţat înapoi la normalitate, la înţelegerea adevăratei sale personalităţi, pe care acum simţea că o pierduse.

Avea succes, mai mult decît visase vreodată. Dar nicicînd în viaţa ei nu se temuse mai mult de viitor, nu fusese mai speriată de prezent, decît acum.

Se prăbuşi într-un fotoliu, plîngînd amarnic. *Ce-o să se-aleagă de mine?* se întrebă ea. *Voi fi, oare, de-acum în zece ani, o altă Rita Moore, ocupată cu al patrulea divorţ sau cu al cincilea soţ? O, Lewis, Lewis, să ai grijă de mine. Să nu-mi dai drumul niciodată.*

Cartea a patra

Capitolul 1

Allison s-a întors în Peyton Place la sfîrşitul lui octombrie, după ce îşi petrecuse o săptămînă în New York, cu Lewis. Trebuise să-i spună lui Constance că popasul la New York era necesar din motive de afaceri. Pe cînd trenul intra în gara Peyton Place, se gîndea că Lewis devenise un secret vinovat. Nu dorea să aibă secrete faţă de mama ei, dar ştia că aceasta ar fi fost îngrijorată şi cumplit de nemulţumită dacă afla că se încurcase cu un bărbat căsătorit. Dorea cu disperare să poată sta de vorbă cu Constance, să discute totul cu ea, dar ştia că, spre binele lui Constance, n-o putea face.

Peyton Place zăcea adăpostit sub cupola albastră-strălucitoare a cerului de octombrie. Frunzele maronii zdrenţuite ce mai atîrnau pe crengile copacilor erau ca nişte steaguri ale iernii, remarcă Allison, semne ale sosirii acesteia. Nu era frig, dar în văzduh plutea un sentiment hibernal. În Ziua armistiţiului[1] avea să cadă prima ninsoare, iar pe la Ziua Recunoştinţei oraşul avea să fi căzut pradă iernii.

---

1. 11 noiembrie, aniversarea armistiţiului de la sfîrşitul primului război mondial.

Abia se dăduse jos din tren, cînd Mike şi Constance o îmbrăţişară, urîndu-i bun sosit acasă. Ochii i se umplură de lacrimi; se simţea vinovată, avea senzaţia că-i trădase, stînd cu Lewis o săptămînă. Constance o conduse la maşina ce-i aştepta, urmată de Mike, cu valizele.

Allison şi mama ei s-au aşezat pe bancheta din spate, Constance ţinînd-o de mînă şi privindu-i faţa ca pentru a vedea dacă săptămînile petrecute la Hollywood o schimbaseră sau o înstrăinaseră cu ceva. Mike se uită la ele prin oglinda retrovizoare şi rîse:

– Ia seama, Allison, spuse el, din clipă-n clipă o să scoată un microscop şi te va vîrî sub el.

– Mai du-te dracului, Mike, îi zîmbi Constance în oglindă.

Mike continuă:

– Era convinsă că te-ai „hollywoodizat" şi vei veni acasă platinată şi cu cel puţin trei divorţuri mexicane la activ.

Allison se întoarse spre Constance:

– Am muncit prea mult ca să mă las întinată.

– Povesteşte-mi despre Rita Moore, îi ceru Mike.

– Asta-i *tot* ce-l interesează, comentă Constance. Boşorogului ăstuia al meu i s-au aprins călcîiele după Rita Moore. De fiecare dată cînd deschid uşa dormitorului, mă aştept să-i găsesc pozele prinse deasupra patului.

– Oi fi eu bătrîn, da' prost nu-s, replică Mike. Ştiu pe care parte am felia de pîine unsă cu unt.

– Mike! exclamă Allison. Sincer, n-am mai auzit pe nimeni vorbind ca voi doi, nici chiar la Hollywood.

Mike şi Constance rîseră în hohote. Constance o strînse pe Allison de mînă:

– Mă bucur atît de mult că te-ai întors, fetiţo.

Maşina opri în faţa casei. Allison o privi cu drag.

Numai de-ar putea Lewis s-o vadă, îşi spuse ea, *numai de-ar fi cu mine acum.*

Intrară în bucătărie. Allison avea senzaţia că era cea mai primitoare şi mai caldă încăpere pe care o văzuse vreodată.

– Despachetez mai tîrziu, zise ea. În momentul ăsta, vreau o ceaşcă de cafea de-a mamei.

Mike spuse:

– Îţi duc eu sus bagajele şi pe urmă trebuie să merg în centru, după nişte lucruri pentru mama ta.

Se aplecă, sărutînd-o în creştet:

– Bun venit acasă, Allison.

De ce sînt întotdeauna aşa de uşurată cînd mă întorc? se întrebă ea. *Peyton Place e tot ce poate fi mai rău ca orăşel american. Îngust, provincial, bîrfitor. Şi, totuşi, în altă parte nu mă simt niciodată cu adevărat în siguranţă, nici mulţumită. Şi de ce mi-o fi plăcînd cel mai mult iarna? Poate fiindcă pot sta la adăpost şi căldură în casa mamei mele, în timp ce afară urlă viscolul?*

Căscă şi se întinse, întorcîndu-se dinspre sumbra priveliştе a iernii din faţa ferestrei.

– Obosită, iubito? o întrebă Constance, punînd pe masă o cafetieră şi două ceşti.

– Nu, răspunse Allison. Mi-e doar lene. Mă întrebam de ce mă simt întotdeauna mai bine în Peyton Place decît altundeva.

Ridică din umeri:

– Cred că e o dovadă de imaturitate. Dar îmi place să mă cuibăresc în crisalida casei ăsteia, pe cînd în afara cochiliei mele protectoare se dezlănţuie infernul. Cum îţi sună? Profund şi psihologic, nu?

Connie rîse:

– Nu mă prea pricep la psihologie. Ştiu numai că sînt fericită atunci cînd şi tu eşti, şi distrusă cînd tu nu eşti fericită. Poate am un complex al bretelei de şorţ,

sau cam aşa ceva.

Allison o strînse de umăr şi luă o ceaşcă de cafea.

Constance continuă:

– Bănuiam că nu vei dori să te vezi cu nimeni azi, aşa că i-am invitat pentru mîine la cină pe Selena, Joey şi Peter Drake.

– Zău? Nu ştiam că Peter mai e în scenă.

– Şi-ncă foarte mult, întări Connie. Selena nu mi-a spus niciodată ce s-a întîmplat între ea şi Tim Randlett, dar cînd totul s-a terminat, a apărut Peter, pregătit şi dornic să adune cioburile.

– Aş vrea ca Selena să se mărite, remarcă Allison. Fie asta, fie să plece din oraş. Aici e într-o fundătură groaznică. Ce-i poate oferi Peyton Place unei fete frumoase şi inteligente ca ea? Nimic.

Connie zîmbi:

– Poate că are aceleaşi sentimente faţă de Peyton Place ca tine. Poate găseşte aici o anume siguranţă şi se teme să nu-i lipsească, în oricare alt loc.

– Ce siguranţă? Nu trebuie să-şi poarte numai sieşi de grijă, ci şi lui Joey. Şi nu se poate baza decît pe slujba de la magazin.

– Şi pe Peter Drake, adăugă Connie.

– Poate că e mai bine că s-a terminat cu Tim aşa cum s-a terminat. Cred că Mike a avut tot timpul dreptate în privinţa lui.

Connie ridică din umeri:

– Nu ştiu. Mie Tim mi-a plăcut întotdeauna destul de mult. În orice caz, el a fost ultima şansă a Selenei de a ieşi din apatie. Nu-mi imaginez că arde de nerăbdare să se îndrăgostească de vreun alt străin.

Tăcu o clipă, privind-o întrebătoare pe Allison.

– Şi, apropo de dragoste, reluă ea într-un tîrziu, ce se mai aude cu David Noyes?

Allison îşi coborî privirea în ceaşca goală de cafea.

– Nu ştiu.

Jinduia să-i spună lui Constance că nu David o interesa, ci Lewis Jackman. David îi oferea un paravan perfect, aşa că discută despre el cu Constance.

– E îndrăgostit de tine, să ştii.

– Nu de David ziceam că nu ştiu. De mine nu-s sigură.

Connie oftă:

– Cred că orice mamă doreşte să-şi vadă fata măritată bine şi fericită. Iar eu nu fac excepţie.

– David a fost pretutindeni şi a făcut cam totul, spuse Allison. A mers la safari-uri în Africa şi la schi în Elveţia, ba chiar a intrat şi la închisoare, ca să scrie o carte pe tema asta. Eu n-am fost niciodată nicăieri, nici n-am făcut mare lucru. David ar fi absolut dispus să ne căsătorim, să ne cumpărăm o casă aici în Peyton Place şi să se-apuce de scris cărţi.

– Dar tu tocmai mi-ai spus că nu eşti niciunde mai fericită decît aici, obiectă Connie.

– Aşa e. Însă e un sentiment egoist. Vreau să pot veni acasă oricînd doresc. Însă vreau şi să pot pleca. Oricînd şi oriunde. N-aş putea face asta, dacă aş fi căsătorită cu David. Are mania de a dori mereu să mă ocrotească de toate relele.

– Şi ce-i rău în asta? Ai sta mult mai prost dacă te-ai ataşa de un om căruia puţin îi pasă de ce ţi se întîmplă.

Allison oftă:

– Ştiu. Însă nu pot trăi nici prin intermediul experienţelor de viaţă ale lui David.

Se întrerupse, zîmbindu-i mamei sale:

– Ştii care-i problema cu mine? Vreau totul. Fiecare experienţă, fiecare imagine şi miros, gust şi senzaţie. Dar vreau ca nimic să nu-mi facă vreun rău.

Ridicîndu-se, merse la fereastră.

– Deci, îţi dai seama cît e de imposibil. Nimeni nu le

poate avea pe amîndouă, nu?

Connie umplu din nou ceştile. *Allison s-a maturizat mult în ultimul an,* meditä ea, *dar în multe privinţe a rămas o fetiţă romantică.*

– Îmi dau seama de ce vrei să aştepţi. Dar doresc mult ca David să vină aici de sărbătorile următoare.

– Lucrează la o carte, răspunse Allison. Iar cînd David lucrează, nici toate furiile iadului nu l-ar putea smulge de la maşina de scris. Poate va fi dispus la Crăciun. De Ziua Recunoştinţei, însă, vine Stevie. Şi, dacă n-ai nimic împotrivă, mamă, aş dori să-l invit şi pe editorul meu, adăugă ea grăbită.

Constance se răsuci, privind-o.

– Vorbeşti de Lewis Jackman?

– Da. Aş vrea să vadă Peyton Place.

– Ei, desigur, draga mea. Ştii că poţi invita pe oricine doreşti.

Constance se opri să-şi aprindă o ţigară, privind-o pe Allison prin flacăra pîlpîitoare a chibritului.

– E căsătorit, nu-i aşa?

– Lewis Jackman? Da, este. Şi mai are şi peste patruzeci de ani.

– Mă rog, asta nu contează. Unii bărbaţi sînt mai tineri la vîrsta asta decît alţii la douăzeci.

Allison rîse:

– De unde-ai învăţat atîtea, mamă?

– Iubito, există unele lucruri pe care le înveţi doar trăind cu ochii deschişi. Nu e nevoie să cunoşti personal tot felul de oameni, ca să ştii că există unii născuţi bătrîni şi alţii încă tineri şi la şaizeci de ani.

– De fapt, spuse Allison, toate astea n-au nici o legătură cu Lewis Jackman. E doar editorul meu şi un om fermecător. Nu mă interesează dacă are optzeci de ani, nici dacă e căsătorit sau necăsătorit.

– Dar soţia lui? întrebă Constance. Vine şi ea?

– N-aş crede, zise Allison lăsîndu-şi ochii în jos. Din cîte-am auzit, e grav bolnavă. Nu se întîlneşte decît cu psihiatrul.

– Aha, înţeleg. Ce păcat.

Pe furiş, observă faţa lui Allison. Se întreba de ce discuţia despre Lewis Jackman o făcuse să devină atît de nervoasă şi de ce Allison n-o privea atunci cînd vorbea despre soţia lui Jackman. Existau sute de întrebări pe care Constance dorea să i le pună fiicei sale şi numai cu un efort de voinţă reuşi să-şi ţină gura. *Nu trebuie să te amesteci,* se preveni ea. *Cînd Allison va fi gata, o să-ţi vorbească ea singură despre povestea asta.*

Constance era convinsă că se întîmpla ceva. Amorezarea unei tinere fete de un bărbat mai în vîrstă putea crea uneori o stare foarte puternică. Se întreba dacă nu cumva faptul că Allison nu-şi cunoscuse niciodată tatăl putea avea o contribuţie. Poate că Lewis Jackman îi oferea lui Allison imaginea tatălui care-i lipsise dintotdeauna.

Mike reveni. Năvăli în bucătărie cu două sacoşe mari pline de cumpărături. Apoi se aşeză la masă, luă ceaşca goală şi-i ceru lui Constance:

– Răsplăteşte-mă. Am fost băiat cuminte.

Constance îi umplu ceaşca.

– Poftim. Ţi-ajunge atîta răsplată?

– Întreabă-mă mai tîrziu, replică Mike.

Allison rîse.

– Uneori, am senzaţia că voi doi sînteţi copiii mei.

Apoi, îl întrebă pe Mike cum îi plăcea postul de profesor din White River.

– Dacă nevastă-mea m-ar putea întreţine în stilul cu care m-am obişnuit, aş renunţa la slujba asta cu un singur minut preaviz.

Connie îl cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Ar fi trebuit să-ţi înghiţi orgoliul şi onoarea, cînd

comisia şcolară de-aici ţi-a spus că regretă şi să te întorci.

– Ce-i asta? întrebă Allison.

– S-a întîmplat imediat după plecarea ta, o lămuri Constance. Concedierea lui Mike a stîrnit un asemenea scandal în cercurile de învăţămînt, încît pînă şi Roberta s-a speriat. De asemenea, noul director s-a dovedit un tăntălău absolut.

– Au venit la mine, Roberta şi Charlie, săracul, cu pălăriile-n mîini – şi, dă-mi voie să-ţi spun, Roberta arată mai bine cu pălăria în mînă decît pe cap – şi mi-au oferit vechea funcţie.

– Mike le-a spus că nu primeşte postul înapoi decît dacă îi acceptă cîteva doleanţe.

– Le va prinde bine să fiarbă un an în suc propriu, continuă Mike. În plus, vor avea nevoie de timpul ăsta ca să se hotărască să-mi dea tot ce le-am cerut.

– Ca, de pildă? întrebă Allison.

– Inamovibilitate şi o mie de dolari mărire de salariu pe an, cinci ani de-acum încolo, replică Mike.

– Charles Partridge e pentru, adăugă Connie. Dar n-o poate convinge pe Marion. Roberta e pe muchie.

– Vom vedea.

– Da, dar cînd? întrebă Allison.

– În martie. Cînd se fac noile contracte.

– Slavă Domnului că va fi în martie, spuse Allison. În aprilie vine aici grupul de la Hollywood şi nu cred că vor contribui cu ceva la îmbunătăţirea relaţiilor noastre publice cu Peyton Place.

– Deci vin într-adevăr? întrebă Connie.

– Da. Dumnezeu să ne aibă în paza Lui.

– Am auzit că a ieşit mare tămbălău cînd cei care veniseră în prospecţie s-au întîlnit cu localnicii, spuse Mike. Reprezentantul lui Tishman era un om numit Blanding...

– Conrad Blanding, precizã Allison. El e regizorul.

– Ei, şi Blanding i-a spus bătrînului Tom Perkins că tot ce doreşte studioul e să folosească oraşul timp de cîteva săptămîni, iar în schimb vor lăsa pe loc aproximativ o sută de mii de dolari din banii lor. Dar moş Tom n-a fost deloc impresionat.

– Nici n-avea cum, zise Connie. E neo-englez pînă-n măduva oaselor. Ce-a fost bun pentru bunicu-său, le merge şi nepoţilor. Aş vrea ca unii din oamenii ăştia să nu mai fie atît de conservatori şi să nu mai susţină că progresul este un păcat. Mă mir că Tom Perkins n-a organizat potere ca să spargă toate televizoarele din Peyton Place.

– Nu mă mai tot întrerupe cu vorbăria ta subversivă, interveni Mike. Dacă nu eşti atentă, te zbor afară din oraş călare pe-o prăjină.

Întorcîndu-se spre Allison, îşi reluă povestirea:

– Perkins i-a spus lui Blanding că Peyton Place a reuşit să se descurce foarte bine mulţi ani fără bani din afară şi, în ce-l priveşte pe el, ne mai putem ţine cu toţii pe picioare încă un secol, două, fără nici un ajutor de la Hollywood.

– Eu l-am prevenit pe Arthur Tishman, spuse Allison. Dar a aruncat o singură privire la fotografiile castelului şi s-a hotărît. Iar cînd Arthur ia o hotărîre, *nimic* nu i-o mai poate clinti din loc.

– Ei, o să-i dea oraşului un nou subiect de trăncăneală, conchise Mike. Poate-i dau lui Marion Partridge un post de figurantă...

– Ar putea-o juca pe una din vrăjitoare, se amestecă iarăşi Connie. Nici măcar de machiaj nu va fi nevoie.

– ...şi va uita de mine şi de postul meu, încheie Mike, cu o expresie de răbdare exagerată pe chip, în timp ce aşteptase sfîrşitul intervenţiei lui Constance.

– Tolomacule, decretă ea. Poţi să m-ajuţi să prepar

cina cît timp se duce Allison sus să-şi desfacă bagajele. Şi ai timp şi să tragi un pui de somn, draga mea, dacă te simţi obosită.

– Poate mă-ntind vreo oră, răspunse Allison şi urcă în camera ei.

Odaia era la fel, exact aşa cum şi-o amintea, exact cum şi-o imaginase în nopţile acelea singuratice prin hoteluri scumpe, în New York şi California. Era o încăpere simplă şi totuşi plină de amintiri din copilăria ei.

Valizele, pe care Mike le depusese în ordine la picioarele patului, păreau o violare la adresa spiritului simplu al camerei. Bagajele erau noi, pline de noutăţi. Nu aveau nimic comun cu Allison MacKenzie, cea a cărei cameră era aceea, cu Allison MacKenzie care se dusese la cinema împreună cu Selena, făcuse plimbări cu Norman şi avusese visele aparte ale copilăriei.

Bagajul i se părea lui Allison un groaznic memento al măsurii în care i se schimbase viaţa. Se culcă pe pat, spunîndu-şi: *Acum trăiesc în două lumi, sînt o persoană complet divizată. Am lumea din Peyton Place şi nicăieri nu mă voi simţi mai ca acasă. Şi mai am lumea exterioară, din New York şi Hollywood, unde joc un rol, la fel de neîndoielnic ca orice actriţă.*

Cu excepţia lui Lewis. Acela este singurul aspect autentic al celeilalte lumi.

Cînd avionul ei aterizase pe *La Guardia,* Lewis o aştepta. În tot timpul drumului spre oraş, se ţinuseră de mînă, nefăcînd altceva decît să se privească, de parcă ochii nu li s-ar mai fi săturat de imaginea celuilalt.

La hotelul unde-şi rezervase un apartament, managerul o aştepta în hol, urîndu-i bun sosit. Liftierii au alergat să-i ia bagajele din maşină. Şi, cînd în sfîrşit Allison şi Lewis au rămas singuri, cu o sticlă mică de şampanie răcindu-se în frapiera de argint, a trebuit să-i telefoneze lui Constance.

Abia după ce a terminat şi cu asta, Lewis a îmbrăţişat-o în sfîrşit. Parcă ar fi aşteptat să li se dea la o parte din drum toate detaliile mărunte, pentru ca nimeni şi nimic să nu-i mai întrerupă, înainte de a se dărui în sfîrşit unul altuia.

– Dumnezeule, iubita mea! exclamă Lewis. Ce dor mi-a fost de tine!

– O, ştiu, ştiu.

– Nu mai dormeam nopţile de dorul tău. Convorbirile la telefon, cu tine la atîtea mii de mile distanţă, erau o tortură. Şi, totuşi, trebuia să-ţi telefonez. Era mai mult decît nimic.

– Acum vom avea o săptămînă încheiată împreună, dragul meu, şi după Ziua Recunoştinţei voi reveni pentru totdeauna. Dar trebuie să petrec cîtva timp şi cu Constance şi Mike. Şi doresc să stau o vreme cu ei, Lewis. Am nevoie. Săptămînile astea din urmă au fost epuizante.

Lewis destupă sticla de şampanie.

– Începem să ne întremăm cu asta, spuse el. E plină de vitamine, după cum ştii.

Allison îi surîse şi privi în jur, prin încăperea cu plafon înalt, minunat proporţionată. Ajunsese să-i pară aproape ca un al doilea cămin, nu datorită grandorii, ci din cauza orelor trăite acolo împreună cu Lewis. Uşile terasei erau închise, oprind frigul; scaunele şi masa fuseseră luate de pe balcon. Acesta arăta pustiu şi deprimant.

Luă un pahar gol, iar Lewis i-l umplu. Închinară unul pentru celălalt fără cuvinte, numai din ochi. Allison simţi lichidul rece explodîndu-i în cerul gurii şi trimiţîndu-i năvalnic prin vene balonaşe de căldură.

Cînd termină cel de-al doilea pahar, se desprinse din braţele lui Lewis şi, luînd sticla de şampanie, trecu în dormitor. Lewis o dezbrăcă, iar cînd Allison rămase goală în faţa lui, ridică paharul în cinstea frumuseţii sale

şi bău. Împreună în pat, terminară sticla, cu coapsele atingîndu-li-se sub pături şi braţul lui Lewis împrejurul umerilor ei.

– Să mai comand o sticlă, iubitule? îl întrebă.

– Crezi c-avem nevoie?

Allison zîmbi:

– Nici de prima nu cred c-am fi avut nevoie. Dar a fost foarte bună.

Lăsă paharul gol să cadă pe covor, în timp ce Lewis îi atingea sînul, mîngîindu-i pielea fină şi netedă.

– O, Lewis, iubitul meu, iubitul meu, şopti Allison.

El, însă, nu-i luă în seamă nerăbdarea şi o mîngîie cu mîinile şi-i muşcă lobii urechilor pînă începu să ţipe. Simţea că avea să se sufoce şi azvîrli păturile în lături. Din gură i se revărsau cuvinte de dragoste, în şoapte fierbinţi. Închise ochii, iar cînd Lewis o întoarse pe spate, simţi că întreaga lume se răsucea odată cu ea. Îl cuprinse cu braţele şi-l strînse la piept.

Niciodată n-a mai existat aşa ceva, îşi spuse Allison, *niciodată, niciodată, niciodată.* Se ridica pe un val arcuit, totul fiind absorbit afară din ea, lăsînd-o plină numai de dragoste, neobosită, pînă cînd iubirea şi neputinţa în braţele lui o îndestulară şi faţa începu să-i lucească în lacrimi de bucurie.

Capitolul 2

A doua zi după întoarcerea lui Allison la Peyton Place, Peter Drake îşi scoase maşina în marşarier din garaj şi porni spre Casa Cross, pentru a-i lua pe Selena şi pe Joey. Peter ridică geamul, apărîndu-se de vîntul rece care smulgea ultimele frunze din copacii torturaţi.

Strada Ulmilor era pustie. Singurul obiect în mişcare văzut de Peter era un ziar rupt ce flutura prins de bordură, în faţa băncii. Peter avea impresia că niciodată în viaţa lui nu văzuse o privelişte mai melancolică.

Casa lui Connie va fi caldă, veselă şi plăcut mirositoare, îşi spuse el. *Poate că astăzi Selena va reuşi să se destindă.*

Nu dădea grai, nici măcar mut, celeilalte speranţe.

Poate că azi în sfîrşit Selena îl va lăsa în urmă pe Tim Randlett. Poate azi se va decide că la urma urmei vrea totuşi să se mărite cu mine.

Peter era ceea ce în Peyton Place se numea un om „bine aranjat". De statură medie, avea umeri laţi şi mîini pătrate. Părul îi era şaten închis, iar ochii de aproape aceeaşi culoare. Ca avocat în Peyton Place, Peter nu se aranjase chiar atît de bine pe cît dădea impresia. În biroul lui intrau clienţii pe care Charles Partridge era prea ocupat ca să-i primească. Cei cu probleme mai degrabă nesemnificative, precum şi oamenii fără bani. Singurul mod în care Peter reuşea să-şi cîştige existenţa consta în a călători prin oraşele din apropiere şi a prelua cazurile locuitorilor de-acolo; însă se ţinea cu încăpăţînare de Peyton Place.

Peter nu dorise niciodată ca lucrurile să se întîmple astfel. Cînd îşi asumase sarcina de a o apăra pe Selena Cross în procesul pentru asasinarea lui Lucas, plănuise ca acela să fie ultimul lui caz din nordul Noii Anglii. Cînd, însă, se terminase, el rămăsese pe loc. Postul la o firmă de drept din Connecticut care-l aşteptase a fost ocupat curînd de altcineva, iar peste cîteva săptămîni, cînd i s-a oferit o altă slujbă la o firmă din Massachusetts, a refuzat-o.

Mi-am ieşit din minţi, îşi spunea el adeseori, cu furie, în anii care au urmat.

Dar era îndrăgostit de Selena şi credea că, treptat,

avea să-l iubească şi ea.

La început, o aşteptase să-şi revină după îngrozitoarea experienţă cu Lucas Cross. Apoi, o aşteptase să uite trădarea lui Ted Carter. Acum, aştepta să nu şi-l mai amintească pe Tim Randlett.

– M-a pocnit, îi mărturisise el odată lui Constance Rossi. O iubesc şi o voi iubi toată viaţa şi nu pot face naibii nimic. Să nu crezi că n-am încercat. *Aproape* că m-am angajat în alte locuri decît aici. *Aproape* m-am încurcat cu alte fete. *Aproape* m-am convins că pot s-o las în urmă. Aproape. Dar n-am reuşit niciodată.

– I-ai spus vreodată ceva din toate astea Selenei? întrebă Connie.

– De multe ori. Şi, de fiecare dată, îmi răspunde că mi-e mai bine fără ea. Că nu e destul de bună pentru mine.

Ridică din umeri, neajutorat.

– Nu-mi foloseşte la nimic. Încă mai aştept şi mai sper.

Peter opri maşina în faţa Casei Cross şi porni pe alee spre uşa de la intrare.

– Intră, domnule avocat! strigă Selena, deschizîndu-i. Bine ai venit!

Au băut un pahar, dar Peter ştia că nu era primul pe ziua aceea.

– Salutare, că vine eroul cuceritor, Joey, anunţă Selena. Toarnă-i de băut. Ei, nu sta aşa, Peter. Intră.

Din spatele ei, Joey îl privi pe Peter şi ridică din umeri, turnînd alcool într-un pahar.

– Poftim, Joey, continuă Selena. Împrospătează-mi-l şi pe-al meu, vrei? Trebuie să termin cu îmbrăcatul.

– Arăţi minunat, Selena, spuse Peter.

Un moment, părul complet trează.

– Nu minţi, Peter. Arăt ca o cotoroanţă şi-o ştiu foarte bine.

Se răsuci şi intră repede în camera ei, închizînd uşa.

– De cînd a-nceput, Joey? întrebă Peter.

Joey îi întinse un pahar.

– Cred că de-aseară nici nu s-a mai trezit complet. N-a mîncat nimic la cină. Am găsit-o aşezată aici, cu luminile stinse şi cu un pahar în mînă.

Începuse la sfîrşitul lui august, îşi aminti Peter. Iar de-atunci, Selena nu se dusese niciodată nebăută la culcare.

– Nu-ţi face prea multe griji, îi spusese Connie lui Peter. Femeile au moduri diverse de a trece peste poveştile de dragoste nefericite. Încearcă să-şi închipuie că nu e nimic în neregulă. Las-o cîtva timp. E o fată cu cap. O să se liniştească ea.

Dar săptămînile trecuseră şi Selena nu se liniştise. Începea să bea de dimineaţă, ca să-şi limpezească minţile, după cum îi spunea ea lui Joey, iar Peter o surprinsese bînd în camera din spate a magazinului *Thrifty Corner*.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Selena, spusese el. Ce crezi că va zice Connie despre asta?

Selena se răsuci spre el.

– Vezi-ţi dracu' de treburile tale. Dacă Connie Rossi are vreo obiecţie faţă de cum îi ţin magazinul, las-o să mi-o spună ea singură.

– Te comporţi ca o proastă, îi reproşă Peter furios.

– Poate fiindcă asta sînt şi-am fost întotdeauna.

– Băutura n-a rezolvat niciodată problemele nimănui.

– Poate că nu, dar mă ajută întrucîtva să uit.

În disperare de cauză, Peter apelase la Matthew Swain.

– Crede-mă, Peter, spuse doctorul, dacă aş şti ceva, ţi-aş spune şi dracu' s-o ia de etică. Dar nu ştiu nici o iotă mai mult decît tine. Nişte turişti, oameni din Ohio, au găsit-o căzută pe marginea şoselei şi întrucît ăsta

era cel mai apropiat oraş au adus-o aici la spital. Leşinase pe drum. Era cam lovită la faţă, cum a căzut pe pietriş, şi suferea de insolaţie, dar în afară de asta n-avea nimic. A doua zi, am încercat să aflu ce naiba se întîmplase, însă n-a vrut să scoată o vorbă. Actorul ăla, Randlett, a venit la spital s-o viziteze, dar cînd i-am spus Selenei că aştepta afară, ea s-a întors cu faţa spre perete şi mi-a răspuns că nu vrea să-l vadă. Tipul n-a crezut iniţial, dar pînă la urmă a plecat. Joey mi-a spus că a trecut şi pe la ei, după ce-am trimis-o acasă, însă Selena l-a chemat pe Buck MacCracken şi i-a spus că sună unul la uşă şi că s-o scape şeriful de el. Apoi, am aflat că teatrul de vară se închidea. Cam pe la Ziua Muncii, atunci era, şi m-am dus la Silver Lake să vorbesc cu Randlett ăsta. A tăcut mîlc cînd am început să-l iau la întrebări. O vorbă n-a vrut să-mi spună. Tot ce mai ştiu e că s-au trambalat cu căţel, cu purcel la New York. Şi călătorie sprîncenată, din partea mea. Selena o ducea destul de bine, înainte de-a fi apărut Randlett la orizont.

– Bea, îi spuse Peter. Prea mult. În fiecare zi şi-n fiecare noapte.

Matthew Swain oftă.

– Vorbesc eu cu ea, promise.

Dar n-a folosit la nimic.

– Doc, nu-ţi face griji pentru mine, răspunsese Selena. Du-te doar înapoi în strada Castanilor şi uită c-ai auzit vreodată de mine.

Matthew simţi un nod în stomac. Îşi amintea noaptea cînd, demult, încercase să intervină, Lucas fiind beat şi bătîndu-şi nevasta. Selena, foarte tînără pe-atunci, ridicase ochii spre el:

– Du-te acasă, Doc. Pleacă înapoi în strada Castanilor. Nu te-a chemat nimeni.

– Selena, nu vreau decît să te ajut, insistă Matthew.

Selena mai turnă un pahar.

– Doc, există unii oameni care se nasc handicapaţi, nu? Vreau să zic, doar cu un singur picior sau un braţ sau fără ochi?

– Da.

– Ei, atunci, de ce-ar fi iraţional să presupunem că unii se nasc cu ceva strîmb şi în neregulă pe dinăuntru?

– Ce vrei să spui? întrebă Matthew.

Selena zîmbi:

– Vreau să spun ceva rău, ca o dorinţă de a săvîrşi un omor, de pildă.

– Selena, asta s-a întîmplat demult, foarte demult. N-ai făcut ceea ce-ai făcut decît ca să te aperi. Oricine ar fi procedat la fel. Nu te mai gîndi.

Selena miji ochii spre băutura rămasă în pahar.

– Du-te acasă, Doc, repetă ea ostenită. Du-te acasă. N-a trimis nimeni după tine.

Matthew Swain se ridică să plece, dar la uşa din faţă se opri.

– Chestia asta n-a rezolvat niciodată nimic, pentru nimeni, spuse el.

Selena chicoti:

– Aşa zice mereu Peter. Şi eu sînt întotdeauna de acord cu el. Îi atrag atenţia numai că, deşi poate nu rezolvă nimic, mai toceşte marginile. La revedere, Doc.

Selena ieşi din cameră.

– Sînt gata, anunţă ea veselă. Să mergem. Vrei să-mi aduci mantoul, Joey, pînă termin eu de băut?

– Sigur, răspunse băiatul.

– Poate-ar fi bine să luăm cu noi o sticlă, în caz că Mike Rossi a uitat, mai spuse Selena. Nimic nu e mai rău decît o petrecere la care se termină băutura.

– Sînt convins că Mike are un bar bine garnisit, replică Peter.

– O, Doamne. Ia uite cine face pe înţepatul.

– Selena, n-o fac pe înţepatul.

– Ei bine, puţin îmi pasă şi dac-o faci. Dă-i drumul, fii înţepat, dacă aşa vrei, eu n-am să te opresc.

După-amiaza i se păru lui Peter interminabilă. Selena era ca o jucărie cu arcul strîns prea tare, care curînd avea să plesnească, sfărîmîndu-se într-o grămadă de piese şi sîrme răsucite. Abia dacă ciugulea din mîncare, însă paharul îi era tot timpul plin-ochi.

În bucătărie, Allison o întrebă încet pe Connie:

– De ce nu mi-ai spus despre Selena?

– Credeam c-o să-i treacă.

– De cît timp bea în halul ăsta?

– De cînd a plecat Tim Randlett din oraş.

– Doamne fereşte.

– Da, confirmă Connie. Să sperăm numai că se potoleşte curînd.

– A încercat cineva să stea de vorbă cu ea?

– Toţi am încercat. Degeaba.

– Peter ce zice?

– O aşteaptă să înceteze, la fel ca toţi ceilalţi. Ce altceva ar putea face?

– Hei, voi două! interveni Selena, din uşa bucătăriei. Ce-i cu toate şuşotelile astea?

– De tine vorbeam, răspunse Allison întorcîndu-se spre ea, zîmbitoare. Ne întrebam cît mai ai de gînd să-l ţii pe bietul Peter pe jăratic.

Selena se aşeză pe un scaun de bucătărie.

– Hai să bem ceva, bine? Numai noi trei.

– Sigur, răspunse Connie. Să le duc cafelele bărbaţilor şi vin imediat. Allison, adu nişte gheaţă, vrei, draga mea? Vezi că e o sticlă de bourbon în dulapul din spatele tău.

– Da, spuse Selena, cînd avu în mînă paharul nou umplut, săracul, săracul Peter. Înţelegi, mă iubeşte. Ştii asta, Allison, nu-i aşa?

– Da, o ştiu. Te iubeşte de mult timp.

Selena începu să plîngă.

– Bietul Peter. Săracul, săracul de el.

– Nu mai plînge, iubito, zise intrînd Connie. Totul va fi bine.

– Nimic nu e bine, ţipă Selena, ridicînd vocea. Nimic nu e bine deloc şi n-o să fie niciodată!

– Şşş, o temperă Connie. Doar nu vrei să te-audă bărbaţii.

Selena se mai calmă.

– Nu. Nu, mai bine să nu m-audă.

Apoi, îşi rezemă capul pe braţe, începînd să suspine de parcă i s-ar fi frînt inima. Allison se apropie imediat de ea, cuprinzîndu-i cu braţul umerii aplecaţi. Ea şi Connie se priviră, ştiind amîndouă că nu era nimic de făcut.

În aceeaşi seară, Joey a plecat să întîlnească nişte prieteni cu care mergea la cinema, iar Peter Drake a dus-o pe Selena acasă. Vîntul sufla mai puternic; îl simţea smucind maşina şi strînse mîinile pe volan.

– Aprinde-mi focul, Peter, îi ceru Selena, cînd intrară în *living-room.* Un foc mare, frumos şi strălucitor, care să alunge întunericul din toate cotloanele.

Îşi aruncă neglijentă mantoul pe spătarul unui scaun.

– Merg să aduc ceva de băut.

Peter aproape că spuse: „Nu crezi c-ai băut destul?" Se stăpîni, însă, şi începu să facă focul.

– Nu, n-am băut destul, replică Selena în tăcerea ce se lăsase. Nu e destul nici în întreaga lume, cît e de mare.

Acum focul ardea cu flacără vie şi Peter se aşeză. Întinse mîna spre paharul pe care i-l oferea Selena.

– Nu te pot opri, îi spuse el, aşa că de ce n-aş bea şi eu cu tine?

– Ai de gînd să-ncetezi odată s-o faci pe durul?

Oricînd n-ai chef să bei cu mine, poţi să n-o faci. Numai pune-ţi haina. Uşa ştii unde e.

– Nu încerca să te iei la harţă cu mine, Selena, o preveni Peter. N-am să te las.

– Cine are poftă de harţă? Mi-e pîn-aici de scandaluri. Destule scandaluri să-mi ajungă pentru o viaţă de om.

– Vrei să vorbeşti? întrebă el.

Selena îi zîmbi acru:

– Îmi aminteşti de cineva pe care l-am cunoscut. Mereu mă descosea. Mereu îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala.

Bău cu sete din pahar.

– „Povesteşte-mi, Selena," îl maimuţări ea. „Ce te tulbură, Selena? Spune-mi, Selena. O să te simţi mai bine pe urmă."

Turnă din nou.

– M-am săturat să tot vorbesc.

– Nu încercam să-mi bag nasul, spuse Peter.

– Ba încercai! ripostă ea furioasă. Toată lumea din oraş se-agită de mama focului să şi-l bage. Ei, ce pofteşti de la mine, Peter? Vrei să ştii dacă m-am culcat cu el? Da, m-am culcat. Şi te-ntrebi dacă l-am iubit? Da, l-am iubit.

Vocea i se ridică pînă aproape de urlet.

– Te întrebi dacă l-am uitat? Ei bine, nu, nu l-am uitat.

Peter o privi copleşit, cum îi şiroiau lacrimile pe faţă şi glasul i se ascuţea tot mai mult.

– Te întrebi de ce l-am părăsit? ţipă ea. Te întrebi ce s-a acrit, şi de ce şi cum?

În acel moment, uşa din faţă zbură de perete. Se părea că Peter n-o blocase cînd intraseră, iar acum vîntul o deschisese, trîntind-o violent, cu o trosnitură.

Selena sări de pe scaun, vărsîndu-şi băutura peste

tot pieptul, iar paharul se sparse la picioarele ei.

Dintr-o singură mişcare, se răsucise şi degetele i se încleştaseră pe cleştii din sobă.

– Nu! urlă ea. Nu mai face un pas! Te omor!

Peter o înhăţă pe la spate şi, un lung răstimp, Selena privi pătratul negru şi gol al uşii, al uşii aceleia care cîndva, într-o noapte asemănătoare, încadrase statura mătăhăloasă a lui Lucas Cross.

– Nu e nimeni acolo, iubito, spuse Peter. Nimeni.

Vătraiul căzu dintre degetele fără nervi ale Selenei, care începu să suspine. Peter o întoarse spre el, apăsîndu-i faţa în adîncitura umărului.

– Am încercat să-l omor, plînse ea. Era la fel ca Lucas şi s-a repezit la mine şi am încercat să-l omor.

Peter o strîngea cu putere la piept, pe cînd ea suspina în continuare.

– A vrut să-mi smulgă hainele. A zis că voiam să fiu violată şi că el era exact ca Lucas şi atunci am luat vătraiul şi am vrut să-l omor.

– Nu-i nimic, iubito, o alina Peter. Nu mai plînge. Nu-i nimic.

– Ce-i cu mine, Peter? ţipă Selena. De ce s-a întîmplat totul? Ce am, de-i fac pe bărbaţi să se poarte aşa?

Peter o sărută pe părul mătăsos.

– Nu tu eşti de vină, iubito. Ai avut doar ghinion, atîta tot. Nu e vina ta.

Selena tremura din tot trupul.

– Am băut şi-am tot băut, gîfîi ea sufocată, şi nu mi-a ajutat la nimic. Nu puteam uita că am încercat să-l omor.

Peter o scuturâ uşor.

– Dar n-ai făcut-o, draga mea. Acum s-a terminat. N-ai făcut-o.

O conduse cu blîndeţe spre canapea, aşezîndu-se, cu ea în braţe.

– Peter, mi-e aşa de frică. E ceva în neregulă cu mine. Ştiu că e ceva, continua Selena să suspine.

– Cu tine nu e nimic, iubito, zise Peter tamponîndu-i încet faţa cu batista lui. Nu e nimic în neregulă cu tine. Gata acum. Nu mai plînge.

O zguduiau sughiţuri enorme, seci, cînd îşi rezemă capul de umărul lui.

– Reacţionezi la violenţă cu violenţă, urmă Peter. Unii oameni aşa fac, să ştii.

Îi ridică încet capul, privind-o.

– Va trebui să ţin minte asta, surîse el, ori de cîte ori îmi vine ideea neghioabă că aş putea să mă enervez prin preajma ta.

– Eşti atît de bun, Peter, oftă Selena din tot trupul, relaxîndu- se lipită de el. Nu merit un om ca tine.

Peter zîmbi, cu buzele în părul ei.

– Meriţi tot ce poate fi mai bun.

Şi începu s-o mîngîie.

De asta am nevoie, îşi spuse Selena, *de-asta am avut întotdeauna nevoie, de forţa blîndă a lui Peter. O să mă apere de toate relele.*

Mîna lui continua s-o mîngîie pe păr şi pe spate. Părea că degetele acelea i-ar fi extras toată suferinţa din trecut şi chinurile amintirii.

– Cînd ne vom căsători, şopti Peter, va fi adevăratul început al vieţilor noastre. Ai să vezi, Selena, tot ceea ce s-a întîmplat pînă acum nu va mai avea nici o legătură cu noi. Atunci, eram alţi oameni. Şi totul a avut loc într-o altă lume.

Avea o profundă înţelegere a nevoilor Selenei. Ea voia să se poată desprinde de trecut, la fel de simplu cum rupe un fermier porumbul de pe cocean. Cu Peter, dorea să se nască din nou, curăţată de întinarea trecutului. Braţele ei îl cuprinseră, strîngîndu-l cu putere. Înălţă capul, iar el se aplecă să-i sărute faţa înlăcrimată.

Acum va fi prima oară, îşi spuse Selena, *asta va fi prima oară.*

Îl trase pe Peter în jos, pînă ajunseră amîndoi culcaţi unul lîngă altul pe canapea; se mişcă, potrivindu-şi trupul de-a lungul trupului ei. Şovăitor, mîna lui îi mîngîie coapsa, urcă, pînă o atinse încet pe sîn. Buzele Selenei se despărţiră, iar Peter o sărută; ea gemu încet, cînd el îi împinse în sus puloverul. Îşi încleştă mîinile după ceafa lui, strîns.

– *O,* Selena, iubito, şopti Peter, iar ea îi auzi sufocarea din glas.

Începu s-o dezbrace. Selena simţea c-o lua cu leşin, avea senzaţia că lumea aluneca de sub ea. Îşi acoperi faţa cu mîinile, iar în întunericul de sub palme, lumea rămase încremenită.

– O, murmură ea, o, te doresc.

Şi ridică mîinile spre el, imploratoare, apropiindu-l.

Capitolul 3

Odată cu sosirea toamnei şi a atmosferei ei încărcate de electricitate, Roberta Carter se simţea întotdeauna mai înviorată. Parcă ar fi măturat lenea şi nehotărîrea din anul ce trecuse, împreună cu frunzele veştede ale copacilor din curtea din faţă. Îşi freca palmele în sinea ei, spunîndu-şi: *Acum, că s-a terminat cu toate aiurelile de peste vară, să ne apucăm de treabă.* Privind prin *living-room*-ul curăţat-lună, Roberta ar fi trebuit să se simtă complet satisfăcută de realizările ei gospodăreşti, dar mulţumirea îi era fisurată. Cu toate că Ted şi Jennifer se întorseseră la Cambridge în primele zile ale lui septembrie, Roberta încă mai simţea în casă prezenţa

fetei aceleia oribile.

Trebuie să mă descotorosesc de ea, îşi zise, refuzînd să se considere neputincioasă.

Încerca să scape de Jennifer de peste un an şi nu-i reuşise nimic. Ted făcea pe surdul la orice remarcă despre soţia lui, iar Harmon, care fusese atît de diabolic de deştept cînd Roberta avusese problema cu bătrînul Doc Quimby, de data aceasta era inutil în privinţa lui Jennifer.

– Mi se pare un gen destul de agreabil, spusese el.

– La fel era şi doctorul Quimby, se răsti Roberta, dar ai putut rezolva să nu mai rămînă prea mult în scenă.

– Aia a fost cu totul altceva, replică Harmon.

Doctorul Quimby, singurul medic din Peyton Place pînă cînd Matthew Swain se întorsese acasă să-şi practice meseria, era bătrîn şi bogat cînd Roberta începuse să lucreze pentru el, ca o combinaţie de îngrijitoare, secretară şi damă de companie. Roberta şi Harmon, copii de muncitori la fabrică, erau logodiţi, dar, cu banii cîştigaţi de Harmon în calitate de contabil al lui Leslie Harrington, căsnicia era imposibilă. Pînă cînd Harmon Carter îşi ticluise planul.

Era un plan simplu şi abil care, dacă reuşea, avea să-i pregătească pe Roberta şi Harmon pentru viaţă. Roberta nu se lăsase prea mult convinsă ca să pună în aplicare ideea lui Harmon. S-a măritat cu doctorul Quimby, iar acesta şi-a refăcut testamentul în favoarea ei, după care ea şi Harmon au început să aştepte moartea bătrînului. N-au avut mult de aşteptat. Peyton Place făcea insuportabilă viaţa doctorului Quimby. Oraşul se prăpădea de rîs, iar oamenii care îl consultaseră întotdeauna pentru bolile lor presupuneau acum că se senilizase şi refuzau să-l mai viziteze.

Roberta şi Harmon îl încornorau pe faţă, iar pînă la urmă bătrînul şi-a băgat revolverul în gură şi şi-a zburat

creierii. În mai puţin de-un an, Roberta şi Harmon erau căsătoriţi şi începuseră lunga luptă de a fi acceptaţi de către Peyton Place. Cu timpul, şi cu respectabilitatea nou cucerită, învinseseră într-o oarecare măsură. Desigur, mai existau oameni care-şi aminteau şi comentau, dar, cu fiecare an ce trecea, povestea devenea tot mai puţin interesantă şi se găseau întotdeauna noi persoane în noi situaţii de bîrfit.

Le-a mai fost de mare folos şi faptul că Ted, fiul lui Harmon şi al Robertei, a reuşit fiind un băiat atît de drăguţ. Aşadar, scandalul a murit şi a fost aproape îngropat, iar oamenii au uitat. Roberta Carter, însă, n-a uitat. Îşi amintea foarte bine cît se luptase pentru a deveni o femeie considerată în oraş soţie şi mamă iubitoare, pentru valoarea patrimonială a comunităţii. Iar acum, apăruse Jennifer, care ameninţa să-l abată pe fiul Robertei de pe calea cea dreapă, cu sexualitatea ei anormală şi dementă.

Trebuie să mă debarasez de ea, îşi spunea Roberta.

Dar, în ultimul an, făcuse şi abandonase sute de planuri. Nimic nu mergea. Ted era la fel de prizonier în mariajul său cu Jennifer, ca şi cum s-ar fi afiat într-o celulă cu pază maximă, la Alcatraz. Jennifer era nebună, iar în ochii majorităţii locuitorilor din Peyton Place nebunia era o crimă mult mai gravă decît aceea de a fura sau a viola.

Trebuie să mă debarasez de ea, îşi spunea necontenit Roberta.

Dar abia după sfîrşitul acelei veri, Roberta s-a hotărît asupra unei căi pe care iniţial o eliminase, ca nebunească şi periculoasă. Roberta ardea frunzele uscate, aspira covoarele şi începea să-şi plănuiască strategia.

Jennifer avea să vină în Peyton Place la sărbătoarea de Ziua Recunoştinţei. *Trebuie s-o omor,* se decisese ea, *şi trebuie s-o fac destul de abil pentru ca nimeni să*

nu bănuiască nimic.

Roberta Carter a început să citească romane polițiste, dar fără să le împrumute de la biblioteca publică din Peyton Place și nici cumpărîndu-le de la librăria locală. Călătorea o sută treizeci de kilometri pînă în alt oraș, lua ediții de buzunar dintr-un magazin mare unde n-o cunoștea nimeni și le citea în secret, după ușa încuiată a băii.

În timpul zilei, cînd Harmon era la serviciu, scria pe hîrtie intriga fiecărui roman și făcea liste cu indiciile care în cele din urmă îl aduceau pe fiecare ucigaș în plasa poliției. Astfel, a eliminat omorul prin împușcare, înjunghiere, strangulare și otrăvire; și întrucît Jennifer nu era genul de persoană care să se sinucidă, Roberta a tras concluzia că moartea nurorii sale trebuia să pară accidentală.

Deși Jennifer conducea mașina, Roberta nici n-ar fi putut spera să umble la un automobil pînă la a provoca un accident fatal. Se excludeau și hazardurile casnice, căci ori de cîte ori venea Jennifer în vizită la Peyton Place sau mergea Roberta la Cambridge, era prin preajmă și Harmon, sau Ted, sau amîndoi. Nu. Trebuia să se întîmple ceva atunci cînd Roberta nu era cu Jennifer și cînd nici Ted nu se afla în apropierea soției sale, pentru ca nici asupra lui să nu cadă umbra vreunei bănuieli.

Roberta închise coperta încă unui roman polițist și oftă adînc. N-avea să-i fie ușor, dar, în fond, nici nu se așteptase că i-ar fi fost. Între timp, avea o mulțime de făcut. Trebuia să înceapă fabricarea unei relații fictive între ea și Jennifer. Peyton Place trebuia să fie impresionat de mărinimia Robertei. Cînd totul se sfîrșea și Jennifer avea să fie moartă, oamenii să poată spune: *Ce păcat. Și tocmai Robertei Carter să i se întîmple așa ceva. Păi, ea e bunătatea întruchipată și era atît de apropiată de Jennifer.*

Roberta, ca întotdeauna, se pricepea să sondeze oamenii şi în septembrie, la două săptămîni după începutul anului şcolar, cînd a descoperit că oraşul era mai mult decît nemulţumit de omul care lucra ca director al şcolii din Peyton Place, a început să facă agitaţie pentru rechemarea lui Mike Rossi în postul lui de drept. Pe la spatele celei mai bune prietene a ei, Marion Partridge, i-a dat lui Charles de înţeles că, atunci cînd comisia şcolară avea să discute contractele pentru anul viitor, ea, Roberta, urma să-l susţină sută la sută în campania de reangajare a lui Mike.

– Toată situaţia asta a pus oraşul într-o lumină cumplit de proastă, i-a mărturisit ea lui Charles. Vreau să spun, faptul că Mike a fost concediat numai datorită cărţii lui Allison. Eu n-am susţinut-o serios, din capul locului.

Iar Charles Partridge, pacifistul oraşului, a uitat că Roberta fusese una dintre duşmancele juruite ale lui Mike şi i-a acceptat cu recunoştinţă noua atitudine.

– Va dura un timp, pînă cînd oamenii să ne ierte pentru felul cum ne-am purtat cu Mike, continuă Roberta. Am reuşit să ne facem de rîs în toate cercurile de învăţămînt. Dar nu e o situaţie iremediabilă.

– Şi cu cît mai curînd, cu atît mai bine, încuviinţă Charles Partridge.

Roberta a început să facă vizite frecvente la *Thrifty Corner*, unde nu numai că făcea cumpărături, ci devenise şi foarte prietenoasă cu Connie şi Selena.

– Mă bucur atît de mult pentru tine şi Peter, îi zise ea Selenei. Fără-ndoială, e un om norocos.

– Mă întreb ce-o sîcîie, spuse Selena, după plecarea Robertei. N-am mai văzut-o niciodată atît de dulce. E aproape greţoasă.

Însă Connie, optimista incurabilă, răspunse:

– Poate că s-a mai înmuiat. În fond, Roberta nu mai

e o adolescentă. Şi-a băgat minţile-n cap.

– Eu totuşi cred că lupul nu îşi schimbă năravul, insistă Selena.

Dar, pe măsură ce treceau săptămînile, pînă şi Selena a trebuit să admită că Roberta Carter se schimbase. În octombrie, lui Mike Rossi i s-a oferit vechiul post de director al şcolii din Peyton Place, pe care l-a acceptat, în condiţiile expuse clar comitetului de învăţămînt. Tot oraşul, cu excepţia cîtorva mai îndărătnici, se plasase în proporţie copleşitoare de partea lui Mike. Una dintre excepţii era Marion Partridge, iar Roberta Carter, în interesul obştei, conform cuvintelor ei, s-a despărţit de prietena sa de-o viaţă.

Diverselor femei din oraş, Roberta le spunea:

– Îmi pare rău că Marion e de părerea asta, dar am vrut să fac ceea ce era mai bine pentru şcoală.

Femeile au adus vestea acasă şi practic toată lumea a căzut de acord că Roberta Carter era încarnarea altruismului. De asemenea, o şi compătimeau, căci Roberta dăduse de înţeles că tot ceea ce-şi dorea mai mult era un nepot, însă Jennifer, pînă una-alta, nu rămăsese însărcinată.

– Mare păcat, spuneau femeile din Peyton Place. Nici nu poate fi vorba că Ted şi Jennifer ar avea greutăţi cu banii sau cu altceva. Dumnezeu e martor că Roberta şi Harmon sînt mai mult decît generoşi.

Apoi, Roberta a anunţat că fiul ei, Ted, dorea să se întoarcă în Peyton Place ca jurist, cînd absolvea *Harvard,* iar dacă în minţile celor din oraş mai rămăsese vreo umbră de îndoială, acum se risipise de tot. Peyton Place îndrăgea băieţii din partea locului care, după ce plecau şi urmau cele mai bune studii posibile, reveneau acasă pentru a pune în practică cele învăţate.

– Ted a fost întotdeauna un om cu capul pe umeri, comenta oraşul. Bun băiat, Ted. Şi deştept.

– Bătrînul Charlie Partridge n-o s-o ţie o veşnicie. Vom avea nevoie de cineva ca tînărul Carter, să-i ia locul, cînd s-o duce Charlie.

Roberta se baza foarte mult pe acea trăsătură de caracter a fiului ei care-l împiedica să facă rău cuiva, dacă avea posibilitatea s-o evite. Cînd cineva din Peyton Place îi menţiona revenirea la practica juridică pe plan local, Ted, în loc să nege categoric absenţa oricărei intenţii de a se întoarce acasă pentru a-şi înfiinţa un birou, se mulţumea să zîmbească, spunînd cu modestie:

– Mai întîi trebuie să termin facultatea, ceea ce n-o să-i fie uşor unui băiat greoi ca mine.

Spre sfîrşitul verii, Roberta a ştiut că sosise timpul să acţioneze. Părinţii lui Jennifer începuseră să vorbească despre o călătorie a „copiilor " în Europa, perspectivă care pe Ted îl entuziasma vizibil.

Trebuie să găsesc o cale, îşi spuse Roberta, cu un început de panică.

Zi de zi, stătea în casă, cu romanele poliţiste şi caietul. Luna octombrie aproape se sfîrşise, cînd în fine a ales metoda, după care a început să petreacă ore întregi scriind în caiet. A analizat toate neajunsurile planului, toate riscurile, indiciile pe care n-avea voie să le lase în urma ei; şi a planificat un program meticulos al zilei cînd avea să se întîmple. În sfîrşit, a încuiat caietul în birou, cu un oftat de uşurare.

Totul era rezolvat, cu excepţia faptei propriu-zise. Găsise o cale ca să scape de Jennifer – simplă, sigură şi impecabilă. Stătu un moment la birou, cu pumnii încleştaţi, răzbunători, şi gura strînsă într-o linie subţire, hotărîtă. În minte continuau să-i reverbereze cumplitele cuvinte ale lui Jennifer, ororile pe care i le spusese lui Ted în ultima lor noapte la Peyton Place.

Îi ascultase prin gaura de aerisire, scăldată în

propria-i sudoare, pe patul din camera-depozit. Îi auzise făcînd dragoste, o auzise pe Jennifer torturîndu-l pe Ted şi sîcîindu-l spre a face tot felul de perversiuni şi răutăţi. Roberta se umpluse de silă, cu gîndul la sărmanul Ted.

Apoi, auzise şoapta lubrică a lui Jennifer.

Ted spusese:

– Nu te mai saturi, iubito.

– Mai vreau, replicase Jennifer. Vreau cît mai mult. Of, fir-aţi ai dracu' de bărbaţi!

– Sîntem prost croiţi, rîsese Ted. Va trebui să aştepţi modelele de la anul.

Roberta auzise patul scîrţîind, cînd Jennifer se ridicase în şezut, rezemîndu-se cu capul de tăblie.

– Cred c-o să-mi iau un băiat de şaptişpe ani, spusese ea.

Ted rîsese iarăşi. Pentru el, asemenea vorbe făceau parte din hazul şi sofisticarea lui Jennifer. În mintea lui Ted, faptul de a fi născută bogată şi într-o poziţie socială sus-pusă îi dădea dreptul să spună asemenea lucruri.

Roberta, însă, fusese atît de şocată, încît îi amorţise tot trupul. Nu suporta gîndul că Ted al ei avea să fie un soţ încornorat, de rîsul şi mila prietenilor. Se gîndise la Doc Quimby. Un moment, crezuse în pedeapsa divină şi în faptul că Ted ispăşea păcatele ei.

Vocea rece a lui Jennifer continuase:

– Sau poate-o să-mi iau doi ori chiar trei băieţi tineri. Da, aşa ar fi şi mai bine.

– De unde se mai cumpără băieţi, în ultima vreme? o întrebase Ted.

– A, poţi să-i iei ieftin de oriunde, replicase Jennifer, cu o nuanţă de autoritate în glas. De pildă, băiatul ăla dulce şi cîrlionţat care livrează alimentele. Îmi dau seama, după cum se uită la mine, că n-ar avea nevoie să

fie cumpărat. Mă plictisesc stînd singură în apartament toată ziua, Ted. N-ar fi drăguţ să mă zbengui cu el o oră, două, dimineaţa?

Ted nu răspunsese.

– Zău c-ar fi, Ted. Ar fi foarte plăcut. Ideea de a corupe un băiat inocent e cea mai excitantă din lume. Şi apoi, după-amiaza, mi-aş putea face un program zilnic cu italianul ăla tînăr şi frumuşel de la lift. Iese din schimb la ora două. Cum ţi-ar plăcea ca în fiecare după-amiază să mă servească un bărbat în uniformă?

Ted rîsese, însă forţat, incomod.

– Adolescenţii sînt plini de energie, urmă Jennifer. Trebuie învăţaţi cum să folosească energia asta, desigur. Am citit în Kinsey, Ted, că o pot face de patru, cinci ori pe oră. Iar unii dintre ei sînt în stare chiar şi de mai mult. Nu ţi se pare minunat, Ted?

Nici nu-l aşteptase să răspundă.

– Nu cred că voi aştepta noile modele, Ted. Cred c-am să-mi cumpăr vreo doi băieţi din ăştia neîncepuţi. Nu te superi, Ted, nu-i aşa?

– Of, ia mai şi culcă-te, Jennifer, replicase Ted.

– Da, Ted, deloc nu te-ai supăra. A, poate că ar suferi orgoliul tău masculin, ce-o mai fi şi ăla. Dar n-ai lua nici o măsură, nu-i aşa, Ted? Mai ales tu. Atîta timp cît îţi poţi poţi scrie numele pe uşă, cît poţi avea succes, vei înghiţi. Şi, adică, *orice*, Ted.

– Dormi, Jennifer. Vorbeşti ca un copil.

Rămăseseră tăcuţi. După un timp, adormiseră. Toată lumea din Peyton Place dormea, cu excepţia Robertei Carter.

Ea zăcea pe pat, cu mîinile apăsate pe gură şi cu ochii aţintiţi spre tavanul întunecat.

Trebuie s-o omor, îşi spunea. *N-au fost vorbe goale. Chiar va face toate grozăviile alea. Poate a şi început să le facă. Trebuie s-o omor.*

Capitolul 4

Bărbaţii de pe strada Castanilor se adunaseră acasă la Seth Buswell, pentru obişnuitul lor poker de vineri seara. Seth pusese pe gheridon o sticlă de băutură şi tocmai umplea patru pahare cu gheaţă, în timp ce Leslie Harrington începea să amestece cărţile pentru prima mînă.

– Încă o iarnă a venit, spuse Matthew Swain, aşezîndu-se.

– Mhm, făcu Seth. Ephraim Tuttle şi-a montat soba şi a băgat în beci rulourile de materiale.

– Unde s-a dus anul? întrebă Charles Partridge. Parcă abia acu' cîteva săptămîni stăteam aici vorbind despre cartea lui Allison MacKenzie, iar asta a fost în aprilie trecut.

– Din pricină că îmbătrînim, replică Matthew. La vîrsta asta, timpul trece pe lîngă noi cît ai clipi din ochi. Dar încă îmi mai aduc aminte cît de greu se tîra cînd eram tînăr.

– N-ai tu o memorie aşa de bună ca să ţii minte tocmai de-atunci, Matt, spuse Leslie Harrington.

– Nici tu n-ai, tată-mare, replică Matt. Deşi, trebuie să spun, în ultimul an ai arătat mai bine decît te-am văzut oricînd.

– Trebuie să-mi îngrijesc sănătatea, ca să ţin pasul cu nepotu-meu ăla. E o teroare pe capul omului.

– Ce face Betty? întrebă Seth.

– Bine. Cred că în sfîrşit s-a hotărît să rămînă aici, în Peyton Place.

– Perfect, răspunseră într-un glas Matthew şi Seth.

Charles Partridge nu spuse nimic. Cu excepţia lui Leslie însuşi, Charles era singurul om din oraş care ştia ce torturi suferise Leslie din partea lui Betty Anderson.

– Cinci picişoare drăgălaşe, anunţă satisfăcut Seth Buswell şi greblă monedele din mijlocul mesei.

Pici, îşi spuse Charles Partridge. *Cu asta i-a plătit-o Betty Anderson lui Leslie. Cu pică.*

Rodney Harrington junior nu prezentase nici o problemă, îşi amintea Charles. Băiatul se ataşase de bunicul lui de parcă l-ar fi cunoscut de cînd se ştia, iar Leslie, desigur, era copleşit de iubire. Micul Roddy era bucăţică ruptă din tatăl său, iar ridurile vîrstei şi ale grijilor se ştergeau de pe chipul lui Leslie de fiecare dată cînd îşi privea nepotul. Prietenii lui nu erau singurii din Peyton Place care observaseră cît de bine arăta Leslie. O remarcase şi Betty Anderson, care-l privea cu un zîmbet subţire şi crispat pe omul care nu-i fusese niciodată socru. După două săptămîni de şedere în Peyton Place, exact atîta timp cît să înceapă Leslie a spera că avea să rămînă definitiv, începuse să-şi facă bagajele pentru plecare.

– Am o muncă la care trebuie să mă înapoiez, îi spuse ea lui Leslie, ca răspuns la protestele acestuia.

– Nu e nevoie să munceşti, replică Leslie. Ai aici bani mai mulţi decît destui.

Betty se întoarse spre el:

– Ascultă, Leslie, m-am descurcat de minune fără banii tăi cînd eram însărcinată, cînd s-a născut Roddy şi în tot timpul trecut de-atunci. N-avem nevoie de tine.

– Ştiu, zise Leslie umil. Am eu nevoie de voi.

– Cu atît mai rău. Ar fi trebuit să ai nevoie de noi cînd m-ai dat afară din biroul tău, cu două sute cincizeci de parai şi burta la gură.

– Betty, o rugă Leslie. Mă voi răscumpăra. Jur că aşa va fi.

– N-avem nevoie de tine, repetă Betty şi-şi văzu mai departe de împachetat.

În cele din urmă, i-a promis că mai rămînea o săptămînă, iar Leslie a început să respire din nou. Dar, la sfîrşitul acelei săptămîni, iarăşi a-nceput să-şi facă bagajele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Charlie, spuse disperat Leslie. Fă ceva.

– Ce vrei să fac? i-o întoarse Charles Partridge. N-ai nici un drept legal asupra copilului ăstuia.

– Fir-ar al dracului să fie, e nepotu-meu!

– Betty şi Rodney n-au fost căsătoriţi, sublinie Charles. Şi nu poţi dovedi că Betty ar fi o mamă denaturată. Nu poţi face nimic, decît să speri că se va răzgîndi şi că va rămîne de bunăvoie.

– Bine, atunci vorbeşte tu cu ea, insistă Leslie. Fă-o să înţeleagă că e mai bine pentru copil să rămînă aici. Puţin îmi pasă ce face, atîta timp cît îl lasă pe Roddy cu mine.

– Nu-l va părăsi niciodată. Dacă vrei copilul, mai bine accept-o şi pe mamă. Dar voi vorbi totuşi cu ea.

– Şi eu ce am de cîştigat? întrebă Betty.

– Aici ai putea trăi foarte comod. Poţi locui în casa asta, nu e nevoie să munceşti, iar tu şi Roddy puteţi fi îngrijiţi foarte bine.

– Îmi pot purta singură de grijă. Dintotdeauna am făcut-o. Şi mie, şi lui Roddy. Nu mă deranjează să muncesc pentru a-mi cîştiga existenţa. Cît despre casa asta, îmi dă fiori. E ca un afurisit de muzeu.

– Sînt sigur că Leslie ar fi dispus să te lase s-o redecorezi, spuse Charles, cam speriat să nu se fi întins mai mult decît îi era plapuma. Nu văd ce obiecţii ar avea.

– Nu vreau să redecorez casa lui Leslie. Vreau să am casa mea.

Lui Charles îi căzu falca.

– Dar Leslie doreşte să locuiţi în aceeaşi casă cu el. Tu şi micul Roddy.

Betty ridică din umeri:

– Cu cuvintele tatălui micului Roddy, ar fi o situaţie cam îmbulinată.

– Rămîneţi pînă la Crăciun? o întrebă Charles.

– Ţţ.

– Pînă la sfîrşitul lunii?

– N-n.

Charles s-a dus la Leslie şi i-a spus ce anume dorea Betty, ca să rămînă în Peyton Place.

– O casă! mugi Leslie. Ce naiba nu-i convine la casa mea? E destul de mare pentru o armată întreagă!

Charles desfăcu mîinile, într-un gest de capitulare.

– N-am ce face, Leslie. Asta vrea şi gata.

– N-are decît să se ducă dracului! răcni Leslie.

A doua zi însă Betty începu din nou împachetatul, iar Leslie dădu fuga la Charles.

– Găseşte-i o casă, spuse el obosit. Pe care-o vrea.

Astfel, Betty Anderson a devenit proprietara unei vile din capătul străzii Dafinilor.

– Va fi o locuinţă plăcută de vacanţă, îi spuse ea lui Charles.

– Cum adică, de vacanţă? Nu intenţionezi să locuieşti aici?

– Cu ce? Leslie mă crede cumva la fel de bogată ca el, ca să-mi pot permite să stau cu burta-n sus toată ziua, fără să muncesc?

– Leslie e absolut dispus să întreţină băiatul, obiectă Charles. Ţi-ai putea găsi aici de lucru şi pentru nevoile tale proprii.

– Unde? se strîmbă Betty. La fabrică? Ca taică-meu? Nu, mulţumesc.

– Dar crezuserăm... începu Charles.

– Mă doare-n cot ce crezuserăţi, îl întrerupse Betty furioasă. N-am de gînd să-mi iau o slujbă de două parale în fabrică, muncind pentru Leslie Harrington. Dacă trebuie să lucrez ca să am din ce trăi, o pot face în condiţii mult mai bune la New York. Şi exact acolo am să mă duc, de îndată ce termin bagajele.

În cele din urmă, Leslie Harrington a consimţit la o sumă de douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru Betty Anderson şi a depus încă zece mii de dolari într-un cont pentru nepotul lui. În plus, a acceptat să-i dea lui Betty o alocaţie casnică de o sută de dolari pe săptămînă şi să-i cumpere în fiecare an cîte o maşină nouă.

– În scris, preciză Betty Anderson.

Astfel, Charles Partridge a întocmit hîrtiile, iar Leslie Harrington le-a semnat.

– Mai e ceva, spuse Betty, înainte de a semna şi ea. Am în New York o prietenă care m-a ajutat îngrijindu-l pe Roddy. Vreau să vină aici, să locuiască la mine şi să mă ajute la gospodărie şi la creşterea lui Roddy. Leslie va trebui să-i plătească cincizeci pe săptămînă.

Aşa că a venit şi Agnes Carlisle să locuiască în Peyton Place, cu Betty Anderson, iar Leslie Harrington a acceptat să-i plătească leafa. În schimb, lui Leslie i se acordau privilegii nelimitate de vizitare şi dreptul de a-şi ţine nepotul la el o zi întreagă pe săptămînă. În eventualitatea unei căsătorii a lui Betty, urma să-şi păstreze toţi banii trecuţi pe numele ei şi al lui Roddy, dar alocaţia săptămînală înceta, Leslie rămînînd cu aceleaşi privilegii.

Betty Anderson se rezemă comod de spătar, în locul ei preferat din *living-room,* iar Agnes îi aduse un pahar. Cele două femei se descălţară de pantofi şi sorbiră din paharele cu *Martini.*

– Acum am reuşit, spuse Betty. Cine se gîndeşte la măritiş?

– Nu ţi-am spus eu? o întrebă Agnes fudulă. Ţi-am spus sau nu ţi-am spus să iei legătura cu el?

– Mi-ai spus, confirmă Betty. Şi niciodată în viaţa ta n-ai făcut o propunere mai înţeleaptă.

– Pentru Dumnezeu, Charlie, îl smulse din gînduri, arţăgos, Leslie Harrington, joci cărţi sau nu? Te aşteptăm să ne spui dacă deschizi sau nu.

Charles Partridge îşi privi cărţile.

– Pas, răspunse el.

– Una, îi ceru Leslie lui Seth, care împărţea.

Bătrînul Leslie, încercînd să completeze o quintă spartă, reflectă Charles. *Şi probabil c-o s-o nimerească. De obicei, capătă tot ce vrea. Chiar dacă are de plătit un preţ.*

La orele unsprezece, Leslie Harrington şi Charles Partridge îşi luară rămas bun de la Matthew Swain şi de la Seth Buswell.

– Hai să mergem puţin pe jos, propuse Leslie, după ce ieşiră.

– Încotro? întrebă Charles. E tîrziu şi sînt obosit.

– Vreau doar să trecem prin faţa casei lui Betty. Îmi place să mă asigur că totul e-n regulă, seara, înainte de-a adormi.

– Te duci acolo în fiecare seară?

Leslie dădu din cap:

– Nu se ştie niciodată. S-ar putea s-o prind la un moment dat pe curviştina aia într-o situaţie compromiţătoare.

– Leslie! exclamă Charles cu oroare.

– Ia mai scuteşte-mă. Mă cunoşti de prea mulţi ani ca să mai fii şocat de ceva din ce spun. Haide.

Cei doi porniră încet pe strada Castanilor, cotind pe a Dafinilor.

Casa lui Betty Anderson era tăcută şi cufundată în întuneric. Leslie se opri, privind-o lung, ca şi cum ar fi putut vedea prin ziduri – drept pînă-n inima înverşunată şi neiertătoare a lui Betty Anderson, mama nepotului său. Nu numai iubirea micului Roddy îl făcea pe Leslie să pară mai întinerit de-o vreme-ncoace; ci şi mirosul de luptă. Se încleştase cu Betty într-un război al voinţelor. Nimic nu-l revigora mai mult decît o bătălie serioasă.

Privea spre casă, spunînd în sinea lui: *Ai cîştigat prima luptă, Betty, dar războiul încă nu s-a sfîrşit. Pînă să mor, micul Roddy va locui în casa cea mare, cu mine.*

Capitolul 5

Trenul înghiţea kilometri de-a lungul spaţiului care-i despărţeau pe Lewis Jackman de Allison MacKenzie, iar Lewis stătea în vagonul-club, bînd iritat de încetineala cu care se mişcau acele ceasului de mînă, ca şi cum ar fi fost înglodate în melasă. Pînă şi roţile trenului păreau să se învîrtă cu încetinitorul, iar Lewis privea apa condensîndu-se pe pereţii paharului şi se uita încontinuu la ceas.

Lîngă el, în vagonul cu ferestre mari, stătea Stephanie. Allison le făcuse cunoştinţă în săptămîna petrecută la New York după întoarcerea de la Hollywood. Plecaseră din Grand Central împreună şi tot împreună călătoreau de opt ore. *Şi cam tot atîtea cuvinte am schimbat între noi,* îşi spuse Stephanie; *opt. Dacă n-aş şti ce ştiu, ar trebui să trag concluzia că Lewis Jackman se îndreaptă spre o întîlnire dificilă.*

– Hai salut! exclamă o voce feminină în spatele lui şi, încă înainte de a se întoarce, Lewis se înfurie pe persoana care-i rupea firul gîndurilor.

– Bună, răspunse Stephanie fără interes.

– Te ţin minte, spuse fata. Eşti Stephanie, prietena lui Allison.

– Da.

Tînăra nu se lăsă descurajată de răceala răspunsului.

– Eu sînt Jennifer Carter. Vine şi soţul meu imediat. Putem sta cu voi?

Stephanie dorea foarte mult să spună „nu", în schimb răspunse:

– Desigur.

I-o prezentă pe Jennifer lui Lewis.

– Uite-l şi pe Ted! anunţă Jennifer, întorcîndu-se spre soţul ei. Iubitule, o mai ştii pe Stephanie, nu? Allison ne-a făcut cunoştinţă la Crăciunul trecut.

– Sigur, întinse Ted mîna. Ce mai faceţi?

– Şi dumneavoastră mergeţi tot la Peyton Place, s-o vizitaţi pe Allison, domnule Jackman? întrebă Jennifer.

– Da, acolo merg, răspunse Lewis.

Ochii tinerei femei străluceau cu o şiretenie care lui Lewis îi amintea de un şarpe şi, cu toate că era foarte frumoasă, lăsa impresia unui rafinament greu de definit. Obrajii îi erau prea proeminenţi, bărbia înclinată agresiv, iar ochii săgetau în toate părţile, astfel că păreau nu numai să nu scape nimic, ci şi să scormonească pe sub aparenţa a tot ceea ce vedeau.

– Allison este fără-ndoială o scriitoare foarte importantă, în stare să tîrască un editor atît de ocupat atît de departe de civilizaţie, comentă Jennifer, aţintindu-şi ochii asupra lui în aşteptarea unui răspuns.

– Este, zise Lewis. Iar modul simplu şi neceremonios în care vorbise conferea multă autoritate răspunsului său.

Jennifer rîse:

– Mi-e atît de greu să mă gîndesc la mica Allison MacKenzie din Peyton Place ca la o scriitoare importantă, o persoană pe care s- o iei în serios.

– Jennifer! interveni Ted. Nu vorbi aşa.

– Nu fi ridicol, iubitule. N-am ce face dacă aşa gîndesc, nu?

– Hai să comandăm, propuse el.

– Bună idee, încuviinţă Jennifer. Eu vreau un scotch cu apă, vă rog.

Se răsuci din nou spre Lewis.

– De cînd aveţi o părere atît de bună despre Allison? întrebă ea, cu aceeaşi insistenţă care-i caracterizase şi întrebările anterioare.

Lewis vru să se ridice şi să-i răspundă că nu era treaba ei, dar n-o făcu.

– De mult timp, zise el, pe un ton care nu încuraja continuarea interogatoriului.

– Dinainte de a fi devenit celebră şi a fi început să cîştige bani cu ghiotura?

– Da. Încă dinainte de asta.

Privi spre Stephanie, ridicîndu-se:

– Cred că ar fi timpul să ne întoarcem la locurile noastre, Stephanie.

Lui Jennifer şi lui Ted le spuse:

– Ne scuzaţi.

În timp ce Lewis se întorcea să plece, Jennifer rîse:

– Aşa spun oamenii întotdeauna cînd n-au chef să mai stea de vorbă.

– Jennifer! exclamă Ted.

– Of, ia nu mai tot zi „Jennifer" aşa, replică ea enervată. Parc-ai fi un disc stricat.

Sorbi din băutură.

– Allison nu prea are de ce să se laude cu el. E la fel de ferecat la gură ca tine.

– Poate l-au nemulţumit iscodelile tale, spuse Ted,

cu mai mult curaj, decît manifesta de obicei în faţa lui Jennifer.

– Nu iscodesc, protestă ea. Mă interesează oamenii.

– Oricum, îi e editor, nu amant.

– S-o crezi tu.

– Ce te face să crezi altceva? o întrebă Ted.

– Termină cu anchetatul, domnule procuror districtual. O simt cu toată fiinţa, atîta tot. Marii editori din New York nu vin la Peyton Place numai ca să se uite la un manuscris.

– Eşti de-a dreptul obraznică, zise Ted rezemîndu-se de spătar. Obraznică de-a dreptul.

Aşa era. Jennifer se număra printre acele persoane care nu pot face nici o vizită fără să nu-şi bage nasul în dulăpiorul farmaceutic din baie sau să nu controleze vraful de prosoape din debaraua cu rufărie. Ori de cîte ori i se ivea ocazia, pipăia birourile şi sertarele altora, găsind o profundă satisfacţie în a şti că, de pildă, cea mai bună prietenă a ei necăsătorită ţinea în sertăraşul noptierei o provizie de prezervative, sau că o altă prietenă primea somaţii de plată de la *Jordan-Marsh.* Ştia că prietenul cel mai bun al tatălui ei purta un portjartier lat şi elastic şi de fiecare dată cînd îl vedea abia se stăpînea să nu-i rîdă în faţă, mai ales întrucît ştia şi că nevasta aceluiaşi purta o corespondenţă însufleţită cu un reputat violoncelist francez.

Jennifer mai ştia şi că soacră-sa se apucase să citească romane poliţiste lugubre, în ediţie de buzunar, şi că socrul ei colecţiona cărţi de joc cu poze pornografice. Ştia că Roberta şi Harmon Carter aveau şaptesprezece mii de dolari depuşi la Banca Naţională Cetăţenească şi asigurări în valoare de cincizeci de mii de dolari, şi mai ştia că, atunci cînd voia să fie liberă seara, Roberta îi punea lui Harmon somnifer praf în cafeaua de după cină. Însă cea mai grozavă din toate era o descoperire atît de satisfăcătoare, încît lui Jennifer

îi venea foarte greu s-o păstreze pentru sine. Ştia că, de fiecare dată cînd mergea la Peyton Place cu Ted, Roberta se furişa în odăiţa de lîngă cea a lui Ted şi-şi asculta fiul şi nora noaptea.

– O fi din cauza aerului de pe-aici, îi spuse Ted soţiei sale. Ori de cîte ori sîntem în Peyton Place, te exciţi ca o tîrfă franţuzoaică îndrăgostită de meserie.

Jennifer aproape că-i rîse în faţă.

– Tu mă faci aşa, îi răspunse, începînd să se gîndească la noi moduri de a-l excita şi de a-l pune să-i facă lucruri nemaiauzite; o fascina pînă la aiureală să ştie că Roberta le asculta toate vorbele şi sunetele. Te iubesc, continuă ea. Nu e nevoie decît să te uiţi la mine şi-ncep să mă gîndesc la noi în felul ăla.

Ar fi fost delicios să-i destăinuiască secretul, reflectă Jennifer. Însă Ted n-ar fi înţeles niciodată. S-ar fi inhibat şi ar fi refuzat să se mai atingă de ea în casa mamei lui.

Aşa că trebuia să fie mulţumită cu observarea chipului Robertei a doua zi dimineaţă.

– Ce este, mamă? întrebase odată Jennifer, însoţind întrebarea cu un zîmbet şiret. N-ai dormit bine?

– Că tot veni vorba, nu, răspunse Roberta. Cred că nu trebuia să beau ceaşca aia a doua de cafea.

– Ei bine, eu am dormit ca un prunc, zise Harmon.

Te cred, cugetă Jennifer, cu gîndul la somniferele pe care le ţinea Roberta încuiate în măsuţa de toaletă.

Îşi ţinea Roberta secretele încuiate, dar nu era deloc abilă. Avea sub pernă un inel cu cheile broaştelor din casă. Lui Jennifer nu-i trebuise mult timp pentru a găsi toate ascunzătorile.

În timp ce trenul gonea spre Peyton Place, Jennifer zîmbea, întrebîndu-se ce mai era nou pe la socrii ei. Nu mai vizitase familia Carter din august şi avea şanse să găsească o întreagă recoltă de secrete noi.

Jennifer a început să se plîngă de migrenă imediat

după ieşirea trenului din Concord, iar cînd ea şi Ted au ajuns la Casa Carter din Peyton Place, îşi convinse soţul că tot ce-şi dorea era să se culce, după ce lua o aspirină şi un ceai fierbinte.

– Ce păcat, spuse compătimitoare Roberta. Diseară trebuia să mergem cu toţii la supeul de la biserică.

– Nici nu vreau s-aud că-l pierdeţi din cauza mea, răspunse Jennifer. Duceţi-vă voi trei.

– Nici nu mă gîndesc, zise Ted. Nu vreau să te las singură cînd nu te simţi bine.

– Nu vorbi prostii, se opuse Jennifer. Şi te rog să nu fii încăpăţînat, iubitule. Dacă nu te duci cu mama şi tata, m-aş simţi îngrozitor şi aş fi nevoită să vin şi eu. Te rog, nu mă obliga să fac asta.

În cele din urmă, Ted capitulă şi plecă împreună cu Roberta şi Harmon. Jennifer aşteptă pînă nu mai auzi zgomotul maşinii, după care se dădu încet jos din pat şi merse în dormitorul soţilor Carter. Căută prin sertarele lui Harmon, fără a găsi nimic nou, iar cînd măsuţa de toaletă a Robertei nu dezvălui decît o nouă rezervă de somnifere pudră, Jennifer se enervă de-a binelea. Dibui cu degetele sub pernă şi imediat se ridică, şocată şi surprinsă. Inelul cu chei nu mai era acolo.

Nemulţumirea i se transformă în emoţie, iar Jennifer începu să caute prin cameră. Se pricepea foarte bine la descoperirea ascunzătorilor, motiv pentru care elimină cele mai evidente cotloane şi crăpături pe care le-ar fi putut alege Roberta. Degetele ei cotrobăiră experte prin toate hainele din garderobă, dar fără nici un succes. Examină minuţios baia, iar după ce termină şi acolo, stătu un moment în holul de la etaj, concentrîndu-se din răsputeri asupra a ceea ce-ar fi putut gîndi Roberta cînd îşi ascunsese cheile.

Peste cîteva clipe, Jennifer se duse direct la debaraua de rufe de lîngă baie. Degetele ei cuprinseră o cutie cu fulgi de săpun pe care Roberta îi folosea la

spălatul ciorapilor şi al lenjeriei de nylon, iar în momentul următor, mîna ei iscoditoare atinse inelul cu chei. Îl ridică atentă din cutie, punînd palma cealaltă căuş dedesubt, ca să nu se trădeze lăsînd urme de săpun pe raft, şi începu să rîdă în hohote.

Descuie cufărul din lemn de cedru din vestibul, dar acolo nu erau decît pături pentru iarnă, o sticlă de brandy şi şaizeci şi opt de dolari în hîrtii de cîte doi dolari. Jennifer lăsă totul aşa cum era şi trînti capacul cufărului. Deci, soacră-sa trăgea la măsea pe ascuns brandy de import şi economisea bancnote de doi dolari. *Ce plictiseală,* îşi spuse ea dezamăgită.

Trecu în living, unde descuie biroul. Acolo, se găsea obişnuita colecţie de facturi şi de cecuri lichidate, şi scrisori rămase fără răspuns. Jennifer examină totul fără interes, uitîndu-se la ceas. Familia avea să se întoarcă în mai puţin de-o oră. Descuie sertarul de jos al biroului, aşteptîndu-se la o nouă decepţie, dar îşi simţi interesul redeşteptîndu-se cînd ochii ei văzură caietul cu foi desprinse care nu se găsea acolo la ultima vizită.

Îl luă şi începu să-l răsfoiască, iar, pe măsură ce citea, obrajii îi păleau. Roberta elaborase planul unei crime. Un plan atît de simplu şi de prostesc, încît putea să reuşească tocmai din aceste motive. Inima începu să-i bată repede şi cu putere, şi nu ridică ochii decît cînd auzi o maşină oprindu-se afară. Se întorseseră.

Ca fulgerul, Jennifer încuie biroul şi alergă la etaj. Îngropă inelul de chei adînc în fulgii de săpun, apoi fugi în camera ei. Înainte de a se vîrî la loc în pat, privi pe fereastră, tocmai la timp pentru a o vedea pe Roberta venind pe alee. *Căţea bătrînă şi vicleană,* spuse ea în gînd. *Babă invidioasă. Ce surpriză îţi pregătesc!*

Culcată în pat, ascultînd paşii lui Ted urcînd scara, Jennifer îşi mai zise: O *să fie o Ziua Recunoştinţei memorabilă.*

Roberta îi programase asasinarea pentru a doua zi.

Capitolul 6

Allison, Mike şi Constance au stat cu musafirii pînă tîrziu, în seara de dinaintea Zilei Recunoştinţei. Stephanie zăcea tolănită pe covor în faţa şemineului, iar Lewis în fotoliu. Allison îşi dădea seama că Mike îl plăcea foarte mult pe Lewis. Începuseră seara discutînd despre politică şi literatură, dar acum se apropia sfîrşitul, cu bîrfe despre Jennifer.

Stephanie descrisese comportamentul din tren al acesteia, adăugînd:

– Cunosc genul. New York-ul e plin de ele. Curviştine lustruite şi sîcîitoare, numai făgăduieli aurite pe dinafară, iar pe dinăuntru goale ca o cană de tinichea.

Lewis zîmbi, amuzat de limbajul colorat al lui Stephanie.

– Am cunoscut şi eu cîteva exemplare Jennifer. Şi toate corespund destul de bine categoriei. Au sentimentul că pot să spună sau să facă orice, iar banii tăticului le vor sta permanent la dispoziţie ca să le apere. Sper că n-o să vă repeziţi la mine, doamnelor, dar trebuie să spun că nici un bărbat din cîţi am cunoscut – şi, în meseria mea, am întîlnit cîţiva destul de egocentrişti – n-a fost vreodată vreunul atît de arogant ca femeile astea.

– De ce? întrebă Mike, ca un bun profesor ce era.

– Cred că explicaţia e foarte simplă. Întotdeauna, bărbaţii se cam tem că, dacă sînt prea aroganţi, cineva o să le trîntească un pumn în nas. Femeile, însă, n-au grija asta.

– Poţi spune orice vrei despre Jennifer Carter, răspunse Constance. N-am să-ţi sar la beregată. Este o

sucită. În viaţa mea n-am văzut o fată mai închisă în sine şi mai încordată. Şi, în acelaşi timp, parcă n-ar avea nervi. Am senzaţia că ar putea face cele mai monstruoase lucruri, fără să clipească din ochi.

Mike se ridică.

– Dacă vă mai umplu o dată tuturor paharele, îmi promiteţi să schimbaţi subiectul? Nu cred că Jennifer Carter e cea mai bună temă pentru încheierea conversaţiilor din seara asta. Presupun că am avea visuri mai plăcute dacă am spune poveşti despre lilieci vampiri.

– Eu promit, zise Stephanie ridicînd paharul.

Nu peste mult, au urcat cu toţii în camerele lor. Allison o împărţea pe a ei cu Stephanie, iar Lewis dormea în odaia de oaspeţi alăturată. O chinuia gîndul să zacă în pat ştiind că Lewis se afla alături, după peretele subţire.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Stephanie murmură:

– Prietenul tău Lewis e un bărbat frumos.

Oftă.

– Am ajuns la concluzia că toţi bărbaţii frumoşi sînt căsătoriţi.

– Ai să-ţi găseşti într-o zi unul şi frumos, şi necăsătorit, replică Allison.

– Probabil. Dar, pînă atunci, întorcîndu-ne la oile noastre, mă simt foarte singură. Sînt o fată pricepută la celibat şi sătulă de el, Allison. Dacă n-aş avea o părere exagerat de bună despre mine însămi, l-aş accepta pe primul producător care-mi cere mîna. Deşi, nu mîna mi-o cer ei.

Allison rîse:

– Nu-ţi mai face griji. Pînă la urmă, vei întîlni un bărbat care să te considere ca pe-o carte, dincolo de învelişul tău dur, dar frumos pînă-n adîncul blînd al inimii de dedesubt. Şi astfel, se va termina şi cu el, şi cu tine.

– E prima şi probabil ultima oară cînd simt acuzaţia de înşelătorie ca pe un compliment, se amuză Stephanie.

– A, n-am vrut să te fac mincinoasă şi-o ştii foarte bine. Dar ţi-ai construit ziduri de apărare, cum facem cu toţii. Dumnezeu mi-e martor că, după experienţele mele de cînd a apărut cartea, nici n-aş visa să te acuz de falsitate. Ar însemna să rîdă ciob de oală spartă.

– De ce spui asta, Allison? întrebă Stephanie săltîndu-se într-un cot şi privind-o.

– Lewis zice că aproape toţi scriitorii simt la fel. Se consideră nişte escroci care i-au făcut o farsă uşoară publicului. Cînd romanul are succes, cînd un milion de oameni îl citesc, cînd toţi vorbesc despre el, nu-ţi vine să crezi că totul e rezultatul propriului tău talent. Aşa că începi să te gîndeşti că i-ai păcălit pe toţi şi eşti un pungaş care umblă liber.

– Şi tu încă te mai simţi aşa?

– Nu ştiu, Stevie. Zău că nu ştiu. Cu una sau două excepţii importante, am senzaţia că acum toată viaţa mea e ireală şi mincinoasă. Trebuie să mă reapuc de lucru, să-ncep viitoarea carte.

– De ce n-o faci? Aici e locul ideal pentru scris.

– Nu-i atît de uşor. Cred că viaţa e prea interesantă. Nu vreau să mă izolez şi să stau departe de ea. Am sentimentul c-am să pierd ceva important.

Se întoarse spre Stephanie:

– Mi s-a făcut o asemenea poftă de viaţă, Stevie. Succesul face viaţa atît de delicioasă, încît nu vrei să mai pierzi nici un moment din ea. Cred că de-asta cei de la Hollywood se tem atît de mult să rămînă singuri. Chiar şi numai pentru o oră. Îşi închipuie, cred eu, că au sacrificat atît de multe pentru succes, încît ar păcătui să nu se bucure pe deplin de fiecare moment al lui.

– Iar tu ştii ce vrei, Allison?

– Da. Totul.

Stephanie tăcu şi curînd Allison îi auzi respiraţia regulată, ştiind că adormise. Se gîndea la Lewis, atît de aproape şi de inaccesibil. Se întrebă dacă ar îndrăzni să

se strecoare în camera lui. *Nu pot,* îşi răspunse ea, *nu în casa lui Constance.* Într-un tîrziu, adormi, extenuată de propriile-i gînduri.

I se păru că trecuseră doar cîteva minute, cînd deschise ochii în lumina vie a zilei şi auzi, din depărtare, ca de la kilometri întregi distanţă, sunetele din bucătărie, unde Constance pregătea masa de Ziua Recunoştinţei. Se îmbrăcă repede şi coborî grăbită să-şi ajute mama.

Mike stătea la masa din bucătărie, cu Constance; beau cafea şi vorbeau încet. Lui Allison i se păru că auzise pomenit numele lui Lewis.

Văzînd-o în uşă, Constance întrebă:

– De ce te-ai sculat aşa de devreme?

– Voiam să te-ajut la gătit.

– Avem pentru tine o treabă corespunzătoare, replică Mike. Ea presupune inteligenţă şi-i pretinde candidatului să fie o persoană responsabilă.

– Nu cred că e destul de mare pentru asta, intră şi Constance în joc.

– Cred c-ar merita să-i dăm o şansă.

Apoi, către Allison:

– Ai curaj şi tenacitate? Vrei să ajungi ceva în viaţă? Dacă nu, nu concura pentru munca asta.

Allison le zîmbi:

– Nebuni ce sînteţi. Bine. Am curaj şi tenacitate. Vreau să mă realizez. Acuma, care-i treaba?

Mike arătă spre aragaz:

– Vezi ferestruica aia de la cuptor?

Allison dădu din cap.

– Treaba ta, continuă Mike, e să-ţi tragi un scaun lîngă cuptor, să te-aşezi pe el şi să urmăreşti curcanul prin ferestruică. N-ar fi cazul să scape de-acolo, nu-i aşa?

– Cred că e o muncă prea grea pentru ea, interveni Constance. În fond, are foarte puţină experienţă ca urmăritoare de curcani.

– Aş putea accepta provocarea, le răspunse Allison, vorbind chipurile cu însufleţire. Vă rog. S-ar putea ca misiunea asta să mă facă om.

– E o carieră de-o viaţă, replică Mike. Nu te pripi cu răspunsul. Poftim, zise el, trăgîndu-i un scaun. Stai jos, bea o cafea şi gîndeşte-te bine.

– Ţinem postul vacant pînă te hotărăşti, îi făgădui Constance.

– Trăsniţilor, făcu Allison, prăpădindu-se de rîs.

– Chiulangioaico, i-o întoarse Mike. Vii jos cînd e gata toată treaba şi-ţi oferi serviciile.

– De ce nu m-aţi trezit?

– Fiindcă, răspunse Constance, sîntem genul de părinţi cărora le place să facă sacrificii pentru copiii lor şi apoi să le scoată ochii cu ele.

– Da, aşa ne distrăm noi, adăugă şi Mike.

Allison se ridică şi îi sărută pe amîndoi.

– Asta ce-a mai fost? întrebă Mike.

– Asta, răspunse ea, a fost pentru că *nu* sînteţi genul ăla de părinţi.

Ziua Recunoştinţei în casa MacKenzie începuse cu rîsete şi a continuat cu rîsete, în tot timpul mesei şi după aceea. Allison nu-l văzuse niciodată pe Lewis atît de fericit, cu chipul inundat de bucuria de a trăi şi fericirea de a se afla în compania unor oameni care-i plăceau. La masă a stat lîngă Allison şi, în toiul rîsetelor, i-a strîns pe furiş mîna. A fost un gest scurt şi aproape dureros de puternic, exprimînd încîntarea şi recunoştinţa că-l adusese acolo.

Îi spusese odată lui Allison că, pînă n-o cunoscuse pe ea, abandonase orice speranţă de fericire. În acea Zi a Recunoştinţei, au existat momente cînd expresia lui de dragoste era atît de evidentă, încît Allison bănuia că nu se putea să n-o observe Constance şi toţi ceilalţi.

Masa a durat două ore. Se apropia înserarea, cînd au terminat. Allison dorise să-l ia pe Lewis la o plimbare.

Voia să-i arate Capătul drumului şi priveliştea oraşului, dorea să-i împărtăşească toate secretele şi amintirile ei.

– Voiam să-l duc pe Lewis pînă la Capătul drumului, le spuse ea lui Mike şi lui Constance, dar mă tem că în curînd se va întuneca.

Se întoarse spre Lewis.

– Mi-e teamă că nu mai avem timp.

– Prostii, replică Mike. Luaţi maşina. Puteţi ajunge acolo în zece minute şi vă întoarceţi pînă se înserează.

– Excelentă idee, răspunse Allison.

Şi se întrebă de ce nu-i venise şi ei. Maşina le oferea şi mai multă discreţie. Avea să fie singura şansă de a sta împreună, pînă dimineaţă, cînd Lewis trebuia să plece.

Din uşă, cu gluga vechiului ei mantou trasă pe cap, le strigă lui Constance şi lui Stephanie:

– Să mă aşteptaţi. Nu-ncepeţi spălatul vaselor pînă nu mă-ntorc.

– Chiulangioaico! mai strigă Mike în urma ei.

După ce Allison şi Lewis ieşiră, Mike recunoscu faptul că se îndopase pînă peste cap şi nu-i mai trebuia decît un pui de somn. Se ridică şi merse spre scară, unde se întoarse zîmbitor spre Constance, spunînd:

– Acum, ascultă, draga mea. Vreau să-mi promiţi că nu te-apuci de vase pînă nu mă scol.

Constance îşi făcu şervetul ghemotoc şi-l aruncă în el. Din capul scării, Mike strigă:

– Pe-alături.

– E un om minunat, comentă Stephanie.

– Aşa este, răspunse Connie, dar să nu-i spui c-am recunoscut.

Constance şi Stephanie începură să strîngă masa şi să ducă vasele în bucătărie. Steve purta o pereche de pantaloni strîmţi, cu pete de leopard, şi cel mai mult semăna cu o pisică sătulă şi mulţumită. În timp ce spălau vasele, începură să bîrfească. Steve începu prin

a întreba despre Selena.

– Se mărită cu Peter Drake, răspunse Connie.

– Serios? întrebă Steve, încîntată.

– Da. În iunie, după ce termină Joey liceul.

– Îmi pare atît de bine. E atît de dulce şi a trecut printr-un asemenea infern!

– A fost mai rău decît crezi. Ai cunoscut vreodată un actor din New York pe nume Tim Randlett?

– Ăla! ţipă Steve. Iisuse, da. E unul din cei mai mari nesuferiţi pe care i-am întîlnit în viaţa mea.

– Ei bine, a fost aici vara trecută şi a făcut o mare pasiune pentru Selena. O vreme, a crezut că se îndrăgostise de el.

– O, nu, gemu Steve. Ascultă, să-ţi spun eu ce-i cu el. E cel mai mare prefăcut de pe faţa pămîntului.

– Ce vrei să spui? întrebă Connie, amintindu-şi cuvintele lui Mike despre Tim Randlett.

– Păi, ştii... Figura cu marele star. N-a trecut niciodată peste faptul că, numai fiindcă ştia să plîngă convingător, a scos o găleată de bani de la Hollywood, şi s-a crezut o vedetă. Încă se mai crede cel mai mare. Cinstit, de parc-ar fi un Olivier, sau aşa ceva. Am lucrat odată cu el pentru televiziune. Crede-mă, e ţîcnit cu patalama la mînă. Se crede irezistibil din cauza profilului. Ştii ce face? *Joacă teatru* douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Pînă şi sub duş pozează. I-a căşunat să mă vadă ca pe o provincială rătăcită în marele oraş şi mi-a servit gogoaşa cum m-ar putea el salva de toată găunoşenia respectivă şi de falsa strălucire. Înţelegi? O jigodie clasa-ntîi. Bine c-a scăpat Selena de el. L-am văzut cu fetele făcînd-o pe tatăl, pe preotul, pe seducătorul pervers, pe fratele mai mare. Toată lista. Spune- mi, pentru Selena ce rol a jucat?

– Nu ştiu, răspunse Connie, îngîndurată. Dar trebuie să fi fost ceva îngrozitor. Am crezut c-avea să moară din cauza asta.

– Probabil era anotimpul lui de personaje negative. Prefăcutul!

– Ei, slavă Domnului că s-a terminat. Acum, cînd Selena se va mărita cu Peter Drake, numai pentru tine şi Allison mai trebuie să-mi fac griji.

– Eu aştept un producător bogat, replică Steve. Aşa că, probabil, am să mor fată bătrînă. Toţi producătorii sînt căsătoriţi. Uneori, cred că mamele lor îi însoară de cînd au treişpe ani.

După terminarea vaselor, au luat cafetiera şi ceştile în living şi s-au aşezat lîngă foc. Au stat în linişte, odihnindu-se, privind formele frumoase şi ciudate ale flăcărilor şi bucurîndu-se de liniştea şi pacea din casă.

Capitolul 7

La Capătul drumului, Allison şi Lewis stăteau pe bancheta din faţă a maşinii, privind spre Peyton Place, micşorat ca o jucărie la picioarele lor. Casele păreau să fi absorbit din cerul hibernal culoarea cenuşie, moartă. *Arată ca nişte pietre funerare,* îşi spuse Allison.

Lewis o strînse lîngă el.

– Nu ştiu de ce, începu, dar mă cam întristează să mă uit la Peyton Place de-aici. Pare atît de melancolic.

– Aşa e în perioada asta a anului. Şi eu o simt. Tristeţea toamnei. Chiar dacă ştim că fiecare anotimp e un nou început, toamna seamănă întotdeauna cu un sfîrşit. Mor atît de multe lucruri.

Lewis îi cuprinse faţa în mîini, privind-o timp îndelungat; apoi, tandru, o sărută pe pleoape şi pe buze.

– Te iubesc, Lewis.

– Sper să dureze la nesfîrşit, Allison.

– Ştiu că dragostea noastră va dura, Lewis. Aş vrea

să putem trăi şi noi o veşnicie.

Lewis rîse:

– Toamna nu te face numai melancolică, Allison. Te face morbidă de-a dreptul.

– Ştiu. Sînt convinsă că, după ce mă reapuc de lucru, va fi din nou normală. Cînd scriu, uit ce zi e, ce anotimp, ce an.

– Sper că pe mine n-ai să mă uiţi, spuse Lewis.

– Nici dac-aş încerca, iubitule.

Îi deschise mantaua, lipindu-şi trupul de al lui.

– Mozoleală în maşină, zise ea. Mă simt ca o elevă. Deşi n-am făcut-o niciodată cînd *eram* elevă.

Privi în jur, spre deprimantul peisaj de la Capătul drumului, în timp ce mîinile lui Lewis îi mîngîiau trupul.

– Nu cred c-am făcut vreodată o pasiune pentru un băiat, continuă Allison, mai mult gîndind cu voce tare. Visele mele cu ochii deschişi mă ţineau atît de ocupată, cred, încît nu mai aveam timp şi pentru băieţi. Aici a început totul, Lewis, la Capătul drumului. Uneori, cred că niciodată n-ar fi existat un *Castel al lui Samuel,* dacă nu exista un Capăt al drumului.

Zîmbi visătoare la crisalida de căldură pe care-o creaseră în micul spaţiu închis al maşinii lui Mike. Mîinile lui Lewis îi cutreierau liber trupul. Allison îşi apropie gura de urechea lui şi începu să-i urmeze conturul cu limba. Mîinile sale o strînseră un moment cu putere; apoi Lewis se relaxă, spunînd:

– Mai povesteşte-mi.

– Odată, m-a sărutat aici un băiat numit Norman.

– Sînt nebun de gelozie, murmură el, iar Allison îi simţi pe gît respiraţia caldă, cum rîdea.

– Dacă nu era Capătul drumului, spuse ea, n-ar fi fost nici un roman, nici un New York şi nici un Lewis Jackman.

– Imposibil. Refuz să mă gîndesc la o asemenea absurditate. Dacă nu existai, te-aş fi inventat.

Se aplecă, sărutînd-o prin pulover, în locurile unde îl apăsau vîrfurile sînilor.

Allison îi cuprinse capul, rezemîndu-şi-l pe al ei de pernuţă, cu ochii închişi. Mîna lui Lewis se mişca încet, delicat, iar capul ei se întoarse şi ochii i se întredeschiseră.

– Vorbeşte-mi, îi ceru el.

Allison îşi zise: *Tot Peyton Place-ul poate privi încoace, să vadă maşina asta, dar pe noi nu poate să ne vadă nimeni.*

– Vorbeşte-mi, repetă Lewis.

– Nu pot, şopti Allison. Oh, Lewis, nu pot.

Îi trase capul spre ea şi îl sărută, căutîndu-i limba cu a ei. Lewis o muşcă, făcînd-o să geamă de dulcea durere. Cînd o aduse pe ultimul pisc al voluptăţii, Allison îl împinse la o parte.

Avea buzele uscate şi vocea îi tremura.

– Te vreau tot.

Nu-şi auzi propriul glas ţipînd, nici cuvintele aprige pe care le murmura. Era învăluită în întunecime, iar vocea ei, aspră şi sălbatică, îi suna de nerecunoscut în urechi.

Cînd deschise ochii, se pomeni zăcînd în braţele lui Lewis. Se înnoptase, iar o lună slabă, de iarnă, îşi răspîndea lumina apoasă. Umbrele copacilor se profilau negre pe coasta colinei şi pe drum.

– Dumnezeule, şopti Allison, cu voce scăzută, nevenindu-i să creadă. Crezusem că am cunoscut tot.

Lewis zîmbi, fără să spună nimic.

– Nu credeam că poate fi ceva mai bun decît ceea ce-am avut deja.

Îşi lăsă faţa pe pieptul lui Lewis, unde-i simţi inima bătînd, lipită de buzele ei.

– Va dura la fel, Lewis? îl întrebă, cu voce mică şi speriată. Tot mai bine, mereu mai bine? Aşa va fi? Sper că nu. Mă tem să nu mor dacă mi se întîmplă prea des

aşa ceva.

Lewis îi mîngîie părul. Surîzînd, spuse:

– Nu cred că al vreun motiv să te alarmezi, iubito. Fiinţele omeneşti sînt atît de ciudat construite, încît se obişnuiesc cu plăcerea la fel de repede pe cît se deprind şi cu nefericirea.

– Mă bucur că te-am găsit, Lewis, şopti ea strîngîndu-l în braţe. Vei avea întotdeauna grijă de mine, nu-i aşa?

– Întotdeauna, îi promise Lewis.

– Şi peste cîteva săptămîni, voi veni înapoi la New York, iubitule, iar apoi voi fi întotdeauna acolo, ca să am grijă de tine. Voi închiria pe un an camera aia superbă, albă cu auriu, voi munci toată ziua şi voi face dragoste toată noaptea.

Se ridică în scaun, aprinzîndu-şi o ţigară.

– Lewis, continuă ea, crezi că administratorul ăla pirpiriu se va supăra dacă vii la mine în fiecare noapte?

– Eşti, în acelaşi timp, cea mai sofisticată şi cea mai naivă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Răspunsul este: da, administratorul se va supăra; şi nu, n-o să spună nimic.

– De ce n-o să spună nimic? vru să ştie Allison.

– Fiindcă plăteşti o chirie atît de mare, încît e profitabil pentru el să nu se supere. De-asta. Cîtă vreme nu facem zgomot şi nu-i deranjăm pe ceilalţi locatari, nu vei auzi nici un cuvînt de nemulţumire din partea lui. Managerul unui hotel de acel gen, foarte scump, e un nepăsător profesionist. Una dintre primele lecţii pe care a avut-o de învăţat la şcoală a fost cum să-şi ferească ochii cu discreţie şi distincţie.

Allison rîse:

– A mai urmat şi un curs de mers de-a-ndaratelea. Iar la examenul final, a trebuit să meargă cu spatele printr-o sală aglomerată, înclinîndu-se tot timpul şi fără să se ciocnească de nimeni.

– Şi a urmat studii postuniversitare de pocnit din degete, adăugă Lewis. Cînd pocneşte din degete la fantomele alea ungureşti, parc-ar trage cu pistolul.

– Dacă nu poate fi auzit prin tot holul hotelului, nu-i destul de tare. Managerii cu degete fleşcăite nu ajung să fie Conrad Hilton.

Rîdeau unul de altul; totul părea să fie delicios. Nici măcar sumbrul peisaj al Noii Anglii nu mai părea deprimant, iar oraşul Peyton Place scînteia ca un giuvaer, jos, în vale. Allison îşi imagina că putea spune care casă a cui era, şi şi-i închipui pe Mike, pe Constance şi pe Steve în jurul focului. Se întrebă dacă vorbeau despre ea şi Lewis.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el.

– Tocmai mă întrebam dacă vorbesc despre noi.

– Dacă nu ne-ntoarcem curînd, cu siguranţă că vor vorbi.

– Of, ştiu, gemu Allison. Dar nu mă-ndur să plec de-aici. E atît de intim, dragul meu. Este ultima noastră şansă de a fi singuri împreună, pînă după Anul Nou.

Îl sărută uşor.

– Dar văd că acum, după ce ţi-ai făcut chefurile cu mine, nu te mai interesează decît să te întorci la civilizaţie.

– Aşa sîntem noi, bărbaţii. Plănuiesc să mă satur de tine într-o săptămînă, două, şi să te-arunc ca pe o cîrpă veche.

Allison porni maşina.

– Va trebui să aştepţi o noapte înzăpezită. N-ar fi cinstit să mă dai afară pe vreme frumoasă.

Începură lunga coborîre arcuită spre Peyton Place. Lewis deschisese radioul şi stătea aplecat înainte, căutînd muzică, cînd deodată Allison îşi dădu seama că nu era în regulă ceva. Încercase să încetinească, la curba cea largă, dar frînele nu păreau să reacţioneze; maşina coti cam ciudat. Trecu de curbă şi, luînd piciorul de pe

frînă, reuşi s-o conducă mai uşor. Oftă uşurată.

– Poftim, spuse Lewis, rezemîndu-se de spătar să savureze muzica simfonică pe care o găsise la un post din Boston.

Allison apăsă foarte uşor pe pedala de acceleraţie, cu vîrful piciorului; dorea să mărească doar puţin viteza, pentru urcuş. Maşina se repezi înainte, mult mai repede decît se aşteptase ea. *Ce Dumnezeu se întîmplă?!* se întrebă. Frînă din nou şi din nou maşina coti. Lăsă frîna, după care, simţind reacţia maşinii, înţelese ce se întîmplase. Acceleratorul era blocat!

Coborau, iar maşina mergea cu o sută de kilometri pe oră. Allison bătu cu piciorul în acceleraţie; forţă scurt, crezînd că avea să elibereze pedala. Aceasta însă rămase înţepenită, numai că acum era apăsată şi mai adînc, iar viteza maşinii şi propria ei neputinţă o făceau să-i vină rău. Strînse cu putere de volan şi privi cu ochi îngroziţi cum curba se apropia tot mai mult.

Lewis spuse:

– Nu crezi că ar fi mai bine...

Iar Allison îşi trînti piciorul pe frînă, apăsînd-o pînă la podea şi ţinînd-o astfel. Simţea mirosul de ars al garniturilor.

– Lewis, ce se-ntîmplă? ţipă ea, copleşită de groază.

Îi văzu mîna apropiindu-se de volan, cu o teribilă încetineală. În clipa următoare, ieşiră de pe drum, iar maşina începu să se rostogolească.

Închise ochii. *O, Doamne, de cîte ori se mai duce pînă se va opri?*

Stătea aşezată în bucătărie, cu Mike şi Constance; beau cafea şi rîdeau de o glumă de-a lui Mike. *Nu-i voi părăsi niciodată,* îşi spuse ea, *sînt atît de buni, atît de buni.*

Allison. Allison, spunea Constance. *Allison. Allison. Allison, iubito!*

Allison deschise ochii. Copacii desfrunziţi se legă-

nau aplecaţi deasupra ei, cu luna prinsă între crengi ca o pasăre într-o cursă. Se ridică şi privi înnebunită în jur.

Maşina, îşi spuse ea, *maşina. Trebuie să-l găsesc pe Lewis.*

Simţi junghiul de durere în piept; îi tăie puterile şi căzu în genunchi.

– Lewis, strigă, Lewis. Vin, iubitule. Voi avea grijă de tine.

Înălţă capul şi văzu maşina. Începu să se tîrască într-acolo.

Capitolul 8

Jennifer privea spre Roberta pe deasupra curcanului mare, de Ziua Recunoştinţei.

Căţea cu inimă de gheaţă, îşi spuse ea sălbatică. *Toată lumea ar face bine să nu mai zică despre mine că-s băgăreaţă. Dacă n-aş fi, aveam toate şansele ca, mîine seară la ora asta, să fiu moartă.*

Roberta turna cafeaua, zîmbind şi povestind despre cei ce fuseseră la Biserica congregaţională.

– Şi ai dormit bine, draga mea? o întrebă ea.

Jennifer, sub pretextul unei dureri de cap, rămăsese acasă să tragă un pui de somn, în timp ce restul familiei se dusese la slujba de Ziua Recunoştinţei.

– N-am putut dormi, răspunse ea. Aşa că m-am hotărît să citesc.

Aşteptă să vadă reacţia Robertei, dar soacra ei rămase calmă ca întotdeauna.

După ce au terminat cina, Harmon şi Ted s-au dus acasă la un prieten de-al lui Harmon, unde urmau să joace şah şi să bea bere pînă la căderea nopţii. Roberta şi Jennifer erau singure în casă.

– Cred că merg să mă culc puţin, spuse Jennifer. Cinele astea enorme ale tale îmi fac somn întotdeauna.

– Du-te, draga mea, răspunse Roberta. Eu am de scris nişte scrisori.

Te cred, replică acid Jennifer în sinea ei.

Urcă la etaj şi, peste o jumătate de oră, cînd Roberta se uită în cameră, Jennifer părea să doarmă adînc. Roberta închise încet uşa şi se duse la debaraua de rufe din hol.

Slavă Domnului că balamalele sînt bine unse, îşi zise Jennifer, în timp ce deschidea uşa dormitorului.

Prin crăpătura îngustă, o privi pe Roberta luînd cutia cu fulgi de săpun şi vîrînd mîna după inelul de chei. Apoi, o urmări cum cobora tiptil scara mochetată. Jennifer se duse la scrin, luă caietul şi, la fel de silenţios ca Roberta, coborî după ea. O privi din uşa living-ului descuindu-şi biroul şi căutînd în sertarul de jos. O văzu înţepenind surprinsă şi apoi trăgînd sertarul cu o smucitură, pentru a scotoci prin el înnebunită. Cînd Roberta se răsuci, Jennifer stătea neclintită în uşă, cu caietul în mîna întinsă.

– Pe-ăsta îl căutai? întrebă ea dulce.

Roberta tresări, cu faţa atît de albă, încît, un moment, Jennifer crezu că bătrîna avea să leşine.

– Cum l-ai luat? şopti ea îngrozită.

– Descuindu-ţi sertarul, mamă dragă, replică Jennifer. Spune-mi, continuă ea, cu buzele arcuindu-i-se într-un zîmbet dispreţuitor, chiar credeai c-o să-ţi meargă?

– Dă-mi caietul imediat! ţipă Roberta.

– Încă nu, mamă dragă, răspunse Jennifer, cu un calm înnebunitor. Ştii, mă întrebam de ce te-ai apucat să citeşti romane poliţiste. Întotdeauna te crezusem o femeie realistă, credincioasă Cărţii-Lunii. Dar nu te-am crezut niciodată în stare să te gîndeşti la o asemenea tîmpenie. Şi nici nu e nevoie să-mi spui de ce, fiindcă şi pe asta o ştiu.

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti, gîfîi Roberta.

– A, ba cum să nu înţelegi? zise Jennifer apropiindu-se agale, fără ca micul zîmbet să i se şteargă de pe buze. Eşti geloasă pe mine, spuse ea încet. De fiecare dată cînd Ted şi cu mine ne culcăm, te ghemuieşti în cămăruţa de-alături, îţi asculţi fiul cum face amor cu mine şi eşti geloasă de nu mai poţi.

Roberta se retrase împleticită spre birou, ca şi cum ar fi primit o palmă.

– Eşti geloasă, repetă Jennifer. Nu mai poţi de gelozie. Ai vrea să fii tu în pat cu Ted.

– Eşti nebună! spuse Roberta, convinsă că ţipase, deşi de fapt nu reuşise decît o şoaptă răguşită.

Jennifer izbucni în rîs:

– *Eu* sînt nebună! Poftim. Ascultă aici, şi vedem noi cine- i nebuna.

Deschise caietul şi începu să citească:

– *Unu-treizeci: Jennifer urcă sus să se culce. Douătreizeci: o trezesc cu o ceaşcă de cafea în care am dizolvat somnifer. Trei: propun o vizită la surorile Page. Trei-treizeci: Jennifer şi cu mine urcăm în maşină, în garaj, iar eu pornesc maşina, purtînd mănuşi. Îi spun că mi-am uitat ochelarii şi o las acolo, intrînd înapoi în casă. Motorul merge. Patru: Jennifer a adormit, o mut pe locul de la volan şi mă întorc în casă. Cinci-treizeci: Ted şi Harmon se întorc acasă şi mă găsesc în pat, dormind adînc. O descoperă pe Jennifer moartă în maşină.*

Închise caietul, cu un pocnet.

– Nici n-aş fi ştiut ce m-a pălit, este? întrebă ea.

Roberta se prăbuşise pe scaunul de la birou.

– Eşti rea, repeta ea la nesfîrşit, eşti o fată rea, diabolică.

– Eu, cel puţin, n-am plănuit niciodată să te omor, replică Jennifer. Şi acum, ştii ce-o să fac?

Roberta se uită la ea, prosteşte.

Jennifer zîmbi:

– Merg sus să-mi iau mantoul, apoi voi lua caietul ăsta, mă urc în maşină şi mă duc direct la şerif.

Dădu să iasă, dar Roberta sări în picioare să alerge după ea, exact aşa cum prevăzuse Jennifer.

Jennifer alergă la etaj, cu Roberta pe numele ei, iar cînd ajunse în capul scării aşteptă ca soacră-sa să ajungă în spatele ei.

– Chiar credeai c-o să-ţi meargă? întrebă Jennifer pe un ton provocator, ţinînd caietul astfel ca Roberta aproape să-l poată ajunge.

Roberta se aplecă să înhaţe caietul, iar, în aceeaşi clipă, Jennifer îl lăsă să cadă, îşi propti mîinile în umărul Robertei şi o împinse din răsputeri. Roberta căzu, cu un urlet, iar Jennifer observă detaşată că se lovise cu capul de perete, în cădere, de două ori. Păru să dureze o veşnicie pînă ajunse jos.

Jennifer rămase nemişcată în capul scării, singurul sunet fiind ecoul ţipătului surprins al Robertei şi respiraţia calmă a lui Jennifer. Coborî liniştită scara, trecînd peste trupul femeii căzute. Aplecîndu-se, îi căută pulsul, deşi ştia, după îndoitura capului, că soacra sa îşi rupsese gîtul şi era moartă.

Jennifer reveni la etaj, unde arse paginile caietului în chiuveta din baie, după care aruncă scrumul şi trase apa. Ritmul regulat al inimii ei nu se perturbase nici o clipă, căci ştia că nu putea da greş. Dacă Roberta nu murea în cădere, fiind doar rănită, Jennifer ar fi fost totuşi în siguranţă, fiindcă îi rămînea caietul cu cumplita lui poveste, iar Roberta n-ar fi putut spune niciodată că fusese îmbrîncită.

Jennifer zîmbi, cînd ultimul fir de cenuşă dispăru lin în canal. Se duse în dormitor şi-şi scoase pantofii, ciorapii şi portjartierul, exact aşa cum făcea în fiecare duminică după-amiază, cînd se pregătea să se culce. Patul era deja răvăşit, de cînd se culcase în aşteptarea Robertei.

Numai în furou, Jennifer coborî scara, păşind peste cadavrul Robertei fără a-l învrednici nici măcar cu o privire. Se duse la telefon, unde aşteptă un minut înainte de a ridica receptorul. O făcu abia după ce îşi ţinuse respiraţia timp suficient pentru a vorbi gîfîind sufocată. Ceru numărul prietenului lui Harmon şi, cînd i se răspunse, ţipă cerînd cu Ted.

– Un accident! urlă ea. Mama ta. Vino repede!

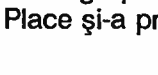

Roberta Carter a fost îngropată peste trei zile şi toată lumea din Peyton Place şi-a prezentat condoleanţele familiei îndoliate.

– Ce nenorocire, spunea oraşul. Era bunătatea pe pămînt Roberta noastră.

– Şi cît de groaznic e pentru Jennifer. Ea şi Roberta erau atît de apropiate. Chiar Roberta mi-a spus ce mult ţinea la soţia lui Ted.

– Ştiu. Păi, Roberta nu trăia decît în aşteptarea momentului cînd Jennifer avea să nască primul copil.

– Îngrozitor. Rareori vezi o soacră şi o noră atît de strîns legate cum au fost Jennifer şi Roberta.

În vinerea următoare, Ted şi Jennifer au luat trenul de Boston. După cum a spus însuşi Harmon, Ted nu putea rămîne la nesfîrşit, trebuia să se gîndească la cariera lui. Jennifer purta o pălărie neagră cu boruri largi şi un voal care-i ascundea zîmbetul. Ted o ajută să se urce în vagon. Atingînd-o, se cutremură lăuntric. Nutrea în adîncul inimii o bănuială cumplită. Avea să-şi petreacă tot restul vieţii – restul vieţii sale încununate de un eminent succes – într-o nesiguranţă tenebroasă.

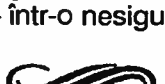

Capitolul 9

Allison ştia că Lewis murise. Pînă şi în adîncimile somnului ei provocat de medicamente, ştia. Cînd îi aduseseră trupul zdrobit în camera de internări a spitalului, îl strigase pe Lewis şi continuase să-l cheme pînă cînd sosise Matthew Swain şi-i injectase un sedativ.

Acum, o săptămînă mai tîrziu, Constance şi Mike stăteau aşezaţi lîngă pat. Allison se afla încă sub efectul medicamentelor. Constance îi privea faţa lovită, cu lacrimi în ochi. Conform raportului medical al lui Matt Swain, Allison avea patru coaste rupte, clavicula sfărîmată şi suferise o lovitură gravă la cap. Constance, însă, ştia că expresia chinuită şi torturată de pe chipul ei, tresăririle bruşte, modul cum întorcea capul nu erau provocate de rănile fizice. Allison era prizoniera cumplitelor coşmaruri din somnul ei drogat.

Constance şi Mike veneau să-i stea alături în fiecare după-amiază, pînă seara. Matt îi lăsa s-o viziteze numai în orele regulamentare. Dacă i-ar fi permis, Constance ar fi stat la spital zi şi noapte.

– E tînără. O să se vindece destul de repede, îi spuse Matt lui Constance.

– Nu la fracturi mă gîndesc, răspunse ea.

– Şi *eu* la ce-ţi închipui că mă gîndesc, Connie? izbucni Matt. Mă crezi bou sau ce mă crezi?

– Îmi pare rău, Matt.

– E şi cazul, replică el, îndepărtîndu-se ca o furtună pe coridorul spitalului, cu halatul alb fîlfîindu-i în urmă.

Stephanie a rămas la ei în prima săptămînă, după care a trebuit să plece la New York, făgăduind să se întoarcă de îndată ce Constance sau Allison aveau ne-

voie de ea. Cînd Constance şi-a luat rămas bun de la ea, au plîns amîndouă; iar Mike stătea alături, cu o expresie de neputinţă pe chip, spunînd:

– Totul va fi bine, totul va fi bine.

A doua zi după accident, Mike a adus acasă raportul poliţiei, cu rezultatele anchetei efectuate de poliţia statului.

– S-a blocat acceleratorul, anunţă Mike. Allison nu avea destulă experienţă de conducere ca să ştie că ajunge să-ţi strecori vîrful pantofului dedesubt şi să-l tragi în sus. Presupun că l-a apăsat şi mai mult, crezînd că aşa o să-l degajeze. Dar, bineînţeles, n-a reuşit.

Constance stătea ascultîndu-l tăcută, cu mîinile în poală.

– Judecînd după urmele de cauciucuri de pe drum, continuă Mike, poliţia bănuieşte că a încercat să oprească maşina frînînd. I-a scăpat de sub control. Probabil că, între timp, atinsese optzeci, nouăzeci de mile la oră.

– Doamne sfinte, murmură Connie.

– Se ştie pe unde a ieşit maşina de pe drum, dar nu se poate decît presupune de cîte ori s-a dat peste cap. De patru-cinci ori, cred ei, pînă au oprit-o copacii.

Maşina era complet distrusă, irecuperabilă; iar trupul lui Lewis fusese găsit înăuntru. Allison zburase afară, căzînd pe panta cu iarbă, lunecînd şi rostogolindu-se pînă jos. La un minut după accident, sosise la faţa locului o maşină plină de adolescenţi. O găsiseră pe Allison încercînd să deschidă portiera îndoită a maşinii, pentru a ajunge la Lewis.

Ştia că era mort. Azvîrlea din cap pe pernă, dintr-o parte în alta, încercînd să alunge oroarea visurilor. Cel mai oribil era sentimentul de neputinţă care o cuprinsese în momentul cînd maşina începuse să penduleze pe drum, scrîşnind. Nu putea face nimic, nimic.

– Lewis, ţipase ea, Lewis, ce se întîmplă?

Îşi amintea cum se apropiase încet mîna lui de vo-

lan, pentru a o ajuta să controleze maşina. Apoi, începuseră să se răstoarne. Altceva nu-şi mai amintea, însă, ceas de ceas, visul acelor momente hidoase continua s-o urmărească. Şi, în adîncul creierului ei inconştient, chiar în centrul făpturii sale, se afla conştienţa faptului că Lewis murise.

În zorii primei zile ale celei de-a doua săptămîni în spital, la ora aceea cînd surorile încep să stingă luminile, Allison s-a trezit şi l-a găsit pe Matt Swain privind-o.

– Bună dimineaţa, Allison, o salută el.

Îi vorbea mai blînd decît oricui altcuiva în viaţa lui.

Allison începu să plîngă, fără vlagă; lacrimile îi izvorau din ochi, revărsîndu-se şi curgîndu-i pe faţă.

– Spune-mi, Matt, şopti ea cu voce frîntă. Spune-mi.

– Ştii tu.

– Spune-mi!

– A murit, Allison, răspunse Matt.

O luă de mînă. Allison şi-o retrase.

– Nu vreau să-ţi aud cuvintele de consolare, doctore. Vorbele nu-mi ajută la nimic.

Avea vocea stinsă şi moartă. Închise ochii.

– Allison, insistă Matt. Allison, indiferent că mă ajuţi sau nu, am să te fac bine. În sensul ăsta, să nu-ţi faci iluzii.

Constance îi adusese cărţi şi reviste, pentru ca a doua zi, cînd reveni, să le găsească neatinse. La fel se întîmpla şi cu mîncarea de pe tăvile aduse de surori, cînd se înapoiau la bucătărie.

Matt Swain intră, oprindu-se la picioarele patului, tăcut, pînă cînd Allison îl privi în ochi. Atunci, spuse:

– Dacă încerci să te sinucizi, Allison, există mijloace mai simple şi mai puţin dureroase.

O aşteptă să-i răspundă. Allison închise ochii şi întoarse capul.

Matt încercă să vorbească aspru şi brutal; chiar şi el fu şocat de felul cum îi suna glasul.

– În spitalul ăsta, eu sînt şeful. Ce spun eu, aia se face. Cînd ajungi acasă, cînd te externez de-aici, poţi face cu tine ce vrei. Nu va mai fi treaba mea. Dar nu pleci de-aici pînă nu spun eu.

Împreunîndu-şi mîinile la spate, se aplecă înainte, cu stetoscopul ca un şţreang negru în jurul gîtului şi halatul alb umflat precum un cort.

– Ai de ales, Allison. Mănînci ce ţi se aduce, ce ţi-am prescris eu, hrana care te va însănătoşi; sau pun să-ţi lege mîinile de pat, îţi înfig ace în braţe şi te alimentez intravenos. Tu decizi.

Îi făcu semn surorii care aştepta la uşă, cu o tavă de mîncare. Femeia intră grăbită, puse tava jos şi ridică patul. Împotriva propriei voinţe, Allison fu ridicată inexorabil în poziţie şezînd. Matt se duse la fereastră şi trase perdelele, lăsînd lumina să inunde salonul. Sora puse tava pe măsuţa patului şi o apropie de Allison.

Allison rămase privind-o, ca şi cum ar fi fost un obiect periculos şi plin de ameninţări.

Matt reflectă: *Ei, dacă nici aşa nu merge, nu ştiu ce naiba să mai fac.* Cu glas tare, spuse:

– Vestea asta o s-o bucure foarte mult pe mama ta, Allison.

Allison nu-l privi. Luă lingura şi începu să mănînce încet supa.

Matt Swain ieşi. Pe coridor, se rezemă de un perete şi-şi şterse fruntea. *Dacă nu te făceai doctor, ai fi putut ajunge un actor al naibii de talentat,* se felicită el.

În decembrie, Mike a venit cu maşina cea nouă, pe care o plătise compania de asigurări, şi a luat-o pe Allison acasă. Se clătina pe picioare, dar, sprijinită de braţul lui Mike, a mers pînă la maşină. Cînd el i-a deschis portiera, a izbucnit în plîns; întoarse capul spre umărul lui Mike, suspinînd:

– O, Mike, nu pot, nu pot!

Mike îi şopti în ureche cuvinte mîngîietoare, fără sens,

ca o mamă gîngurindu-i pruncului, şi o urcă uşor în maşină. Ocoli pînă în partea cealaltă şi se aşeză la volan. După care, conducînd foarte încet, o duse acasă.

Constance aşternuse perne şi pături pe canapeaua din *living-room.* Ardea un foc vesel. Allison privi în jur, ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată casa aceea şi s-ar fi temut de ea.

Numai de mi-ar spune, îşi zise Constance, cu inima frîntă, privindu-şi fiica. *Numai de-aş îndrăzni să-i spun că ştiu.*

Allison, culcată pe canapea, cu Constance şi cu Mike agitîndu-se în jur, era plină şi ea de gînduri negre. Simţea că trupul ei o trădase, vindecîndu-se. Şi că îl trăda pe Lewis, trăind, cînd el era mort.

David şi Stephanie i-au scris, Brad Holmes şi Arthur Tishman i-au trimis mesaje şi flori. Ea, însă, nu scria nimănui. Citea mult. Constance le-a răspuns lui David şi Brad, ţinîndu-i încontinuu la curent cu toate noutăţile. În timpul zilei, Allison umbla prin casă, dintr-o cameră în alta şi revenind mereu la canapea. Canapeaua devenise pentru ea un loc ferit.

Cum era Capătul drumului, în copilăria mea, medita ea. *Capătul drumului. Pentru Lewis, fusese cu adevărat capătul drumului.*

Şi, uneori, îşi spunea: *Acum eşti liberă. Acum ai toată experienţa de viaţă pe care ţi-o doreai. Poţi să mergi oriunde, să vezi orice, să faci orice. Eşti liberă.*

Iar cînd îi venea acest gînd, îl izgonea repede, dezgustată. *Parcă aş dansa pe mormîntul lui Lewis,* îşi spunea ea, urîndu-se pentru că avea asemenea gînduri.

Cu două săptămîni înainte de Crăciun, Constance a întrebat-o pe Allison dacă ar fi dorit să-i invite pe David şi Stephanie de sărbători.

Allison clătină din cap:

– Încă nu vreau să văd pe nimeni.

Noaptea, Constance şi Mike stăteau în pat, ascul-

tînd zgomotele făcute de Allison, care umbla prin casă sau bea cafea la bucătărie. Cînd coborau, în fiecare dimineaţă, găseau o ceaşcă de cafea în chiuvetă şi un teanc de cărţi pe masă. Allison nu dormea decît cînd lua somnifere.

Cînd Constance l-a vizitat pe Matt Swain, acesta nu-i putu spune decît atît:

– Eu am încredere în Allison. Trebuie doar să avem răbdare, Connie, să suportăm şi să aşteptăm pînă trece prin perioada asta dificilă.

Connie dădu din cap. Matt continuă:

– Connie, îmi poţi spune să-mi văd naibii de treburile mele, dacă vrei, dar a fost ceva între Allison şi Lewis Jackman?

– Vezi-ţi naibii de treburile tale, Matt, răspunse Connie, zîmbind pentru prima oară după săptămîni de zile.

Amintindu-şi momentul, Connie avea să-şi spună că, probabil, Matt era acela care spărsese gheaţa şi pusese din nou lucrurile în mişcare. S-a întors acasă cu pasul mai vioi, iar cînd a deschis uşa, o izbi mirosul de aer stătut din casă. *Miroase-aici ca într-un loc unde viaţa s-a oprit din mers,* îşi spuse ea. *Nu e bine, nu e bine deloc. Trebuie să fac ceva.*

Trecînd prin *living-room,* o văzu pe Allison întinsă pe canapea, cu ochii goi, aţintiţi în tavan. Connie se duse în bucătărie şi puse cafeaua pe aragaz.

Revenind în living, îi spuse lui Allison:

– Încălzesc cafeaua. Vrei şi tu o ceaşcă?

– Nu-mi pasă.

– Bine, atunci ia una, iubito. Îmi place să-mi ţii companie.

Umplu ceştile şi le aduse pe măsuţa de lîngă canapeaua lui Allison. Allison se ridică în capul oaselor, iar Constance se aşeză lîngă ea.

– E frig afară, spuse Connie. Şi cred că va ninge. Mă voi bucura, cînd anul ăsta o să treacă şi Mike va putea

înceta cu naveta la White River. Sînt doar nouă mile, dar, cînd vine iarna, încep să mă alarmez.

Allison nu spuse nimic. Connie sorbi din cafea.

– Mmm, ce bună e. Aveam nevoie de ceva fierbinte. Vrei şi nişte fursecuri?

– Nu, mulţumesc, mamă.

Connie ridică ochii, pentru a vedea primii fulgi de zăpadă lipindu-se pe geam. Allison îi urmări privirea, zări zăpada şi se ridică. Merse la fereastră, unde privi afară.

Slăbise. Faţa ei îşi pierduse ultima urmă de prospeţime tinerească. Privind-o, Connie îşi spuse: *Acum eşti femeie, Allison.* O urmă la fereastră. Rămaseră una lîngă alta, privind ninsoarea ce cobora din cerul jos şi dens, de iarnă, al după-amiezei tîrzii.

– De ce e zăpada întotdeauna emoţionantă? întrebă Allison, aproape nedîndu-şi seama că vorbea cu voce tare.

– Poate fiindcă ne aminteşte de copilărie, răspunse Connie, de zilele cînd toată lumea era a noastră, iar viaţa un vis frumos şi fără sfîrşit.

– Pentru mine, s-a sfîrşit, răspunse Allison şi, aruncîndu-şi braţele pe după gîtul mamei sale, începu să plîngă. Constance o strînse, mîngîindu-i părul.

– Plîngi, fetiţo. Plîngi.

Ţinîndu-şi fiica în braţe, îşi spuse: *Îşi deplînge pierderea tinereţii. Poate că, după şocul de a te naşte, vine şocul de a-ţi da seama că eşti adult, de a accepta vîrsta şi responsabilităţile ei şi de a capitula faţă de ideea morţii.*

– O, mamă, suspină Allison. L-am iubit. L-am iubit.

Atunci, Constance o conduse la canapea, ţinînd o de mînă. Priviră focul şi, în sfîrşit, Allison vorbi, povestindu-i lui Connie totul despre ea şi Lowls

Cînd termină, Constance o sărută şi-i şterse lacrimile. Apoi, spuse:

– Acum trebuie să trăieşti şi în locul lui, Allison. Şi nu cred că eşti prima femeie care a avut de luat o asemenea hotărîre. Tu nu ai un copil pentru care să trăieşti, aşa cum am eu. Dar ai talentul tău. Trebuie să începi din nou să lucrezi, draga mea.

– Am să-ncerc, mamă. Am să-ncerc.

Şi, în zilele următoare, a încercat. În timp ce zăpada cădea şi se troienea în jurul casei, Allison stătea ceasuri în şir la maşina de scris, privind hîrtia albă, neîncepută. Puţinele foi pe care scria ceva, le rupea. *E atît de greu s-o iei de la-nceput,* îşi spunea ea. De obicei, sfîrşea făcînd desene pe bloc-notes.

– Dar, cel puţin, îi spuse Connie lui Mike, cel puţin încearcă. Şi vorbeşte mai mult.

Acum Mike stătea acasă toată ziua, căci începuse vacanţa de Crăciun; prezenţa lui hotărît-veselă îi făcea bine lui Allison. Petreceau ore întregi la masa din bucătărie, stînd de vorbă despre scrisul lui Allison şi incapacitatea ei de a-şi începe a doua carte.

– Poate sufăr de febra celui de-al doilea roman, spuse Allison.

– Se poate, consimţi Mike. Cred însă că scrisul e ca oricare altă muncă. Cînd l-ai întrerupt prea mult timp, durează ceva pînă-i poţi prinde din nou elanul. Nu eşti cu nimic diferită de tăietorii de lemne care au stat fără lucru trei luni. Trebuie să-şi tonifice din nou muşchii, iar tu trebuie să-ţi revigorezi mintea şi starea de spirit.

– Uneori, cred am că scris totul şi nu mai am nimic de spus.

Mike rîse:

– Chiar şi dacă nu te-ai muta niciodată dîn Peyton Place, tot ai avea destul material de scris pentru două vieţi de om.

În ziua de Crăciun, înconjuraţi de resturile pachetelor, tocmai luau cina, cînd se auzi o bătaie puternică în uşă.

Mike îşi înălţă sprîncenele, ridicîndu-se. Constance se întrebă:

– Ei, cine să fie?

– Poate copiii, cu „ne daţi ori o păţiţi", răspunse Mike.

Aplecîndu-se repede, o sărută pe Constance:

– Crăciun fericit şi ţie, iubito.

– Of, de-aş avea numai ceva cu ce s-arunc, spuse Connie, în timp ce Mike mergea spre uşa din faţă. Bătăile continuau, iar Mike strigă:

– Vin acum, vin.

După ce uşa se deschise, urmă un moment de tăcere. Apoi, îl auziră pe Mike spunînd:

– Sînteţi sau Rita Moore, sau am cea mai încîntătoare vedenie din viaţa mea?

Allison sări în picioare, auzind rîsul limpede, răsunător, al Ritei.

– Nu poate fi altcineva, spuse ea, ca răspuns la privirea întrebătoare a mamei sale.

Rita pluti în cameră. Purta un mantou negru, tivit cu blană, al cărui guler înalt şi lat îi încadra faţa frumoasă, îmbujorată de frig.

– Ei, mă bucur că te văd pe picioare, îi spuse ea lui Allison. Am auzit, la New York, că faci figura lui Elizabeth Barrett Browning.

Şi, înainte ca Allison să-i fi putut răspunde, Rita se întoarse spre Mike, dîndu-i coşul de răchită pe care îl adusese:

– Poftiţi, domnule MacKenzie, e plin de şampanie şi nu cred că mai trebuie să fie frapată. Taxiul cu care am venit de la White River era ca un frigidor

– Taxi! exclamă Allison. Cum ai convins pe cineva să te aducă aici în ziua de Crăciun?

– Nu numai că m-a adus, iubito. Mă aşteaptă acasă la un amic şi mă va duce să prind trenul de Boston şi nu mă costă decît douăzeci şi cinci de dolari, un auto

graf şi cel mai cald zîmbet al meu.

Mike rămăsese lîngă ea, cu coşul de şampanie în mîini.

– Trebuia să telefonaţi, domnişoară Moore. Veneam eu bucuros după dumneavoastră.

– Vai, domnule MacKenzie, replică Rita, sînteţi prea amabil.

– Aşa e el tot timpul. Cercetaş în toată regula, răspunse Constance.

– Ai dedus, Rita, că ei sînt părinţii mei, spuse Allison. Mike şi Constance Rossi.

– Rossi, repetă Rita, întorcîndu-se spre Mike. Iar eu v-am numit MacKenzie. Vă rog să mă iertaţi.

– A, nu face nimic, o linişti Mike. Desigur, altcuiva i-aş fi luat zilele.

Şi duse coşul în bucătărie.

Rita se aşeză la masă.

– Ei, o întrebă Allison, ce Dumnezeu faci, tocmai aici?

– Păi, eram la New York, am auzit despre accidentul tău şi m-am gîndit că am chef de-o masă de Crăciun albă, ca pe vremuri, aşa c-am venit. În plus, mă făcea curioasă decorul romanului tău.

– Cum ţi se pare?

– Arată îngrozitor de à la Noua Anglie. Aşa şi trebuie. Vreau să zic, cînd totul e aşa cum mă aşteptasem, sînt convinsă că nu poate fi decît un fals.

Mike intră cu şampania şi patru pahare.

– Pînă terminăm sticla asta, domnişoară Moore, spuse el, vă voi putea spune cît de mult vă ador. Chiar aici, în faţa nevesti-mii, am să vă spun.

– Aşa e de preferat, replică Rita. Nu e bine să aveţi secrete faţă de soţie.

– La fel zic şi eu, confirmă Mike.

– Iar după a doua sticlă, interveni Connie, poţi să-ţi scoţi cămaşa şi să-i arăţi musafirei noastre tatuajul. Ştii,

dragul meu – ăla cu barbă, unde scrie „Rita şi Mike pe vecie".

– Nu e cazul să fii scorţoasă, iubito, i-o întoarse Mike. Nu plănuiesc să fug cu domnişoara Moore decît pentru un an, doi. Dar mă voi întoarce negreşit la tine.

– Asta numesc eu devotament, spuse Connie.

Iar în sinea ei, îşi zicea: *Îmi vine să te sărut, Rita Moore.* Căci Allison rîdea. Era din nou vie şi, datorită Ritei, care intrase în casă pe neaşteptate, aducînd cu ea aerul înviorător al lumii de-afară.

Era lumea de care Allison încercase să se ascundă, pe care nu dorise şi se temuse s-o mai privească în faţă. Îi adusese un succes care o înspăimînta şi o dragoste care se sfîrşise tragic.

Cînd terminară şi cea de-a doua sticlă, Connie îi spuse Ritei:

– Ştiu că-ţi frîng inima, dar acum îl iau pe Mike de aici. Cred că vrei să stai puţin singură cu Allison.

– Bănuiesc că sînt tîrît la bucătărie ca să fiu pus la treabă, zise Mike pornind spre uşă şi adăugînd: Următorul sunet pe care-l veţi auzi o să fie de porţelan spart.

– Ce drăguţi sînt, comentă Rita. Ai mai mult noroc decît majoritatea dintre noi, Allison.

Allison făcu un gest cu mîna, ca pentru a spune: *Asta crezi tu,* şi zîmbi amar.

– Îţi plîngi singură de milă, nu-i aşa, fetiţo? Ai avut un accident, omul tău a murit, iar acum suferi pentru că nu se dărîmă lumea întreagă, să moară odată cu tine. Şi, dacă mai stai mult aici, o să-şi vadă de drum fără tine, şi fără probleme.

– Încerc să mă reapuc de scris, Rita. Pur şi simplu nu-mi vine.

Allison îşi ţinea mîna pe masă. Rita i-o ciocăni cu degetul ei prelung, îngustat spre vîrf.

– O să-ţi vină, o asigură ea, subliniind fiecare cuvînt

cu cîte o bătaie din deget. O să-ţi vină, fiindcă aşa trebuie. Asta-i ultima lecţie, Allison. Asta înseamnă succesul pentru oameni ca noi – că, atunci cînd am pierdut totul, prieteni, iubiţi şi soţi, ne rămîne munca noastră. E singura constantă pe care-o avem în viaţă. Şi cînd ne trădăm talentul, atunci putem foarte bine să ne dăm bătuţi şi să ne întoarcem la haosul originar.

Goli sticla de şampanie, în cele două pahare.

– Trebuie să mă întorc la White River. Probabil că, pînă acum, taximetristul meu amorezat a murit de ger. Şi-n plus, mă aşteaptă soţul meu la hotelul *White River.*

– Te-ai măritat din nou, Rita?

– Sînt măritată de două săptămîni, fetiţo. Dacă n-ai fi rămas înzăpezită în creierii Munţilor Stîncoşi, aflai pînă acum.

– Eşti fericită?

– De fapt, nu mai ştiu ce-i aia fericire. Drept să-ţi spun, iubito, ne simţim bine împreună. Ne înţelegem. Şi e o schimbare plăcută. Vreau să zic, Jim nu e nici fătălău, nici gigolo. E cu-adevărat primul bărbat pe care l-am avut, de ani de zile, care trăieşte din muncă. În unele dimineţi, aproape mă simt tentată să mă scol şi să-i fac pacheţelul cu gustarea.

– Mă bucur că ai venit, Rita, spuse Allison. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Ei, cum oi fi reuşit?

– Amintindu-mi că lumea nu e plină de monştri care aştreaptă să mă ciopîrţească. Şi demonstrîndu-mi că munca va exorciza toţi strigoii care mă bîntuie.

– Pentru Dragoste şi Muncă, toastă Rita, ridicînd paharul.

– Beau în cinstea lor, răspunse Allison.

Se auzi claxonul taxiului, un ţipăt sonor care spulberă liniştea zăpezii. Mike şi Constance veniră din bucătărie. Mike o ajută pe Rita să-şi îmbrace mantoul. O sărută pe Allison de rămas-bun.

– Sînt mulţi oameni care muncesc pentru tine, iubito. Să nu uiţi niciodată asta.

Allison se duse la fereastră, privind-o pe Rita cum se îndepărta pe aleea înzăpezită, spre taxiul care o aştepta. Simţea frigul prin geam şi-şi rezemă fruntea de sticlă.

N-am să uit, îşi spuse Allison. *Şi n-am să te dezamăgesc.*

Rămase la fereastră, privind afară pînă cînd taxiul Ritei nu se mai văzu, apoi se duse spre uşa bucătăriei şi se uită la Mike şi la mama ei.

– Dacă aveţi nevoie de mine, sînt la mine în cameră, lucrez.

Constance zîmbi.

– Cred că ne descurcăm, iubito.

O privire urcînd scara spre camera ei. Constance oftă uşurată şi, pe cînd Mike o lua în braţe, mai spuse:

– La mulţi ani, iubitule. Presimt că va fi un an minunat.

Sfîrşit

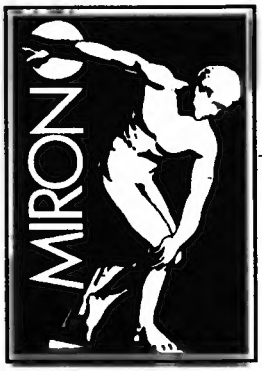

Tehnoredactare computerizată
Editura și Tipografia
MIRON

Tel 336.17.21 - difuzare
336.33.04 - editură
Fax 337.42.92
Str. Baiulescu 63A
Sector 5, București
(lîngă stația de metrou Pieptănari)

ÎN ATENȚIA LIBRARILOR:

În acest cont se va depune valoarea timbrului literar conform Legii 35/1994.
Uniunea Scriitorilor
Cont nr. 45106262 BC – SMF.